

ناول

تور منېجر

Ketabton.com

عبدالجمیل ممتاز

بسم الله الرحمن الرحيم

کتاب پښندنه:

ناول: تور منیجر
لیکوال: عبدالجمیل ممتاز
چاپ کال: ۱۳۹۱

د پيل څو خبرې

زموږ په كليواله ټولنه کې ډيري خلک دي همدا سې، چې په هېڅ اړوند خپل ساري نه ويني، که هره ښېگڼه ده؛ په همدوی کې ده، يو بل ته په اصطلاح (اوخ) دي. يو په بل کې داسې څه نه ويني، چې هغه د دوی ښه وایسېږي. په ځانگړي ډول اصلتوب او کم اصلتوب پکې بيخي ډېر مطرح کېږي، چې: (زه اصل یم او هغه کم اصل دی، زه له پلرونو خان پاتې شوی یم او د هغه پلار زموږ مزدوري کوله. زه پلانکی (خیل، زی) یم او هغه.....

خو دا هغه بې کاره مفکوره ده، چې خلک د انسانیت له مفهوم څخه لېرې ساتي، او د هر ډول ناخوالو او تاوتریخوالو سبب یې گرځي، هېڅ سړی په خپلو اولادونو وروڼو او خویندو کې د اصلیت توپیر نه ويني، خو د ښه او بد صفتونه به یې خامخا ورته کارولي وي، نو بیا یو څوک څنگه کولی شي؟ چې د یو آدم^(۴) په اولادونو کې پرته له دې چې د ښه او بد توپیر یې وکړي هغه پکې د اصلتوب او کم اصلتوب صفتونه را منځ ته کوي، حال دا چې د اسلام په سپېڅلي دین کې هم د انسانانو تر منځ توپیر یوازې د ښه او بد (مسلماني او کفر) مسئله یاده شوې ده. په اسلام کې د نسب له پلوه هېڅوک نه اصل کېدی شي او نه کم اصل، خو د عمل له اړخه بیا د هر چا مرتبه پکې پوره څرگنده او روښانه ده.

دا گيله د هغه ځوان ده چې يو خو په پردي هيواد کې د دھوکو او ناتارو له لاسه کړيدلی ؤ او سره د هغې لا نور هم په خپل هيواد کې د زور واکو له لاسه پرې د ناروا ايله ونه شوله، آن تردې چې په کور کې يې د پلار له لاسه او په کلي کې يې د کليوالو له لاسه ژوند ډير تريخ شو، چې بيا څه له خپل کلي څخه خپه ووت او لوړه يې وکړه، چې بيا به نور کلي ته لاړ نشي. خير دی که خپلوان او کليوال يې نږدې نشته ورسره، خو دا چې په ښار کې د گاونډيتوب حقوق تر ډېره حده پورې په پام کې نيول کېږي او هېڅوک د چا په کار کې کار نلري ډېر خوښ دی. له همدې امله اوس په بېغمه توگه ښه ژوند تيروي.

* * * * *

په يو چا باندې ډېر ژر باور کول د انسان خپله خطا ده او پايله يې د يوې تجربې په توگه د ځان سره نه ساتل، تر هغې هم پسې اوښتې ده. ژوند د تجربو يوه پيمانه ده، خو دا چې يو څوک د تجربو له کوم اړخه پيل وکړي؟ او په کوم اړخ يې پای ته ورسوي؟ دا په هماغه پورې اړه لري.

تر ټولو ښه دا ده چې د ژوند هر لومړی قدم بايد د دوهم قدم لپاره يوه تجربه وگرځول شي. که نیکي ده او يا هم بدې؛ دواړه د يوې اړيکې په پايله کې رامنځته کېږي، معنا دا چې د نه پېژندگلۍ پر وخت، څوک د چا سره څه کار لري؟ د ژواندانه دا دواړه اړخونه د دوستۍ، خپلۍ او په عمومي توگه د پېژندگلۍ له پېښېدو وروسته د مطرح کېدو څېرې باسي او آن تر دې ورسېږي، چې اړيکه پر پيوند بدله شي او بيا څه دا پيوند د ژوند په ښايستونو کې يو نوی بدلون راولي.

خو ډير کله دې اړيکې د ناسور زيری د ځان سره لرلی دی، هرڅه پکې هېر شوي دي او د انسانيت باور ته پکې ډير په سپکه کتل شوي دي، ژوند ته يې اور ورته کړی او انسان يې په وار وار د دغه اور، اورلړونۍ گرځولی دی.

(تور منېجر) ناول په دا ډول پېښو سمبال انځور دی. کړاو، زیاتې، غم او بڼادي د دغه انځور رنګونه دي. دا چې زه د رنګونو په راټولېدو او سمبالېدو کې بریالی شوی یم، کنه؟ دا قضاوت د لوستونکي په واک دی.

(ممتاز)

پیل

قیس نوی سراچه موټر اخستی و، په دې ورځ ښار کې راسره مخامخ شو، خدای خبر هغه چېرته روان و، خو بیایې هم ټینګار کاوه، چې کلي ته مو ورسوي، ما د افغاني نزاکت له مخې نه او نوډېره ورته وکړه، خو هغه چې د کلي سړی و، یو دم په غوصه شو، ویې ویل: - ښځه درسره ده، کنه داسې خبره مې اوس درته کړې وه. زه هم نور ورسره ټینګ نه شوم، دواړه موټر ته وروختلو. د کلي سړک چې کلیوالو یې د جوړولو تودې خبرې کولې، لا همغسې کندی کندی و، هېڅ بدلون نه و پکې راغلی، قیس خپل موټر سره ډېر احتیاط کاوه، په کراره روان و، موږ دواړه د شا په سیت کې ناست وو، ما او هغې به چې په اردو ژبه خبرې کولې، قیس به په حیرانۍ

شا ته راوکتل هغه اندېښمن شوی و چې دا ښځه څوک ده؟ د طالبانو رژیم و، د وړو او زړو ښځو پر سر شني څاډری پرتې وې، دا یو حتمي شرط و چې باید ښځو څاډری پر سر کولای، ترڅو د هغوی ستر پرځای شي.

آخرد قیس حوصله تمامه شوه وېې پوښتل:

- تنگیاله! دادې له کومه کړې چې داسې ورسره ګډه یې؟

ومي ويل:

- ماما زو! دا ځای ددې خبرو نه دی، بیا به کیسه درته وکړم.

هغه ښه و، په همغې یوه خبره چوپ شو، بیا یې پوښتنه ونکړه. خو کله چې کور ته ورسېدلو هر یوه به بېله بېله پوښتنه کوله، پلار خو همدا ويل: (دادې راتښتولې ده، دا کلیوال به څه وایي؟ زه خو دې په شرمونو و شرمولم، خدای خبر دا جته ده که څه بلا؟) خدایي چې دا خبره یې ډېره سخته را باندې ولګېده، خو پلار می و، داسې ځواب مې نه شوای ورکولای چې د زړه غوصه مې پرې ناسته وای، یوازې دومره مې ورته وويل:

- پلاره! هغه هم انسان دی څه حیوان خو نه دی، چې تاسې ورباندې شرمېدلي یاست.

مګر تر پلاره بیا مور ډېر مهربانه وې، د خپل اولاد په څپګان ډېره خپه کېږي. هغې زما پلار ته په وار وار همدا یوه خبره کوله: (سړیه! څه اوس په ډېرو خبرو پسې ګرځي، داسې ښځه یې ده چې په ټول کلي کې یې جوړه نشته او بیا څه کلیوالو ته خو یې نه ده راوستلې)

پلار به مې یوڅه ناڅه راضي شو، خو خدای (ج) دې کلیوالو ته انصاف ورکړي، چې هغه به کله جومات ته لاړ بېرته به لکه چا چې لمسولی وي، کور ته د راننوتو سره به په دوه دوه نه درېده. د کلي ښځو خو بیخي زموږ کره اند وڅر جوړ کړی و، په خبرو کې یې خبرې

رازیږولې، ځینو به زما مور ته ويل: (وی خورې! ښایست یې څه کوي؟ خدای خبر دا څوک ده؟ خبرې خويې سمې لکه د جتانو په شان دي)

ځینې یې چې بیا په عقل پخې وې، هغوی به یو یو متل هم تېراوه: (کلاله! وکړه خپله سیاله)

(د پلار یې شړی لنگ ګوره د زوی یې پایڅې شرنګ ګوره)

بلاخره خبره تردې حده راوړسېده چې پلار مې په څلورمه ورځ په وهلو او ښکښلو د خپلې ښځې سره له کوره ووسیتم، چې بیا مې له همغې ورځې راهیسې د کلي مخ په سترګو نه دی لیدلی. اوس د تودوڅي موسم همدلته د کابل په ښار کې تېروو او د یخنی موسم هملته د خپل کارو بار ترڅنګ په لاهور کې.

يوه ورځ مې دا هوډ وکړ چې په خپله کيسه بايد داسې څوک وپوهوم، چې هغه يې راته ټکي په ټکي د قلم په ژبه انځور کړي، که نور هېڅ نه وي، پلار ته خو به مې دا څرگنده شي چې: زما بڼه څوک ده؟ او خلکو ته د هغو انسانانو اصلي څېرې برېښي شي، چې تل يې د پاکې څرمنې لاندې خپلې شومې موخې تر سره کړي دي.

کيسه داسې وه:

دغه مې دريمه ورځ وه، چوک ته بيا لاړم، په دې ورځ مې نو د ځان سره فيصله وکړه، چې که نن چا کار ته بوتلم خو بڼه او تر بڼه؛ کنه نو سبا به هرو مرو بېرته افغانستان ته ځم. په يو گونښه ځای کې ناست وم، ورمېر مې هم لکه د عاشقانو په شان کور نيولی و، چې که څوک زړه را باندې وخوږوي او کار ته مې بوځي. ورځ تر نهه نيمو بجو پورې ورسېدل، د لمر تاو داسې سور لگېده لکه د تناره غاړې ته چې ناست يم. کاته مې لږ وړاندې يو سپين کړولا موټر ودرېد، مزدوران پرې ورتول شول، خو ما خپل ځای ټينگ کړی و، د يوې ونې سيوري ته ناست وم، ما ويل کار خو نه پيدا کېږي نو په لمر ولې ځان وژنم. خو سترگې مې له سپين موټر څخه نه را اوبستې، رنې رنې مې ورکتل. دا وخت د موټر د مخې دروازه خلاصه شوه، د مزدورانو ترمنځ يو داسې بشر راڅرگند شو لکه بيخي يې چې لمر نه وي ليدلی، تورې سترگې يې پر سترگو، خواره تور وينستان يې شاته پراته او سور ټيکری يې په غاړه کې پروت و، چې د سينې پر سريې د سپينو جامو سره بل ډول خوند کاوه. هيسته راهيسته يې د چوک په مزدورانو کې سترگې واړولې، داسې برېښېده لکه يو څوک چې لټوي. د سلو تنو په شاوخوا کې به مزدوران ناست او ولاړ ول، خو په هغو ټولو کې يې ما ته لاس وخواوه. زما خو بيخي باور نه کېده چې ما به غواړي، شاوخوا کسانو ته په تمه وم، چې له هغوی څخه به څوک ورشي خو څوک ورنغلل.

هغې بيا لاس راته وخواوه او دا ځل يې غږ وکړ:

-ای سپينو جامو والا!

نور نو زما په وجود کې لکه مېړيان چې وځلي، هېڅ نه يم پوهېدلی چې څنگه پاڅېدم او څنگه نږدې ورغلم.

هغې په اردو ژبه وپوښتل:

-پټان يې ته؟

ما هم په اردو ژبه ځواب ورکړ:

-هو پټان يم.

هغې وويل:

- يو کار ته دې بيايم، خو په شرط ددې چې راونه تنبتي!

دلته مې نو افغاني غرور راوتورېد، ځواب مې ورکړ:

- غر خو به درته راونړوم، ته څه وايي!

د هغې سپين صدف غاښونه په يوه لنډه موسکا کې را څرگند شول:

- نه، نه، هومره سخت هم نه دی، فکر وکړه په سمندر کې يو تن ډوبېږي، هغه ته به نجات

ورکوي.

دا ښه وه چې زه نالوستی نه وم، کله د هغې په دې کنایه خبره به ښه پوهېدلې وای، هغه د چا

خبره څه ناڅه حاضر ځوابی هم وم، ورته ومې ويل:

- هېڅ خبره نه ده، که نجات مې ور نه شو کړلای، ځان خو به ورپسې لاهو کړم.

هغې وخنډل او وروسته ورسره روان شوم. هغه شترنگ ته کښېناستله او زه نو د شا په سیت

کې کوبښې کوم چې خپل حرکات او ناستی په داسې ډول ادا کړم، ترڅو د هغې له پامه ښه

ورشم او یوازې ما هره ورځ کار ته راولي، خو زما په پټه غلا باندې پرته له خدايه نور پخپله

هغه هم نه پوهېدل، بېغمه مې د هغې د خورو زلفو خوشبويي په ارامه حس کوله.

د موټر ټیپ کې یوه پنجابي کیسټ غږېدل، لاس یې وروغځاوه ټیپ یې بند کړ، وروسته

یې وويل:

- زما نوم صایمه دی.

پوه شوم چې مقصد یې زه یم نوم مې وروپېژانده:

- زما ننګیال.

- ننګیال؛ واه څومره خوږ نوم.

ددې په خوله زما نوم لاپسې راته خوږ شو، هملته مې پلار او مور ته د زړه لپې په دعا

وغوړېدلې، چې خدای دې دواړه جنتي کړي، په داسې ښکلي نوم چې را باندې ایښی یې

دی.

هغې زیاته کړه:

- ستا نوم څه معنا لري؟

زما په کافي اندازه اردو ژبه زده ده، ما د هجرت په دوره کې تر لسمه پورې په پېښور کې

پاکستاني ښوونځي کې زده کړه کړې او ورسره مې اردو داستانونه هم ډېر لوستي دي،

همغه و چې صایمې ته مې د خپل نوم معنا ښه په وضاحت څرگنده کړه.

هغې کټ وهل په خندا شوه، ويې ويل:

- کيسې مې ډېرې اورېدلې دي، خو اوس دا دی په خپلو غوږونو مې هم واورېدل، آخر دا تاسو افغانان ولې دومره له ننگ او غيرت څخه خبرې کوئ؟

ما خو مخکې هم ياده کړه، دا د الله پاک شکر دی چې زه لوستی وم او ورسره مې څه ناڅه منطقي مطالعه هم درلودله، کنه د افغانانو پوزه به مې ور پرې کړه وه، که مې سم ځواب نه وای ورکړی.

ورته ومې ويل:

- هره خاوره په خاصيت کې يو تر بلې توپير لري، البته زموږ د خاورې خاصيت به همدا سې وي، ځکه خو افغانان په ننگ او غيرت ډېر ټينگار کوي.

هغې خپلې اوږې پورته وغورځولې، ويې ويل:

- رښتيا هم.

ما هېڅ ونه ويل هغې وپوښتل:

- څومره تعليم دې کړی؟

ما چې د خپلو زده کړو ورته وويل، هغې سمدستي زما خبره را غبرگه کړه:

- څه - څه! ته له اقتصاده فارغ يې؟

- هو نو، دروغ خونه وایم.

پوه شوم چې تبیت يې راته وړان شو، هېڅ يې ونه ويل، تر ډېره ځايه چوپتيا خوره وه، وروسته يې غږ وکړ:

- ننګياله! راځه لومړی به کور ته لاړشو، چای به وڅښو - بيا به کارته په کراره ورشو، سمه ده!

ما وويل:

- مېرمن! څنگه چې ستا خوښه وي.

دا و چې موټر يې په يوه کوڅه کې وروگرځاوه او له يوه آرنګ سره د يوې بنگلې د انگرې دروازه پرانستله، موټر يې ننويست. دوه چټيزې بنگلې ته چې مې کتل، د هغې بنگلې جوړښت، هغسې عصري نقشه او هغه په چمن کې رنګارنګ گلونه، زه به يې څه اوس يو - يو صفت کوم، خود صایمې شان سره بلکل برابره وه.

زه يې دویم چت ته بوتلم، هلته يې خونه راوښودله، وروسته يې وويل:

- دا ستا خونه شوه.

بيا يې په هغې خونه کې يوې دروازي ته لاس ونيو:

- اوس ورشه! هلته په تشناب کې حمام وکړه- او هو؛ هغه الماری وينې! په هغې کې چې هره جوړه جامې ستا خوښېږي وايې غونده.

ما نور له خدايه څه غوښتل؟ همدغه هر څه، يو ساعت پخوا مې د کلي سپېرې خاورې په خيالونو کې دوږېدلې، هر مازيگر د جومات مخې ته بندار او د مورد لاس اوږدې بې منته ډوډۍ رايادېدلې. خو صايمې هغه هر څه راڅخه هېر کړل.

د حمام شاوړ مې پرځان را پرېښود، که څه هم په تېرو درې څلورو ورځو کې مې هره ورځ په جومات کې پرځان اوبه اچولې، خو خپرې مې له بدن څخه نه لېرې کېدلې، دلته مې نو د ځان په پاکولو ښه زړه پخ کړ، وروسته مې له الماری څخه يوه جوړه سپينې جامې خوښې کړلې، سمې لکه ماته چې جوړې شوې وي. عطر مې هم پر ځان ووهل او وربښکته شوم. صايمه په صالون کې پر کاوچ ناسته وه، هغې زما انتظار کاوه، ريموټ يې په لاس کې او د ټلويزيون چينلونه يې بدلول رابدلول.

زه يې چې وليدم اوچته پاڅېدله او د ناستۍ بلنه يې راکړه.

ما هم د هغوی په ژبه ورته وويل:

-شکريه.

هغې چې په ځير راته کتل بيا يې وويل:

-خومره ښکلی ښکاريږي!

بيا مې ورته وويل:

-شکريه.

دا وخت نوکره راغله، د شيدو چای يې راوړ، پيالې ته مې کتل چې زما له يو غړپ سره تشېدله، چاره نه وه، مازې به مې پر شونډو ولگوله او بېرته به مې کېښوده.

صايمې دواړه سترگې راکې ښخې کړې وې، زما له پيله ورته پام و، په زړه کې خو همغه وخت ورباندې غل شوی وم، چې خونه يې راته ځانگړې کړله. د هغې د حرکاتو له امله مې په زړه کې دننه د انسانيت او شيطانيت مبارزه را وپارېدله، د هغې پر سترگو باندې سترگې (عينکې) نه وې. بادام- بادام خماري سترگې، نرۍ گلابي شونډې او ښکلي څېره، سمه لکه په قلم چې جوړه شوې وي. زما له اټکله پنځوشت کلنه برېښېدله، او قد يې هم د منځنيو له جملې څخه و، ددې لپاره چې خپل حدود مات نه کړم سترگې مې ټلويزيون ته ورواړولې، ترډېره پورې چوپتيا خوره وه. وروسته صايمې چوپتيا ماته کړه غږ يې وکړ:

- تنگيال خان !

ما مخ ورواړاوه هغې زياته کړه:

- پلار او موردې شته؟

- هو.

- او وروڼه خویندې؟

ورته ومې ويل:

- ورور خونه لرم، خویندې مې شته.

بيا يې وپوښتل!

- څه نومېږي؟

- يوه ډيوه، بله ښکلا

- څومره ښکلې، لکه ستا د نوم په شان ډېر ښکلې نومونه دي.

ډېر داسې نور سوال ځواب مو سره وکړ، په آخر کې يې وويل:

- ته اوس آرام وکړه، ستا کار د شپې پيلېږي، بېگاته به ورشو.

* * * * *

د شپې شل کمې نهه بجې وې، بهر په کوڅه کې د موټر آرنگ شو، په سينه کې مې زړه په توپونو پيل وکړ، لکه ښه چې د ليدلو تېرې يې وم، زه خوله غرمې راهيسې د فکرونو په دام کې راگېر وم، همدا اندېښنه راسره وه، چې زه به يې د څه لپاره کښېنولی يم؟ ورځ خو هم تېره شوه.

ډېر پر خپلو چورتونو راوخرخېدم خو پرته له دې چې هغه ناپاکه راته وايښېدل، بله کومه پايله مې ترلاسه نه کړه. دا وخت د خونې دروازه ورو ورو وټکېدل، د راتلو بلنه مې ورکړه، کتل مې چې صايمه وه، سم لکه يو څه مې چې ورک کړي وي او بېرته يې ومومم، د هغې په ليدو مې ناارامه زړه آرام شو، هغه د سلام اچولو وروسته د تخت پرژۍ راسره کښيناسته، ويې پوښتل:

- بېله خوښه دى، څنگه؟ آرام دې وکړ؟

- هو.

هغې زياته کړه:

- خونه څنگه ده، خوښه دې شوه؟

ځواب مې ورکړ:

- البته دا ستا خپله خونه ده!

زما له دې خبرې سره موسکۍ شوه، په لومړي ځل يې په ټوکو زما پر مخ خپل نرم لاس په ورو راپورې کړ، ويې ويل:

- ډېر هوښيار يې.

ما هېڅ ونه ويل، هغه اوچته پاڅېدله او روانه شوه، دوه درې قدمه وړاندې يې بېرته ترشا راوکتل:

- راځه چې ډوډۍ وخورو! زه ډېره وږې شوې يم.

صايمه لاړه ووته، خو زما مخ واره په وار تخنېده، د هغې له نازه ډکه خپېره لاهمغسې زما پر مخ پاتې وه او زړه مې بې سته پۍ ورپرېښودلې.

پر مېز څو ډوله خواړه او ميوې ايښي ول، موږ دوه په دوه ورته ناست وو، هغه په رښتيا هم وږې شوې وه، داسې مړۍ يې خولې ته غورځولې چې زه يې حيران کړم، اوس خو څه ناڅه سره روږدي شوي وو، ژرمې د اوبو گيلاس ورته کېښود ومې ويل:

- انصاف ښه شی دی، واخله! دا اوبه لږ وڅښه.

هغه موسکۍ شوه، د اوبو گيلاس يې خولې ته پورته کړ. ما لېرو او دال دواړه نه خوړل، غوښه هم ايښې وه خو داسې نه وه پخه شوې چې زما زړه منلې وای، لکه يوازې په اوبو کې يې چې خوتولي وي، بيا هم تر هغو نورو څېزونو بلا پسې وه، دغه يې لاسه کوي؛ زه د فتيرې ډوډۍ څخه دوه سپر موته راغلی وم، دلته مې هم پرې سر شو، له ناچاری نه مې لږ-لږ د غوښې سره رابيلوله. دا وخت د صايمې راته پام شو، غږ يې وکړ:

- ته ولې ډوډۍ سمه نه خورې، ناروغ خو به نه يې؟

اوس مې نو زړه هره خبره خولې ته راوستله، بې ځنډه مې ځواب ورکړ:

- ناروغ نه يم، فتيره ډوډۍ نشم خوړلې.

هغه زما له دې خبرې سره اوچته پاڅېده او مخامخ د سالون ټليفون ته ودرېدله، يو څو خبرې يې وکړې خو ما سمې نه اورېدلې، وروسته يې غوږی بېرته کېښود، راغله کېښناستله. ټنډه يې گونځې نيولې او ښه په غوصه برېښېدله، خو ما ځان غلی کړ، ما ويل که بيا څه ووايم و مې نه شري، د ځان سره مې ډېر الله-الله کول چې که دا ځل په خير تمامه شوه بيا به هېڅ دا ډول خبره ونه کړم.

لس دولس دقيقې وتلې وې، چې څوکېدار د پلاستيک يوه غوټه په لاس کې خونې ته راننوت، صايمې غوټه ترې واخسته او په څنگ کې راسره کېښناسته، کتل مې چې يو

خوراک کباب او یو خوراک پلاو د یوې اوږدې بازاري ډوډۍ سره یې زما مخې ته وغورځول. خبرې یې نه راسره کولې خو هر څه یې زما مخې ته راوړندې کول. عادت مې شوخ و، پخوانۍ وېره مې بیا هېره کړه، دا ځل مې د وریزو ډکه کاچوڅه بې باکه خولې ته ورونیوله، هغې هم یوه خوږه موسکا وکړه، شونډې یې سره بېرته شوې او ما بې ځنډه د وریزو ډکه کاچوڅه په خوله کې ورتشه کړه. بېل خوند یې وکړ، هر څه مې هېر شول او په یوه بله هوا کې شوم.

ډوډۍ نه وروسته یې راته وویل:

-راځه چې څو- ناوخته کېږي.

هغه پاڅېدله او بېرته د راتلو ډاډ یې راکړ، شېبه پس د دروازې په خوله کې راوږېدل:

-ننگیال صاحب! څوښه

وبه یې نه منې! زړه مې بیخي ورپسې بې ځایه شو، همغه تورې سترګۍ یې پر سترګو وې، په یو تور ټیکې کې یې ټول ځان پېچلی و او سپین مخ یې لکه سپوږمۍ چې په تورو وریځو کې را څرګنده شي، نه پوهېدم چې په کومه خوا یې بوولم، اندېښنه هم راسره وه؛ خو غږ مې ځکه نه کاوه چې که داسې انسان مې، مړ هم کړي پروا یې نه راتله. زړه کې مې همدا یوه خبره راڅرګېدله، چې تل ورسره وای او ورسره وای. خو مزدور سړی وم هېڅ مې نشوای ویلی.

د لاهور ښار خو داسې نه دی لکه کابل، چې د ماښام اذانو سره یې بیا دوکانونه تړل شوي وي، ترورځې هلته د شپې لخوا د بازارونو ګڼه ګڼه ډېرېږي.

ما خو یوځای هم په نوم نه پېژانده خو له یوه سړکه بل ته او همداسې څو سړکونه وروسته صایمې غږ وکړ:

-دا صدر دی.

وروسته بیا دوهمه وه که دریمه، ښي لاس ته په یوه لویه کوڅه یې موټر وروګرځاوه، مخامخ یې یوې دروازې ته ګوته ونيوله:

-خان صاحب! ته به همدلته کار کوي.

ما هېڅ ونه ویل، دواړه له موټره ښکته شوو. که مبالغه ونه شي نږدې درې جریبه گدام به و، په گدام کې مې یوازې کارتنونه لیدل، نور نه پوهېدم چې څه پکې دي. صایمې زه د گدام په دفتر کې کښېنولم، هغه د گدام له مسول سره بهر ته ووتله، لږ ځنډ وروسته دواړه بېرته راننوتل، صایمې خپلې عینکې په لاس کې نیولې وې او سترګې یې څرکېدلې، غږ یې وکړ:

-ته به نور د شپې همدلته کار کوي سمه ده!

د هو په موخه مې سر ورته و خوځاوه، هغې د گدام مسول ته په اشارې سره زیاته کړه:

-په جزیاتو به دې منېجر صاحب وپوهوي-زه اوس ځم، سبا به سره ووينو.

صایمه لاړه خو زه یې د گدام تور منېجر ته وسپارلم، همدا د گدام مسول چې صایمې منېجر صاحب باله، داسې له رنگه تک تور و لکه توره شپه، یوازې غاښونه یې پکې سپین برېښېدل.

وروسته له یوې پیالې چای نه یې تر هر څه د مخه یو سیټ موبایل راکړ، بیا له یوه همرنګي سړي سره وېونګېده، وروسته یې مخ راواړاوه، ویې ویل:

-مال مې په موټر کې ځای پر ځای کړی دی، یو میل تومانه مې هم پکې ایښې ده.

ما یې خبره په خوله کې وروچه کړه:

-تومانه؟ دا څه وايي؟ د تومانه چې او ټوپک له لاسه خو زه دلته راتښتېدلې یم.

منېجر له غوصې لاسې بدرنګه شو، برگ برگ یې راوکتل، خو ما خپله خبره ژر بېرته په خدا واپوله ومې ویل:

-سمه ده، چېرته یې یو سم؟

زما له همدې خبرې سره یې د تندي ګونځې ورکې شوې ویې خندل:

-ډېر هوښیار خان دی؛ ته لکه چې ډرایور هم یې؟

ما د هو په موخه سر ورته و خوځاوه، هغه زیاته کړه:

-ښه نو بیا یوه بله ستونزه هم حل شوه.

ورته ومې ویل:

-ډرایور یم، خو بلد نه یم.

-ته یې نور غم مه کوه! هغه بندوبست مې کړی دی-یوازې مال به د کراچۍ تر بندره رسوي.

ډېرې لارښوونې یې نورې هم راته وکړې، خو له هغو څخه زه تېرېږم او اصلي مطلب ته راځم.

له گدامه بهر راووتلو، زموږ له راوتلو سره جوخت درې موټرونه هم هلته ودرېدل، منېجر د شا موټر ته چې د ده په رنگ یو لنډ کروزرو ګوته ونيوله او غږ یې وکړ:

-ورځه! ستا موټر هغه دی، پنځه کارټنه مال ما پخپله پکې ایښی دی.

زه هم ورغلم، د موټر دروازه چې تیاره پرانستې وه، شترنګ ته یې کښېناستم، داسې نه چې همدا مې لومړی ځل په دا ډول موټر کې شترنګ ته ناستی و. دوه کاله وړاندې چې زه له

ايرانه راتلم، له کندهاره تر کابل پکې راغلی يم، خو ښه خاطره ترې نه لرم، رښتياني ډيره جالبه خاطره ده:

زه په يوه هوټل کې ناست وم، دوه طالبان رانتوتل، يوه غږ وکړ:
- دلته څوک د کابل مسافر شته؟

شا اوخوا پنځلس تنه مسافر به هلته ناست ول، په هغوی ټولو کې ما دا باټه وکړه، ځان مې وروښود.

د هغوی موټر خراب شوی و، پيسې يې نه درلودلې چې جوړ يې کړي، دا چې زه په غيرت کې ورسره گير راغلم د هغه وخت (۳۲۰۰۰۰۰) لکه افغانۍ مې په موټر ورته ولگولې، ايله تر ماخوښتنه جوړ شو.

کيسه را څخه په بله اوږده نشي، سبا سهار مې خپل بېگ موټر ته ورواچاوه، د هغوی په خوښه زه يې شترنگ ته کښيناستم او کابل ته مو حرکت راوړ، لنډه دا چې ما ښام مهالې کابل ته راوړسيدلو، زه نو اوس په زړه کې وایم چې که هيڅ نه وي، پنځوس لکه خو خامخا راکوي، د هغوی د موټر لگښت لا څه کوي، پر لاره مې د هغوی د خوراک څښاک پيسې هم ورکولې، بيخي تش تور راخوځېدلي ول، ياره طالبان هم.

د کابل امنیې قومندانۍ ته مې موټر ورننويست، که څه هم هغوی ډېر ټينگار وکړ، چې شپه هملته ورسره تيره کړم، خو زه نه پاتې کېدم.

يوه په خدا کې راته وويل:

- ځوانه پاتې شه، د تحریک ډوډۍ که خواره ده خو حرامه نه ده.

ما ورته وويل:

- نه مننه، وخت لا ډېر دی، شاه شهيد کې مې د ماما کور دی، هملته ورځم.

د موټر په خوا کې ولاړ وم، پوره نیم ساعت وروسته يوازې يو تن يې راڅرگند شو راغی، وروسته يې وويل:

- ملا وروره! ما خو ټول انډيوالان راولټول ايله دا (۱۸۰۰۰۰۰) لکه افغانۍ را برابرې شوې،

څه خیر دی پاتې نورې ته راوښه!

زه له ډېرې غوصې بيخي پر ځان ونه پوهېدم، د زړه له درده مې لږ اواز لوړ شو.

خو هغه ته زما په دې مازې لوړ اواز باندې زغم وړپاتې نه شو او را باندې را برگ شو:

- ولې د ظالم زويه! دا تحریک يوازې د طالبانو دی؟ ستا.....

زه رښتيا هم ترې ووبرېدم، پوچ يې ډېر راته وويل، ما ويل داسې نه چې په خپل حق مې زندان ته واستوي، نور مې خوله پټه کړه او په پټه خوله د قومندانۍ له دروازې څخه راووتم.

نو دا وه په لنډ کروزر کې زما د لومړي ځل ناستي جالبه خاطره، وپرېدمه چې دا تر هغې پسې بدتره نشي.

راځم بېرته خپلې کيسې ته!

کراچۍ ته مو حرکت وکړ، هغه يو موټر چې نيسان ډاډسنه وه، تر مخه او زه ورپسې روان شوم. وروسته راپسې سپين لنډ کروزر چې دوه تنه په هغه کې ناست ول راوخوځېد، منېجر خو صايمې په نوم راپېژندلی و خو دا چې څېره يې همغه وخت هم زما ښه ونه ايسېدل، د هغه نوم مې تر پايه پورې په خوله رانغی.

* * * * *

وايي چې: (کوم غريب چا په خيرات کې نه پرېښود، ده ويل چې خرمې د ملک کره وټړئ) زه هم يو مزدور سړی، خو چورتونه مې د خانانو وهل. په يوه سبب زما هېڅ گناه نه وه، که صايمه ډېره راته ښکته او پورته نه وای شوې بيا نو زه هم څه ساده نه وم، چې خوشې په خوشې مې ځان خوراوه.

په همدغو فکرونو کې وم چې يو ځای کې پوليسانو لاس راکړ، موټر مې کرار کړ خو زړه نازړه شوم چې ورته ويې دروم کړه، تر ما مخکې لارښود موټر هم دا وخت زما له سترگو پنا شوی و، خداي خبر هغه پرکومه خوا ځان تری تم کړ. د شا موټر ته خو مې هېڅ لا پام نه و. موټر مې ودر اووه، همدا چې پوليسان رانږدې کېدل، بېرته مې په اکسلېټر پښه ټينگه کړه او ترې وتښتېدم، هغوی تر هغو پورې چې خپل موټر ته ختل او بيا يې حرکت راکاوه زه په يوه کړلېچ کې ترې پنا شوم.

زه اوس يوازې وم، ډاډسنه خو راڅخه تښتېدلې وه او سپين لنډ کروزر مې هم بيا ونه ليد، فرعي سړک ته وروگرځېدم، دا وخت د تور منېجر زنگونه يو تمامېږي او بل راځي.

د عمومي او فرعي سړکونو تر منځ گڼې ونې ولاړې وې، تر شا مې هېڅ شی نه څرگندېدل، يوازې همغه د پوليسانو د موټر بېړني آرنگونه مې تر غوږو کېدل او بس.

موټر مې جوخت د ونو خواته ودر اووه، لږ ځنډ وروسته مې کتل چې د پوليسانو موټر بغ شو، پر عمومي سړک په منډه تېر شو. تر دغه وخته لا د تور منېجر زنگونه راتلل، اوس مې نو په بېغمه زړه موبایل هوکې کړ، چې له هغه اړخه غږ راباندې وشو:

- خان! موبایل ولې نه اوچتوي؟

ورته ومې ويل:

- پولیس راپسې دي.

وار خطايې وپوښتل:

- ته اوس چېرته يې؟

- نه پوهېږم، ملگري مې نشته، زه دا ځای نه پېژنم.

د هغه غبرالور شو.

- ټوکې مه کوه، سمه خبره وکړه!

بلاآخړه مې هغه ته د تېښتېدلو او پټېدلو وويل، له هغه څخه نور هېڅ غبراونه خوت، کتل مې چې اړیکه پرې شوې وه، زه لا هملته په موټر کې ناست وم، چې لږ ځنډ پس مخامخ د یوه موټر څراغونه راڅرگند شول، هغه زما پر لوري را روان و، اوس نو په رپورس هم نه شوای تېښتېدلای، نو څه مې کړي وای؟ نور ونه ځنډېدم، تومانیچه مې راواخیسته، له موټره په بېرېه ښکته شوم او په یوه ونه کې لکه د پېشو غونډې پاس و ختم، اړتیا نه وه چې تومانیچه مې بیا آزمویلې وای، ځکه له هغه ځایه چې راخوځېدم ټوله مې ښه وکتله، په گوليو ډکه وه اولټ يې هم سم کار کاوه. نور يې نو له ډز کولو څخه یو خدای خبر و، چې د وژلو او کنه؟ کتل مې چې هغه موټر د پولیسانو دی، زما د موټر مخې ته يې ودراوه، زه لکه د ونې ډډ شور هم نه خورم، کرار مې د یوه غټ ښاخ شاته ځان نیولی دی، تومانیچې ته مې گولی تېره کړې ده، وخت ته گورم چې په څه ډول ټول یو ځای سټ کړم. هغوی ټول څلور تنه ول، دوه تنه چې ټوپکونه ورسره ول زما د موټر دننه، لاندې او باندې يې ښه ولټول، خو زه يې ونه موندلم، دا وخت زما موبایل دننه په موټر کې وچونگېده. هغه يې راواخیست او خپل مشر ته يې غږ وکړ:

- ارشد بهايي!

له هغوی دوو نورو څخه یو يې په منډه راغی او موبایل يې غوږ ته ونيو.

ما د ځان سره فکر وکړ چې زما سره څو پرته له تورمنېجر څخه بل هېڅوک اړیکه نه نیسي، خامخا به همغه وي. یو څو خبرې يې ورسره وکړې خو زه سم ورباندې ونه پوهېدم، یوازې په اچه-اچه (ښه-ښه) يې پوه شوم.

د خدای کارونه گوره! د موټر لاندې باندې د سرک شاوخوا یې ټولې وکتلې، خو په هغې ونه باندې لکه ږانده چې شي، بیخي یې پورته را ونه کتل، ما د ځان سره دا پرېکړه کړې وه چې که مازې یې ونې ته راوکتل، بیا یې نه پرېږدم، یا به کورشي او یا گور. دا وخت یې د موټر شاتنۍ دروازه (ډاله) خلاصه کړه، کارټونه یې را ښکته کړل، وروسته څلور واړو یو-یو په غېږ کې ونيو او خپل موټر ته رهي شول، نور نو تردې ښه شېبه پر لاس نه راتله، اواره مې پر ماشه گوته کېکاږله، لنډه پر دې څلور واړه مې هملته پر ځمکه وغورځول، نور ونه ځنډېدم، په بیرې مې کارټونه بېرته په خپل موټر کې ځای پر ځای کړل او حرکت مې وکړ.

له ما څخه نور پوخ سرک پاتې شو، رڼا راخوړه شوه که څه هم د پولیسانو په وژلو چانه وم لیدلې خو زه هسې وېرېدلېم، اوس نو د سرک دواړو خواوو ته کرنیزه ځمکه تر سترگو کېدله، ښۍ خواته یې د پټیو منځ کې یوه کچه لاره غځېدلې وه، پر هغې ورسم شوم، نږدې لمونځ په قضا کېدو و، یوې حجرې ته مې موټر ور وگرځاوه، هلته مې له کوهي څخه اوبه راوویستلې، اودس مې وکړ، هملته د حجرې په څنگ کې جومات ته ورننوتم او لمونځ مې ژر ژر ادا کړ، وروسته مې کتل چې زما د موټر په خوا کې په ځوانۍ پوخ یو سپی ولاړ دی، روغېر مو سره وکړ، له خبرو یې څرگندېدل چې اردو خو یې اصلي ژبه نه ده، کله خبرې یې هم د پنجابیانو سره توپیر درلود.

په پښتو مې ترې وپوښتل:

-وروره دا کوم ځای دی؟

هغه وخنډل:

-دا اوکاږه ده.

زه خواوس داسې نه شم ورته ویلی چې ما توره وکړه پولیسان مې ووژل، خبره مې په بل ډول ورته راواخیسته:

-وروره! زه کراچی ته روان یم، لاره مې ورکه کړې، ځکه خو دلته راوگرځېدم.

هغه پر خپلو بریتونو لاس تېر کړ، ویې ویل:

-راځه یوه پیاله چای خو وڅښه! بیا به غږېږو.

دنده حجرې ته ورسره ننوتم، لومړی زړه نا زړه وم، چې مرسته به راسره وکړي، کله؟ خو هغه رښتیاڼی پښتون و، پر مایې ننگ وکړ او ډاډه یې کړم چې له سره هم راته تېر دی.

وروسته یې وویل:

- نن شپه راسره تېره کړه، سبا به لاړ شو.

ورته ومې ویل:

- نه، خیر یو سې، همدا نن یوه نیمه بجه باید هغو خلکو ته مال و سپارم.

هغه سردار نومېده، خو ما ورته ورور ویل، که څه هم هغه ډېر راباندې مشر و خو زه یې اړ کړم، چې باید په خپل نوم یې وستایم، لنډه پر دې خپل موټر مې د حجرې شاته ودراره، سردار ته چې یو زوړ جیپ موټر ولاړ و، په هغه کې مو مال ځای پر ځای کړ او کراچی ته روان شوو.

* * * * *

د ماسپینین شل باندې یوه بجه وه، موبایل مې چالانه کړ او د تور منېجر شمېره مې ډایله کړله، موبایل مې غوږ ته نیولی و چې له هغه اړخه تور منېجر هلو وویل. هغه چې کله زما غږ واورېد، سړی تلولی غوندې شو او خبره ترې ورکه شوله.

ما غږ پرې وکړ:

- منېجر صاحب! مال مې ورته تسلیم کړ.

د هغه غږ را اوچت شو:

- دا ته څه وایې؟ ته اوس چېرته یې؟

زړه کې مې ویل چې خدایزده که نور حال درته ووايم، زه همغه وخت د سمندر پر غاړه ولاړ وم، ده ته مې وویل:

- د کراچی له ښاره په راوتو کې یم.

دا ځل ما اړیکه ورپرې کړه او موبایل مې بند کړ. د سمندر پر غاړه هلته لېرې دوه تور لنډ کروزر موټرونه ولاړ ول، هملته وروخوځېدم، ما وېل ورځم، که خدای وکړي چې همدوی وي نو خوند به وکړي، له ورنږدې کېدو سره زما مخې ته یو غښتلی سړی ودرېد، تورې سترگې یې پر سترگو وې، له خېرې څخه مې گمان د انگریز وړ باندې راغی.

سلام مې ورواچاوه، هغه هم په انگریزی کې راته های (HI) کړل، تور منېجر مگر دانه ول راته ویلي چې دوی انگریزان دي، هغه یوازې د پېژندگلوی، شفرونه رابښودلي ول او بس. خو اوس مې پر شفرونو هم باور نه کېده چې رښتیا به وي او کنه؟ د روغې لپاره مې لاس وراوږد کړ، هغه په انگریزی وویل:

- څوک یې ته؟

اټکلي مې ترخولې ورته ووتل:

- Black road (تور سپک).

د هغه شونډې په خوشحالي سره بېلې شوې، لاس يې را اوږد کړ او ويې ويل:

- Hot water (تودې اوبه) ښه راغلي!

ايله چې زړه مې ولگېد، پخپله همدوی ول، زما موټر هلته ښايسته لېږي ولاړ و، انگرېزي ته مې د لاس په اشاره وروښود او زه بېرته ورو ورو پلې ترې راستون شوم، لس دقيقې به وتلې وې چې هغوی هم راپسې راغلل، سمدستي درې ټوپکوالو شاوخوا معاصره کړه، وروسته يوه ښځه له موټره راښکته شوه، هغه که ترصايمې ښکلې نه وه نو بدرنگه هم نه وه، ترما نږدې راغله او لاس يې را اوږد کړ، د روغې نه وروسته يې په خدا وويل:

- که په خرگاډي کې راغلی وای، بايد پوره مياشت مو درته انتظار کړی وای.

زه په انگرېزي ژبه هم کافي پوهېدم، په ځواب کې مې ځنډ ونه وويست، ورته ومې ويل:

- که زه وم، دغه ارمان به مو هم ډېر ژر پوره کړم.

لږ موسکې شوه، وروسته يې يوه تن ته اشاره وکړله. هغه جيب ته ورغی او دروازه يې را پرانسته، سردار دا وخت هلته لېږي ولاړ و، انگرېز د کارټونو خولې ورڅيرې کړلې، لټ په لټ يې کړل، وروسته يې يوازې يو کارټن په غېږ کې ونيو او خپل موټر ته روان شو، انگرېز چې کله ښځې ته د هو په موخه سر وخوځاوه، زما دمه جوړه شوه، غټه ساه مې واخيستله او زړه مې آرام شو.

ياره! زه هم عجيبه قاچقبر وم، تر دغه دمه هم لانه وم خبر، چې هيرويين به پکې وي او هغه هم يوازې په يوه کارټن کې. پر لاره مې له وېرې کتلې هم نه شواي، ما وېل که خولې يې ور پرانيزم، بيا به يې دوی وانخلي، ياره! رښتيا هم چې د افغانانو ټول کارونه همداسې توکلي دي.

دا وخت د ښځې په څنگ کې همغه غښتلی سړی راپيدا شو، يو غټ صيف يې د ډالرو ډک راته ونيو. ويې ويل:

- پوره درې لکه دي.

سر مې د مننې په موخه ورته وخوځاوه، هغوی په خپله مخه لاړل او موږ په خپله مخه دا ډول معاملې مې په فلمونو کې ډېرې ليدلې وې، خو اوس دادی ما خپله په رښتيا د پيسو صيف راواخيست، بيخي خدا راتله، چې ما وگوره او دا ډول معامله.

* * * * *

د شپې ناوخته مې د سردار د حجرې مخې ته يو ځل بيا اودس وکړ، په جومات کې مې د ماخوستن لمونځ ادا کړ، وروسته مې سردار ته له خپلو دوه لکو کلدارو څخه چې تورمنېجر د خرڅې لپاره راکړې وې، پوره يو لک کلدارې مې ور بېلې کړلې، هغه نه اخیستې خو ما په زوره په جیب کې ورکېښودلې.

ډوډۍ مې سردار سره وخورله، نور مې زړه طاقت نه کاوه، صایمه مې ډېره پر زړه راگرځېدله، که څه هم سردار ډېر راته ټینګ شو، خو زه لکه د کلونو راهیسې چې مین وم، زړه مې بوټ ورپسې ختلی و، د تورمنېجر خبره خو مې په سر کې ورته یادوله (چې سړی ښه سړی نه دی)، باید چې له دندې نه یې گوښه کړي.

لومړی مې د خپل موټر شاتنی پلټ لېرې کړ، وروسته مې سردار سره خدای پاماني وکړه او يو ځل بيا د لنډه کروزر شترنگ ته کښیناستم، تر پاڅه سرکه ښه ډاډه وم، خو وروسته له هغې مې زړه درځېده چې پولیس مې ونه نیسي.

یوه هوښیاري چې ما له هغه اړخه کړې وه، د ښار دننه مې ځینې ځایونه په ښه کړي ول، په همغو ښو مې بېرته ځان تر صدر پورې ورساوه، موبایل مې چالانه کړ او د تورمنېجر شمېره مې ډایله کړله.

لږ ځنډ وروسته د هغه غږ را اوچت شو:

- ځان! چېرته یې ته؟ موبایل دې ولې بند کړی؟

درواغ مې ورته وویل:

- کراچی کې یم.

- حرامی! ته لا تر اوسه هلته یې.

ما داسې وښوده چې زه په هېڅ هم نه یم خبر، ورته ومې ویل:

- مېډم ته، خو به دې نه وي ویلي؟

هغه لکه لیونی، په غوصه کې یې وځنډل:

- مېډم- هههها، ستا مېډم خو په شالیمار روغتون کې د ژوند آخري سلګۍ شمیري، هغې پروڼ شپه ټکرو کړ.

سر مې وگرځېده، ښکته او پورته بیخي رانه ورک شول، د هغه خبرې ته بیخي حیران پاتې شوم، دا ښه شوه چې زه پخیر بېرته راغلم، کله سړی خو سم د لستونې مار و.

د صایمې د کور لاره خو مې نشوای موندلای او نه مې هم د هغې سیمې نوم زده کړی و. بلآخره مې پوښتنه پر پوښتنه شالیمار روغتون ته ځان ورساوه. د معلوماتو په دفتر کې د

مېز تر شا يوه غنم رنگه دنگه ښځه ولاړه وه، هغې ته مې د صايمې نوم واخيست، هغې د صايمې مکمل نوم راڅخه وغوښت، خو ما ته نه و څرگند، هغې بېرته د کتاب مخ پټ کړ، ويې ويل:

-ته پخپله ناروغ يې، لومړی خپل علاج وکړه.

زه ورسره جدي شوم په لوړ غږ مې ورته وويل:

-لطفاً! زما تبیت ښه نه دی، سمې خبرې کوه!

هغې وخنډل:

-ښاغلیه! دلته د صايمې په نوم څو تنه ناروغان دي، زه خو نشم کولای چې هرې یوې ته دې ځانگړی ودروم.

ما هم نرمه لهجه خپله کړله:

-وښی! هغه يې پرون شپه راوستلې وه.

هغې بیا د خپل کتاب پاڼې راواړولې، وروسته يې وويل:

-صايمه قريشي يادوي؟

اټکلي مې هو ورته وويل، هغې زیاته کړه:

-هغه په لسمه خونه کې ده، مهرباني وکړئ، تاسو ورتلای شئ.

د لسمې خونې دروازې ته ودرېدم، ورو مې دروازه ورپرانستله او ورننوتم، هغه انسان چې په لیدو به يې زه بې واکه کېدم او هغسې چې ما يې د لیدلو تمه درلوده، ونه لیدله. سر او لاسونه يې تر څنگلو پورې په سپین ململ ورتړلي ول، بې هوښه پرکت پرته وه، زړه مې ډېر ورته بد شو، هملته مې د دا ډول ډېر مال او دولت څخه کرکه وشوه، چې په هغومره پیسو کې بیا هم بې پوښتنې په روغتون کې پرته وه.

شالیمار روغتون هم ښه مجهز و، خو اوس زما له پامه بد شو، په منډه بهر ووتم، د خلکو نه مې پوښتنه وکړه، چې تر ټولو ښه روغتون په لاهور کې کوم یو دی؟ چا د جناح روغتون صفت کاوه، چا د شیخ زاهد او چا د.....

وروسته مې (۱۲۲۰) کلدارې تحويل کړې، چې د تېرې شپې راهیسې د صايمې د درملنې خرڅه شوې وه. د لارښوونې د دفتر مامورې ډېره مرسته راسره وکړه، کله زه د هغه ځای په قانون څه خبر وم.

صايمه مې جناح روغتون ته ورسوله، رښتياني چې هغه هم ډېر مجهز روغتون و، ډاکټران يې هم له خبرو څخه ښه پوه او ماهران برېښېدل، هغه د ټوکيانو خبره: د ډيرو سروڼه لکه د ښيښې غونډې ځلېدل.

دا وخت دولس نيمې بجې وې، يوه خبره مې چې بايد په شاليمار روغتون کې هغې مامورې ته کړې وای، رانه هېره شوه. په منډه سرک ته ووتم، ټکسي مې غوره وگڼله او شاليمار روغتون ته مې وارخطا ځان ورساوه. همغه ماموره لا د مېز تر شا ولاړه وه، زما په ليدو يې وارله واره وپوښتل:

- ښاغليه! چې خیرت وي؟

ما د مخه دوه زره کلداری تیارې په لاس کې نيولې وې، د هغې تر کتاب لاندې مې ورتېرې کړلې، هغې هيسته راهيسته سترگې واړولې، ويې ويل:

- دې ته څه ضرورت و؟

و مې ويل:

- دا ستا د زحمت لپاره، تا ډيره خواخوږي وښوده، ډيره مننه.

د بېرته تللو پر مهال مې د نوم پوښتنه ترې وکړه:

- ستا نوم؟

هغې په خندا کې وويل:

- ناز.

- ښکلی نوم دی.

هغې مننه وکړه، وروسته مې د موخې خبره ورته راواخيسته:

- وښی! که چا زما د ناروغ په اړه پوښتنه کوله، لطفاً چې پته ورنکړې.

هغې دا وخت پيسې په گوتو کې واړولې، له ډېرې خوشحالي څخه ويته- ويته شوه، وروسته يې ډاډ راکړ چې هيچا ته به پته نه ورکوي. زړه مې ولگېد، بېغمه بېرته جناح روغتون ته راستون شوم.

صايمه اوس تر ټينگې څارنې لاندې وه، ما يې يوازې له دهلېز څخه پوښتنه کولای شوه او هغه هم چې کله به کوم ډاکټر له بېړنۍ خونې څخه راووت.

سترگې مې بيخي ډرې گرځېدلې وې، تر دوه نيمو بجو پورې په دهلېز کې ناست وم، چې يو وخت سرطبيب راووت.

باور وکړه د هغه ځای ډاکټران څومره ښه خلک دي، دلته په افغانستان کې خو يو عادي نرس د چاسره سمه خبره نه کوي، سرطبيب خو پر ځای پرېږده.

ډاکټر پخپله غږ راوکړ:

- ښاغلي! اوس کولی شې د دوه دقيقو لپاره خپل ناروغ وويني.

زه يې د روغتيا غم اخستې وم، ترې ومې پوښتل:

- هغه څنگه ده اوس؟

- انديښنه مه کوه؛ الله ډېر فضل کړی.

ما هم له ډېرې خوښۍ نه د خونې دروازه ورپورې وهله ورننوتم، دوه تنه ډاکټران لا دننه

ول، هغوی هم ووتل، زه د کټ پر ژي ورته کښېناستم. ددې معصوميت ته مې چې کتل او د

تور منېجر دښمني او رزالت ته، د غوصې له امله مې زړه بيخي نا ارامي کوله.

سترگې يې لږ چوله کړې، زه يې وليدم چې په خوا کې يې ناست يم، ورو مې ورته وويل:

- څنگه ده! بېله خو ښه دی؟

وچې شونډې يې په موسکا لږ څه سره بېلې شوې، خو څه يې ونه ويل.

دا وخت سرطبيب بېرته راننوت، پر ما يې غږ وکړ:

- ښاغلي! اغلې صايمه خوانشا الله چې روغه ده.

ما ترې ډېره-ډېره مننه وکړه، هغه وپوښتل:

- وښی، ستاسو نوم؟

- تنگيال.

د ډاکټر په لاس کې قلم و، خپل سري يې پرې وگراوه، وروسته له خپلې لنډې چوپتيا څخه

راووت:

- تنگيال؛ ډېر نا آشنا نوم!

بيا غلی شو او سري يې ښکته ونيو، صايمې ته يې وکتل او زياته يې کړه:

- هو رښتيا! لږ مخکې زما په خيال صايمې بي بي همدغه نوم ياداوه- هو، هو بلکل همدا

نوم.

زه لکه گل راوغوړېدم، که هغه وخت ډاکټر په خونه کې نه وای؛ صايمه به مې سر تر پښو

پورې مچو کړې وه، بېحده مې زړه ته راخوږه شوه. ډاکټر څه خبر و، چې زه او هغه يو د بل

سره څه کېږو؟ ما خو د صايمې د مېړه په صفت ځان ورپېژندلی و.

* * * * *

يو وخت وروغوندي آواز زما تر غوږه شو:

- بناغليه! بناغليه!

وار خطا را پاڅېدم، کتل مې چې ناز راته ولاړه ده. زه خو بېرته پخپل عادي حالت کې شوم، ځکه داسې له خوبه راويښېدل ماته يوه معمولي خبره وه، خو هغه زما په راويښولو ډېره پښېمانه برېښېدل:

- بناغليه! ډېر وېښه زه نه ومه خبره چې ستا حالت ښه نه دی. ما وېښه لطفاً!

ورته ومې ويل:

- هېڅ خبره نشته، زه بلکل ښه يم، بس د صايمې سودا راسره وه.

- هو رښتيا، هغه اوس څنگه ده؟ زه همدا سې له لارې راوگرځېدم، ما ويل راځه يو ځل خو بې پوښتنه وکړم.

يو ځل بيا مې لکه د زړې ښځې په شان لپې - لپې دعاوې ورته وکړلې او مننه مې هم ترې وکړه.

وروسته مې ساعت ته وکتل، د سهار اووه نیمې بجې وې، زه او ناز دواړه جوړه صايمې ته ورغلو. صايمه څه خبره وه؟ چې ناز د هغه بل روغتون ماموره ده، وار له واره بې رانه وپوښتل:

- دا څوک ده؟

د صايمې دې پوښتنې زما دريځ نور هم پياوړی کړ، زه لا په فکر کې وم چې هغې بيا پوښتنه وکړه:

- ننګيال صاحب! تاته وايم، دا ښځه څوک ده؟

- اوه، ډېر وېښه! دا ناز نوميرې، د شاليمار روغتون ماموره ده. له هغه روغتون څخه بې ستا په راوستلو کې ډېره مرسته را سره وکړه.

ايله چې وروسته بې د ناز سره روغېر وکړ، او د هغې له مرستې کولو بې بيا - بيا مننه ترې وکړه.

* * * * *

دريمه ورځ مازيگر مهال و، صايمه مې کور ته بوتله، د کور دننه مې ورو ورو له موټره رابښکته کړه، وروسته بې يولاس زما پراوږه راکښود او راسره وخوځېده.

د دوهم چت زينو ته په رسېدو سره ځای پر ځای ودرېدل او راته وږه وږه شوه:

- نشمه تللی.

ومي ويل:

- څه خير دى، لږ دمه وکړه، په کراره به وخپږو.

تنډه يې گونځې کړله:

- نه-نه؛ درېدلى نشم په غېږ کې مې واخله!

خبره هغې وکړه خو زما سترگو تور وخوړ، نور نو زه هم ونه ځنډېدم، لاس مې تر ورنو وړلاندې کړ او اوچته مې را پورته کړله. همغه وخت کې مې په چورت کې راوگرځېدل، چې سرپه په کابل کې گرانې او بې کاري گوره! مور او پلار په مزدورى پسې رالېږلى يم او زه دلته ايله پردى لور په غېږ کې ښکته او پورته کړم.

زه نو اوس رښتيانى پرې مين وم، غم دلته و چې ما خپل ټيټ حيثيت ته کتل، کنه دومره نزاکت ته مې ولاکه کتلي وای.

دوهم چت کې يې همغې خونې ته اشاره وکړه چې هغه بل پرون يې ما ته را پرې اېښې وه. دروازه مې په پښه پرانستله او ورننوتم. په کراره مې پر تخت ځملوله وروسته يې په خوا کې کښيناستم او د کندهاريانو په شان مې تر هر څه د مخه ورته وويل:

- ستړې مه شې.

هغې چې دواړه سترگې را کې ښخې کړې وې، ويې ويل:

- ننګياله! نوم دې رښتيا هم درسره جوړ راغلى، واقعاً ستاسو د خاورې خاصيت تر ټولو غوره دى.

هغه لږ غلې شوه، وروسته يې زياته کړه:

- اى! نه کيږي چې يو بل نوم هم ستا د نوم سره يو ځاى شي؟

زه خو وپوهېدم چې مطلب يې خپل نوم دى، خو ما هسې ځان په ساده توب وواهه، کنه ښه چانس و. هغې ته مې ځان ښه ساده کړ، ومې ويل:

- پوهېږې! نيکه مې دې خداى پاک وښي، هغه به محمد ننګيال يادولم او انى به مې ورته ويل چې نه؛ ننګيال گل ورته وايه! خو پلار مې د دواړو نه منله، هغه ورته ويل يوازې ننګيال ښه دى او زما هم پخپله يوازې ننګيال خوښېږي.

هغه کټ-کټ په خدا شوه، د زړه زور يې لږ وکنه څومره په زوره به يې خندلي ول. ترډېره يې د خدا له امله شونډې نه راټوليدلې.

ورته ومې ويل:

- ته خنده، زه به اوس يو گيلاس شيدې درته راوړم.

ويي ويل:

-زه به هم درسره لاره شم.

ورغبرگه مې کړه:

-بيا هم زما په غيږه کې!

هغه بيا په خدا شوله او ما يې هم د خدا ملگرتيا وکړه، وروسته همغسې په شيدو پسې پخلنځي ته لاړم. د برق کارو، په لږ ځنډ کې شيدې پخې شوې، پياله مې په اوبو کنگالوله چې له لاسه مې وښوده او پر ځمکه ټوټه ټوټه شوه. اوس مې نو ښيښې هم هغسې نه شوای پرېښودلې، لومړۍ مې د هغو په راټولولو پيل وکړ، ناڅاپه د ماشومتوب د دورې يوه لنډۍ را په ياد شوه، ورو- ورو مې د ځان سره زمزمه کړه:

(يار مې هندو زه مسلمان یم- د يار لپاره درمسال جارو کومه)

د ځان سره مې وخنډل، وروسته مې بله پياله د شيدو څخه ډکه په پتناسه کې کيښودله او لکه د هوټل شاگرد پتنوس په لاس ور روان شوم.

* * * * *

څلور شپې يې په کور کې ووتلې، صايمه اوس ډېره ښه شوې وه. د سرتپ يې هم ښه شوی و، اوس هم يوه ورځ پس ډاکټر د هغې احوال اخيست.

يوه ورځ نږدې ماښام و، ډاکټر له کوره په وتلو کې راته وويل:

-ښاغلی ننگيال! کوښښ وکړه چې تل يې همداسې خوشحاله وساتې. زه پوهېږم، تاسو يو د بل سره ډېره مينه لرئ، همدغه لامل دی چې هغه ډېر ژر ښه شوه.

که څه هم پرته له اقراره نورې ټولې د مينې خبرې اترې او ټوکې ټکالې مو سره ژوولې وې، خو بيا هم چې کله به له چوکاټه وتلې خبره رامنځته شوه، دواړو به يو بل ته له شرمه نه شوای کتلې.

د ډاکټر له رخصتېدو وروسته مې د ځان سره هوډ وکړ چې که هغه نشي راته ويلی نو ښځه ده، شرمېږي به- زه خو نارينه یم زه يې بايد په ډاگه کړم. نور مې نو سرتيت ونيو، پر زينو باندې داسې په منډه و ختم چې کله دوه او کله درې زينې مې د گامونو ترمنځ پرېښودلې. د نور کله په شان ورغلم او د تخت پر ژۍ ورته کښېناستم، بهر خو مې د ځان سره په کلکه تړون کړی و، خو اوس مې ژبه را باندې درنېدلې، خو ځله مې زړه راټول کړ چې ورته ووايم خو ونه توانېدم.

آخر هغه زما په حرکاتو شکمنه شوه ويي پوښتل:

- خيريت خودی؟ څنگه وار خطا برېښي؟
رښتيا به هم وار خطا وم، ما ښکته کتل، هغې لاس زما تر زني لاندې کړ او خپلو سترگو ته
يې زما سترگې مخامخ کړلې، ويې پوښتل:
- تنگياله خيريت خودی؟ څه در باندې شوي؟
سترگې مې بيا ښکته وغورځېدې، ومې ويل:
- نه پوهېږم.

دا ځل يې په دواړو منگولو زما مخ او چت کړ، ويې ويل:
- هرو مرو څه خبره شته؛ ډاکټر خو به څه نه وي ويلي؟
- نه.

بيا يې په ټنډه کې گونځې راپيدا شوې:
- نو بيا څه خبره ده؟

نور مې نو د زړه صبر مات شو، بې ځنډه مې د هغوی په خپله اصطلاح تر خولې ورته ووتل:
- I, I, I love you (زه، زه، زه تا سره مينه لرم)

هغې کټ وهل په خدا شوه، زه يې پخپله خبره پېښمانه کړم، داسې مې وانگيرله چې
گواکې پسخند يې وکړ، د يوې بهانې په لټه کې شوم، چې خپله خبره په ټوکه واړوم؛ ځکه
زه او هغه ډېر سره لېرې وو، هيڅ باور مې نه کېده، خو هغې يو ناڅاپه خپل لاسونه راڅخه
چاپېره کړل او غېږې ته مې را جوخته شوه، په ډېر احساساتي ډول يې وويل:
- زړگيه! زما ځانه! هغه وخت مو چې نه سره پېژندل ته مې لا په زړه کې ځای کړی وې، زه هم
در سره مينه لرم، زه هم در سره مينه لرم.

تر لږ ځنډ چوپتيا وروسته يې زياته کړه:

- پوهېږې! چې ما پر تا څه وخت زړه بایللی؟

ما د نه په موخه سر و خوځاوه، هغې وويل:

- زما او ستا تر ملاقات دوه ورځې مخکې.

- په کوم ځای کې؟

په يوه وره موسکا کې يې شونډې و خوځېدې:

- په همغه چوک کې، چې زه او ته سره مخامخ شولو.

زه بيخي چوپ پاتې شوم، هغې زياته کړه:

- تر تا پخوا مې هم له همغه چوک څخه مزدوران راوستل خو.

همدې خبرې سره يې خپل سر ته سوکان وويستل او په چينغو شوه:

- زه ډېره گنهگار یم. يا خدايه! ما وېښه، ما وېښه.

دا ځل يې حرکاتو ته حيران پاتې شوم، کله ژړا کله خدا، سمه لکه ليونۍ. ډېره مې ډاډه کړله خو ويې نه منله، زړه يې ښه په ژړا تش کړ، وروسته يې شونډې و خوځېدې:
- دا زه ښه گڼم، چې همدا اوس دې په خپل اصليت خبر کړم، زه نه غواړم تا سره جفا وشي.
لږ څه غلې شوه، خو زه يې هم څه ويلو ته پرې نه ښودم، سمدستي يې سر را پورته کړ ويې ويل:

- د قاچاق له نوم څخه مې کرکه کيږي، خو څنگه وکړم! مجبوره یم- د خپل مېړه قاتل لټوم.
زما مال، دولت او دا کاروبار، دا ټول زما د مېړه دي.

هغې چې د مېړه وويل، زړه مې يو دم ښکته وښويد، ځان راته د هغې په کور کې لکه غل داسې وايښېده، رښتياني ووېرېدم. د هغې دا معصومه خبره له خطر ډکه راته ښکاره شوه.
خو زه يې اوږدې اندېښنې ته پرې نه ښودم، سمدستي يې زياته کړه:

- خدای خبر چې هغه بيا دې دنيا ته سترگې را لوڅې کړي. هغه په ښکاره خلکو ته يو سوداگر برېښيده خو په اصل کې لوی قاچاقبر و. يوه يې د سگرېټو فابريکه ده، چې دوه نيم سوه تنه همدا اوس کار پکې کوي. دوه لويې مغازې لري، او دواړه يې د قاچاقو مرکزونه دي.

صايمې د اوبو گيلاس خولې ته پورته کړ، د اوبو يو غړپ وروسته يې زياته کړه:
- زما مېړه ساحل قريشي داسې نه و لکه زه چې له چوکه مزدوران راوړم. نه، نه! هغه خپل ځانگړي خلک درلودل، بيخي اصلي غړي. که به هغوی يو هم نه و، بيا به همغه د گدام منېجر رياض، کراچۍ ته مال رساوه.

هغې لنډه ساه واخيسته، وروسته يې کيسه وغځوله:

- تنگياله! د دوه مياشتو وړاندې خبره درته کوم. يوه ورځ چې سبا ته يې د جمعې ورځ وه، د همدې جمعې پر ننه نيمو بجو يې بايد شل کيلو گرامه هيوين کراچۍ ته رسولي وای، خو دا ځل ټولو ځانونه وويستل، ساحل که هر څومره پيسې ورته زياتې کړې، بيا هم هغوی يې وړلو ته را وړاندې نه شول.

رياض يو بې کوره او بې اوره سپی و، هغه ته يې په همغه گدام کې ځای ورکړ، اوس شپه او ورځ پکې اوسېږي. داسې دی لکه د ده کور چې وي. هغه احسان هيوونکي هم ځان په

ناروغی و اچاوه، ساحل ډېر ورته وویل خو هغه نامرده انکار وکړ. مازیگر و چې ساحل بېرته کورته راغی، راته ویې ویل:

- ریاض خونه راضي کېږي، وېرېزم چې د کلونو ګاک له لاسه ورنکړم ما ترې پوښتنه وکړه:

- نو څه تړون لري؟

سمدستي یې ځواب راکړ:

- نور یې یوه شېبه هم نه پرېږدم چې را سره و اوسېږي، هیڅ خبره نه ده، دا ځل مال زه پخپله وړم

صایمې بیا د اوبو ګیلاس خولې ته پورته کړ، وروسته یې شونډې و خو ځېدې:

- ننگیاله! هغه په دومره ډېر مال او دولت کې لا نوره هم هڅه کوله چې خپلې پیسې ډېرې کړي، ځان یې خطر ته ورکاوه خو دا یې نه ویل چې څه به ورپېښېږي. ډېر ښه شو چې همداسې شو، هغه نه منله، لږ به مې چې حقیقت ورته ووايه، هغه به غیرته به یې اختیاره د طلاق خبره راواخیسته، زما په وس نه وه پوره، کنه ما چېرته پرېښود. پلار ظالم خو مې ددې لپاره ورکړم، چې د هغه په مال او دولت کې زما په وسیله ځان ورسره شریک کړي. ساحل لکه ما غوندې هیڅوک نه لري، هیڅوک نه، خو کاشکې زما د پلار ارمان پوره شوی وای، هغه تر ساحله پخوا ارمانجن مړ شو.

صایمې په ورغویو د اوبو ښکونکي سترګې وموښلې وروسته یې کیسه بیا اوږده کړه:

- ننگیاله! ساحل په همغه ماښام له کوره ووت، خو په همغې شپه دوه بجې یې احوال راغی، چې هغه په روغتون کې دی، چا په ګولڼو ویشتلې. خدای خبر هغه چا وویشته، خو نه یې ددې دنیا کړ او نه د هغې. له همغې راهیسې په کوما کې تللی، نور نو خدای (ج) خبر چې څنګه به شي؟ بې حاله په شېخ زاهد روغتون کې پروت دی.

صایمه غلې شوه، او کیسه یې نوره په همدې ځای بس کړله. دا ښه شوه چې پخپله غلې شوه، کنه زما سرتمبه خوتمه وه، چې باید اصلي کیسې ته راشي، چېرته چې را باندې مینه شوې ده؟

یاره! انسان هم تل د نفسي غوښتنو اطاعت کړی دی، کله چې صایمې په سر کې د خپل مېړه نوم واخیست، زما په زړه کې یو ډول د رقابت اور بل شو، هغه غریب هلته په کوما کې پروت و او ما دلته د صایمې حسن او خوږې غېږې ته په زړه کې ګوړې ماتولې، د ځان سره مې دا اټکلوله چې ګوندې همغسې په کوما کې له دنیا نه لاړ شي.

ناخاپه زما تر خولې په پښتو ژبه ورته ووتل:

- نورې اوبه څښي؟

هغه ونه پوهېدل، سريې وخواوه:

- څه، څه؟

ورته ومې ويل:

- په خپله ژبه وغږېدم.

- نو څه دې وويل؟

خبره مې اردو کړله:

- همدا چې نورې اوبه څښي؟

تر ډېره پورې زموږ دواړو همدغه مضمون شو. د هر څيز په اړه به يې پوښتنه کوله چې هغه

ته په پښتو کې څه وايي او هغه ته؟

دا وخت ساعت د شپې څه باندې لس بجې وې، ترې ومې پوښتل:

- وږې شوې نه يې؟

- نه؛ زه نوره نه وږې کېږم.

ورغبرگه مې کړه:

- ته لکه چې په سترگو هم خوراک کوي؟

په خدا يې لاس را اوږد کړ او دواړه جوړه پخلنځي ته روان شو، دا دوه ورځې زه په

پخلنځي کې ښکته او پورته کېدم، دومره خوند يې نه را کاوه لکه نن شپه، آن پخلنځي راته

ښکلی ښکلی کېده. هگۍ مو په گډه پخې کړې، هملته ورته کښېناستو، د شرافت ټوټې

سترگې را پورته کړې او غږ يې وکړ:

- بسم الله کړه!

هغې تر هغو پورې لاس ښکته نه کړ، تر څو ما مړۍ خولې ته پورته نه کړله، د پاکستانو دا

عادت دی چې هغوی د ډوډۍ خوړلو پر وخت خبرې ډېرې کوي، نه پوهېږم چې ولې؟ خو

اوس زما په گټه وې، ما ويل راځه همداسې توده په توده ښه ده، د هغې پاتې کيسه مې منع

ته راواچوله.

صايمې سمدستي سترگې را کې ښخې کړلې ويې ويل:

- پوليس خو به نه يې؟

- نه؛ خو ډېر اندېښمن يم - چې هم را باندې مينه شوې او هم دې قاچاق را باندې يووړل.

د هغې سترگې ږدې راوختلې، داسې يې وښوده لکه پر حقه چې وي، په لوړ غږ يې وويل:
- هغه زما مجبوريت و! زه يې بيا هم استوم او بيا هم، تر څو له همدغې لارې خپل دښمن
وموم.

- خو زه په دې نه پوهېږم، دا په څه ډول؟

هغې وويل:

- ما يو خوب ليدلى و، تعبير يې څو کسا نو راته وکړ، خو ډېرو په همدې يوه خبره ټينگار
کاوه چې زما دښمن په خپل کور کې را سره دى، خو زه يې نه پېژنم او نه مې وس پرې
رسېږي، هغوى دا هم وويل چې زما دښمن به د بل هېواد يو اجنبي سړى مومي او د هماغه له
لاسه به له منځه ځي.

- ښه نو بيا، هريو ولې په واقعيت نه پوهوې؟

- دا ځکه چې کار له خطر ډک دى، شايد هيڅوک حاضر نشي، او پوهېږې! ته لومړنى تن
وي چې کور ته مې راوستلې، هغه نور مې برابر گدام ته بوول.
- زه خو دې هم بوتلم.

هغه له همدې خبرې سره چوپه پاتې شوه او سړې ښکته ونيو.
ما ورزياته کړه:

- زه خو دادى اوس مخامخ درته ناست يم، خو د هغو نورو له حاله به خبره يې؟

هغې سمدستي سر راپورته کړ:

- خداى خبر، خو رياض تور مخى راته وايي چې ځينې يې وتښتېدل او ځينې يې پوليسانو
ونبول.

ورغبرگه مې کړه:

- او تا هم ومنله؟

- هو نو.

- ښه نو د خپل منېجر په اړه څه فکر کوې؟

هغې يوه لنډه ساه واخيسته ويې ويل:

- په هغه هم اوس باور نه لرم، ډېر د هوکه باز او دروغجن سړى دى، ما په همدغې شپه رياض
ته وويل چې تا په گدام کې د ځان سره ونيسي، ځکه! ما دا فکر کړى و چې ته به د گدام دننه
کار کوې، کيدى شي ستا په وسيله زما دښمن را پيداشي، خو هغه بى غيرته بيا هم،
کراچى ته واستولې.

اوس زه وپوهېدم چې يوازې صايمه زما نه ده؛ زه هم د صايمي يم. خو يو خنډ چې لا پاتې و، هغه د صايمي مېړه و، که مې د شيطان منلي وای، شايد په همغه روغتون کې مې د هغه د وژلو بندوبست کړی وای، خو دا ښه وه چې خپل شرافت مې لکه د پلار په شان مخې ته درېده او له هغو وسوسو څخه چې زه يې په گناه کولو مجبورولم، زما د واک لاسونه را لنډول.

* * * * *

ما د خپلو حدودو ماتولو هوډ نه درلود، خود هغې له خولې يو ناخاپه راووتل: - ننگياله! زه لا تراوسه هم د يو چا امانت يم، انسان ډېر کمزوری دی، نه چې له موږ څخه خطا سروکړي.

وروسته اوچته پاڅېدله، ويې غوښتل چې د خوب تخت نور ماته پرېږدي او خپله پر ځمکه پريوزي، خو کله ما هغسې ورسره منله، بالښت مې راواخيست او زه پر ځمکه پريوتم. هغې وويل:

- دغه ځای تاسره نه ښايي.

ما ټوکه وکړه:

- د ځمکې خلک پر ځمکه پريوزي او د اسمان خلک.

بې ځنډه يې زما خبره راغوځه کړه:

- او د اسمان خلک به چېرته؟

ومې خندل، د هغې تخت ته مې اشاره وکړه او ومې ويل:

- له ځمکې لږ پاس پريوزي.

زما دا خبره تور ټوپک شوه، ښځه اوچته په ځای کې راکښېناسته او له ډېرې غوصې يې خپل سر ته سوکان وويستل، زه لکه رسوا شوی غل ځای پر ځای همغسې پر کين اړخ پاتې شوم، د پښېمانۍ له امله مې نور قل هم ونه کړ. هغې تر ډېره راته کتل وروسته يې پښې له تخته راځوړند کړلې، راغله او زه يې تر لاسه ونيولم، ويې ويل:

- راپاڅيږه! ته هم عجيبه انسان يې ولا،

زه هم په چوپه خوله ورسره پاڅېدم، له شرمه مې سم نه شوای ورته کتلی، هغې په نرمه لهجه شونډې وڅوځولې:

- ننگياله! ته ولې دومره ژر خپه کېږې؟ پوهېږې! ستا خپگان زما د زړه وينې څښي.

ما هيڅ ونه ويل، لکه ماشوم سر مې ټيټ نيولی غلی ناست وم، وروسته دواړه جوړه پر تخت ځملاستو، خو هغه وخت له ما څخه یو کالبوت جوړ و او په خپل ځان مې افسوس کاوه، چې کله-کله خو مې دا یوه بې عقله خبره نه کولای.

* * * * *

موږ دواړو سبا نهارۍ کاوه، چې نوکري د خط یو پاکټ راوړ او صایمې ته یې ونيو، هغې پاکټ ته وکتل بې ځنډه یې ما ته راکړ، لیک په رښتیا هم ماته را استول شوی و، حیران پاتې شوم چې زما پته خو چا نه درلودله، دا نو په څه ډول تر ما راوړسېد؟ صایمه هم په دې کار حیرانه شوه. خیر خو د پاکټ خوله مې ور خلاصه کړه، یوه ورځپاڼه پکې وه، چې په لومړني مخ کې یې د همغو څلورو پولیسانو پر تصویرونو زما سترگې ولگېدلې. بلکل همغه چې ما د کراچۍ پر لاره وژلي ول.

د ورځپاڼې سر لیک کې لیکل شوي ول: (څلور تنه پولیسان په څلورو گوليو ووژل شول) دا وخت صایمې وپوښتل:

-خیر خو دی؟

صایمې ته مې هم هغه تصویر ور وښود، هغې وار له واره د خط پاکټ د میز له سره راواخیست، ما ورته کتل چې د پاکټ له منځه یې یوه ټوټه کاغذ را وویست. لومړی یې ولوست وروسته یې ما ته ونيو.

په کاغذ کې لیکل شوي ول: (خان! ورځپاڼه خو دې ولیدله، خوزه ډاډ درکوم چې پولیسو ته دې نه ورپېژنم، او که چېرې د هیروینو پیسې دې راته ونه سپارلې بیا نور اته سخته هم نه ده)، د لیک په پای کې د نوم پر ځای لیکل شوي ول: (حتماً مې پېژنې)

صایمې ورځپاڼه راپورته کړله ویې وپوښتل:

-رښتیا به راته وایې! دا تا وژلي؟

ژر مې په خوله لاس ورکېښود، تر لاس مې ونيوله او بېرته خونې ته وختلو، وروسته مې ورته وویل:

-هو؛ هغوی څلور واړه ما وژلي.

-مگر ته قاتل یې!

په داسې حال کې چې هغې خپل لاسونه ډېر خوځول، تر متو مې ونيوله او یوه کلکه څپېړه مې پر مخ ورپورې کړه او په لوړ غږ مې وویل:

-آیا د قاتلانو وژل هم گناه ده؟

که څه هم خوارکۍ ژوبله شوه، خو بيا يې هم د ځان پروا ونه ساتله او د واقعيت څرگندولو لپاره يې مخ راواړاوه، په آرامه لهجه يې وويل:

- ته نو څه وپوهېدې، چې هغوی قاتلان ول؟

- ځکه! هغوی زه وژلم.

صایمې لکه زما خبره چې بيخي اورېدلې نه وي، خپلو وينستانو کې يې ګوتې تېرې کړلې او په لوړ غږ يې وويل:

- ځان، ځان! ما نه غوښتل چې ته يو قاتل و اوسېږې.

خو ما ته نوره حوصله نه شوه را پاتې، آخري يې اړکړم چې په کيسه يې بايد و پوهوم، کنه دا وخت خو د هغې د خبرولو هم نه و. د پيسو صيف مې په همغې لومړنۍ شپه د هغې تخت لاندې ايښی و، لاس مې ورتېر کړ او د صایمې مخې ته مې کېښود.

هغې چې ډالرو ته وکتل، بيا يې ماته سترګې راواړولې، خو ما ورته نور د خبرو کولو وخت ورنکړ، کيسه مې له همغه ځايه ورته پيل کړه چې زه يې په ګدام کې تور منېجر ته پرېښودم، چې کله مې تر جناح روغتون پورې راوړسوله، صایمه داسې شوه لکه لږ مخکې يې چې درواغ کول، زما غېږې ته را جوختېدله او په ژرغوني آواز يې وويل:

- زه ډېره ظالمه یم، زه ډېره ظالمه یم، ما وېښه، لطفاً!

* * * * *

اوس د ماسپښين څه باندې درې بجې وې، صایمه راته ودرېدله، زما يو ځل بيا زړه ورته وسولېده، هغې چې هر څومره خپل ځان ساده کاوه، همغومره ښکلې کېدله، دا ځل يې وينستان ټول شاته تړلي ول، زرغون ټيکری يې پر سر او ليمو رنگه جامې يې اغوستې وې، غږ يې وکړ:

- راځه چې شيخ زاهد روغتون ته ځو.

زه خو وپوهېدم چې د خپل مېړه احوال اخلي، ښه را باندې ونه لگېدله، دا رښتياني همداسې ده؛ همغه ځای سوځي چې اور پرې بلېږي. هملته زه د دوو ښو له زېږونو خبر شوم او ومې منله چې په هېڅ ډول هغوی نه دي ملامتې، که هغوی هر څومره بې اتفاقي وکړي لاهم کمه ده.

هغې بيا غږ وکړ:

- ننګيال صاحب! تاته وایم را ځه چې ځو.

آخر ورسره پاڅېدم، خو زه د پاکستان له زندان څخه ډېر وېرېدلېم، خلکو يې کيسې راته کړې وې، ما ويل پر لاره مې تور منېجر و نه ويني پوليسو ته به مې په لاس ورکړي. خپل موبایل مې چالانه کړ او يو ځل بيا مې د تور منېجر شمېره ډايله کړله.

صايمې وپوښتل:

- چا ته زنگ وهي؟

- ستا اعتباري منېجر ته.

- د څه لپاره؟

دا وخت دهغې ځواب پاتې شو او د تور منېجر غږ په موبایل کې را اوچت شو:

- خان! دا ښه ده چې هوښياري دې وکړه، کنه زه دې بې عقلۍ ته اړ کولم.

ما ورته وويل:

- نه، نه منېجر صاحب! تا سره خو.

خبره يې راپرې کړله:

- د پيسو خبره کوه! څه وخت يې راته سپاري؟

د موبایل لوړ غږې فعال و، صايمې ټولې خبرې اورېدلې، هغې په غوږ کې راته وويل چې

همدا نن شپه ورسره وټاکم. همغسې مې ورته وويل.

تور منېجر کټ وهل په خندا شو:

- ايله چې دا ځل دې د کار خبره وکړه، بلکل سمه ده، د شپې يوولس بجې پر محفوظ چوک د

پيسو سره ولاړ او سپړه، زه هملته درځم.

ما ترې وپوښتل:

- ولې گدام ته؟

- نه، نه، ما گدام پريښی دی. او گوره! که هوښياري دې وکړه بيا خو زما سر کې هم ماغزه

شته.

صايمه له ډېرې غوصې نه توره شنه واوښتله، تنده يې په گونځو بدرنگه شوه ويې ويل:

- روغتون ته نه ځو، همدا نن شپه زه پخپله رياض وژنم.

ما خولا پخوا دا فکر کړی و، چې که صايمه خبره شوه بايد مخه يې ونيسم، کنه نو د ځان

سره به ما هم په هغه تور مخي ووژني.

ورته ومې ويل:

- نه، نه، دا ستا کار نه دی، اوس ستا د دښمن، دښمن زه یم.

هغې هېڅ ونه ويل ما ورزياته كړه:
 - او څرگنده هم نه ده چې ساحل يې وويستلی كنه؟
 - نه تنگياله، زړه مې همدا سې راته وايي، قاتل همدې دى.
 ومې ويل:
 - د زړه خبرې دا وخت مه كوه! ځكه زړه يوازې د مينې دى.
 صايمه موسكې شوه:
 - همدا ته يې، بلکل ته! همدغه ستا ټولې نښې زما د خوب په تعبير كې راته ويل شوې دي،
 ته زما د بنمن موندلى شې خو.
 خبره مې ورپرې كړله:
 - خو زه به هم سر پكې خورم، كنه- ما خو درته په لومړۍ ورځ په همغه چوك كې وويل چې
 ځان خوبه ورپسې لاهو كړم.
 د صايمې له سترگو او ښكې راماتې شوې، ما ورزياته كړه:
 - نه ليونۍ، همغسې بېرته وخانده! خوبونه خود د تقدير ليكنې نه دي چې تغير نه كوي.
 خو ويې نه منله همغسې په ژړا له خونې ووته، زه ورپسې په زينو كې ورنښته كېدم چې د
 كور ټلېفون په صالون كې وچونگېده.
 صايمې د ټلېفون هېڅ پروا ونكړه او لاړه پر مخ ووتله، ټلېفون هم په يوه ساه ګډ و، تر هغو
 پورې چې زه ورغلم او غوږې مې راپورته كړې.
 له هغه اړخه د مېلم قريشي پوښتنه وشوه، خو صايمه قريشي له صالونه وتلې وه، سړى ډېر
 وار خطا ايسېده، ويې ويل:
 - له شيخ زاهد روغتون څخه ډاكټر اشرف خبرې كوم، مېلم ته ووايه چې ناروغ يې ښه نه
 دى، هر څومره ژر چې كولای شي رادې شي!

* * * * *

روغتون كه هر څومره ښه ځای شي، بيا هم تر هغو پورې څوك نه ورځي تر څو ورته اړ نشي.
 روغتون ته څېرمه له موټر نه ښكته شولو او دواړه څنگ په څنگ روغتون ته ننوتو، اوس نو
 زه صايمې ته گورم چې په كومه خونه ورننوځي، هغه مخكې زه ورپسې يوې خونې ته
 ورننوتلو.

صايمه ناڅاپه ځای پر ځای ودرېدله، شا اوخوا يې سترگې واړولې خو په خونه كې يې
 هېڅوك ونه ليدل، تشه توره وه. دا وخت زما تر شا يو نارينه غږ را وچت شو:

- سلام عليكم، مېرمن قريشي!
 تر هغو مې چې وركتل، هغه زما مخې ته ودرېد، صايمې په وار خطايي ترې وپوښتل:
 - ډاكټر اشرفه! هغه ساحل؟
 ډاكټر ځواب وركړ:
 - ما وېښه مېرمن، ما ستاسو كور ته زنگ وهلې و، خو تاسو پر وخت راونه رسېدئ، هغه
 اوس پوره ساه وركړېده.

صايمې ما ته وكتل او په ژړا شوه، د ډاكټر پر اوږه يې سر وركېښود او لكه د ماشوم
 غونډې يې چيغې پيل كړې، كه څه هم ډاكټر د پاڅه عمر سړې و خو زما پر مغروره نفس نه
 آوارېدل، زړه مې آن ستوني ته راپورته شو. نور نو زغم را پاتې نه شو، صايمه مې له دواړو
 مټو ونيوله او له خونې نه مې وويستله، تر هغو يې چې جنازه په امبولانس كې ايښودله،
 موږ په دهلبېر كې انتظار كاوه. صايمې ژړل او ما هم د غمشريكي لپاره خپلې شونډې
 ځوړند نيولې وې، وروسته يې چې د جنازې تابوت په امبولانس كې كېښود، صايمې
 وويل:

- زه هم په امبولانس كې ورسره ځم.
 بې اختياره مې تر خولې ورته ووتل:
 - نه، ته نشې ورسره تللي! نور هغه ستا محرم نه دى.
 صايمه را باندې را برگه شوه:
 - ته بيا څوك يې چې دا خبره كوي؟
 كه څه هم خبره يې ډېره ترخه را باندې ولگېدله، خو هېڅ عكس العمل مې ونه ښود، بيا مې
 همغه خبره ورته وكړه:

- نه صايمې! زه راضي نه يم، دا كار ناروا دى.
 هغې خپل لاس زما له لاسه څنډ واهاه او په لوړ غږ يې وويل:
 - ته نو په كوم دليل راسره روا يې؟ زه په امبولانس كې ځم، وپوهېدې.
 همدا يوه خبره وه چې نور يې د بېلتانه ديوال ترمنځ ودراره، كه څه هم دومره غټه خبره نه وه،
 خو هسې د بېلتانه سبب شوه. زه نور ترې روان شوم، تر شايې دوه درې ځله غږ هم را پسې
 وكړ، خو په زړه مې د صبر خاورې واړولې او په مخ له روغتون څخه ووتم.
 كله كله انسان ته له مجبورۍ دا ډول پېښې را مخكې كېږي، كنه هيڅوك په غم او خپگان
 نه دي خوښ. د سړك پر غاړه تر ډېره ځايه پورې تللى وم، ما ويل د خپلو ملگرو خونې ته به

ورشم، خو هلته مې د تور منېجر سره نن شپه ژمنه کړې وه، چې درې لکه ډالر به ورته سپارم سم لکه پور يې چې راباندې وي، د غله زوی! خو اوس راسره په جېب کې درې زره کلدارې هم نه پوره کېدلې، حيران پاتې وم، څه وکړم؟ تر افغانستانه خو مې پوره خرڅه کېدله، آن يو سوغات موغات مې هم اخستلی شوای، خو غټه بې ننگي راته درېدله، همدا چې تور منېجر به مې بيا د تېښتې کيسې هر چاته کوي، وايي به چې يو بې ننگه پتان و داسې و او.....

گرمۍ ډېر په تنگ کړم، د تندې له لاسه مې خوله وچه کلکه شوه، هلته مې له يوه دوکان څخه يو بوتل يخې اوبه راواخستلې، مخامخ يو پارک و په هغه کې کرار د يوې ونې سيوري ته پريوتم. تر ډېره مې د فکرونو کتاب ولټاوه، خو هېڅ کومه غوره لاره مې ونه شوای موندلای، بالاخره مې موبایل له جېبه راوويست او تور منېجر ته مې زنگ وواهه.

له هغه اړخه بيا د هغه بې ډوله غږ راپورته شو:

-آآ، خان! د شپې يوولس بجې خولا لېرې دي.

زه چې له ډېره خپګانه پر خپلو خبرو نه پوهېدم، ومې ويل:

-خوزه غواړم همدا اوس درسره وگورم.

-ياره پتانه! ډېر چلباز يې.

-نه، نه- هېڅ خبره نشته.

ويې پوښتل:

-نو د څه لپاره مې غواړې؟

ما غوښتل چې له نږدې ورسره وغږېږم، تر هغو به يې په تمه کوم، تر څو يا پيسې ورته

وسپارم او يا يې هم له دنيا نه تېر کړم.

ورته ومې وويل:

-ډېره ضروري خبره ده، ځکه مې زنگ درته وواهه.

-ښه نو؛ زه چېرته درشم؟

-په نوم يې نه پېژنم، په يو پارک کې ناست يم، مخامخ د MBC په نوم يوه ودانۍ ولاړه ده.

هغه وويل:

-ښه، ښه- څه سمه ده، زه درځم.

زه نو په دې فکر کې وم چې هغه به اوس يو بې زهرو مار وي، تر هغو چې پيسې تر لاسه کوي

د هېڅ کوم غبرگون هوډ به هم ونلري، ځکه مې ښه په ډاډه زړه خپله پته ورکړله.

* * * * *

زه په چورتونو کې ډوب شوی وم، د صایمې غم مې کاوه چې دا څنگه یو دم سره جدا شوو؟ هغې ولې داسې وکړل؟ ماته بیا گوره! دا څو شپې چې په خوندونو کې وم هېڅ خبره نه وه، نن بیا څنگه اسلام را په یاد شو؟ او په روا او ناروا وپوهېدم، خو اوس به یې په څه ډول را پخلا کړم؟ دا هم بې ننګي ده چې زه بېرته پخپله ورشم، او که ورنشم تورمنېجر ته به پیسې له کومه مومم؟

همدا چورتونه ول چې په څنگ کې مې یو توربخونی سړی کښېناست، وار له وراه یې تورې شونډې و خوځېدې:

- پاکستانی خونه راته برېښي؟

ما مخ ورواړوه:

- نو؟

- نو خامخا پتان یې!

پوه شوم چې د تورمنېجر سړی دی، ورته ومې ویل:

- د کار خبره کوه!

هیسته راهیسته یې وکتل، وروسته یې بیا تورې شونډې و خوځېدې:

- ریاض بهایي بهر پر سړک درته انتظار کوي.

ما هم نوره اوږده نه کړله او ورسره پاڅېدم، زه نو په دې تمه وم، چې یوه دوه ورځې خو به خامخا مهلت راکوي، خو خبر نه وم چې هغه آن زما د وژلو تیاری نیولی دی.

د پارک دروازې ته مخامخ یوه طلايي رنگه ډاډسنه ولاړه وه، په هغې کې وروختم، ما پسې هغه بل تن راوخوت، په موټر کې هغوی څلور تنه شول او زه یو، هغه هم د شا په سیټ کې د دوو تنو تر منځ ناست وم. یوازې د هغوی غاښونه د خبرو پر مهال سپین ښکارېدل، نور سم لکه کارغانو سره چې ناست یم، دغه یې لاشه کوي، داسې بد ټینرونه یې اچول چې بیخي یې زما نفس را په تنگ کړ.

دا وخت تورمنېجر زما پر اوږه لاس راکښود ویي ویل:

- ښه؛ اوس خبره کوه! څنگه چل دی؟

ورته ومې ویل:

- که یو دوه ورځې نور هم وخت راکړي.

له همدې خبرې سره يې يو ټينګ سوک پر مخ را پورې کړ چې آن په سر کې مې څړيکې شوې. مخکني تن خو وار له واره تومانه مخامخ راته نيولې وه، تور منبجر موټروان ته په بله ژبه يو څه وويل، وروسته يې دوه درې سوکان نور هم ووهلم، بيا يې خپلې تورې منگولې زما په گريوان کې را بنځې کړلې وې ويل:

- ته څه فکر کوي؟ ما به نور هم وغولوي؟ نه، نه! نور دې نه پرېږدم، تا زما پوره څلور تنه وژلي، کله دې بې مرگه پرېږدم.

ايله چې عقل مې سر ته راغی، خو اوس اوبه تر ورځه تېرې وې، هېڅ مې نه شوای کولای، يوازې د خداي هيلې ته مې ځان وسپاره او بس.

توره تياره وه، موټر دا وخت د باغونو په منځ کې روان و، گڼ گڼ باغونه په مخه راتلل، شپه وه، نه پوهېدم چې د څه شي باغونه ول خو يوه او بله خوا يې د سپک بڼه پوښلې وه، موټر بڼه په منډه روان و، او د دوی ظالمانو هم چې زړه به يې شو، يو يو گوزار به يې را باندې کاوه. دا وخت يې د يو باغ پر دروازه موټر ورننويست، د باغ څخه لوړ ديوال تاو شوی و، بيخي لوړ. زما دا خپل ځانته وار په وار غوصه راتله چې بې عقله سر تمبه افغانه! په هغه تور پنجابي پورې به دې خندل، دال خور به دې ورته ويل، اوس دادی د همغه دال خور په دام کې راگير شوي.

خو نوره مې هېڅ کومه لاره چاره نه درلودله، پرته له آيت کرسې څخه چې هغه مې آن په کوچنيوالي کې د جومات له مولوي صاحب څخه په يادو زده کړې وه، هغه به تل همدا ويل چې آيت کرسې شريف د هر ډول بلا مخه نيسي.

* * * * *

د باغ په منځ کې يوه سپېره خونه وه، هغې ته يې ورننويستم، وروسته يې چې دروازه راپسې بنده کړله، خونه تپه تياره شوه، خپل ځان مې هم نه شوای ليدلی، يوازې يوه کوچنۍ کړکۍ يې لرله، خو په هغې کې يې هم ډبل سيخان تېر کړي ول، ورپسې يې بيا يوه سيمي جالۍ هم نيولې وه، نور گېر چاپېره تور ديوالونه ول. فکر مې وکړ چې د زړه خوږي لپاره خو يې خدايزده که دا جالۍ نيولې وي، تور مخی ډېر ځيرک دی، حتماً يې د مرغيو لپاره نېولې ده چې دننه په خونه کې ځاله ونکړي او بيا به يې زندانيان و خوري. توبه، توبه! دومره سخته دښمني خو ولاکه تر اوسه شيطان هم له انسان سره کړې وي.

زړه مې وار په وار راتنگېده، يو خو گرمي وه، بل پکې ډېر بد بوی لگېده، هېڅ کومه چاره مې نه شوای سنجولای، هغه د ټوکيانو خبره: (چې خداي کړه درته پېښه نو ځان کړه ورته

مېښه)، کرار مې د کرکۍ مخامخ دیوال ته ډډه ووهله او د پاک خدای (ج) هیلې ته کښیناستم. هغوی لا د خونې په خوا کې بهر ناست ول، خونې ته د چرسو بوی راننوت، البته چرس یې وهل، پخپل منځ کې یې کله پنجاېي او کله سندی ژبه کوله، زه ډیر پرې نه پوهېدم، ځکه غږ یې سم نه راته، خو مطلب مې ترې اخیست.

تور منېجر ډېر په کړس غږېده، د هغه دوه خبرو زما ټول عقل راوینس کړ، ایله مې ځان او جهان وپېژندل، یوه یې دا خبره وکړه چې: (د پتان پروا نه راځي، دیارلس تنه مې دلته په همدې ډول وژلي دي، د هغوی چا پوښتنه وکړه؟ چې دده به وکړي)، بله دا چې: (صایمه هم وژنم، مال او دولت یې ټول زما دی، هغه نور هیڅوک نه لري، لکه ساحل مې چې وواژه دا به هم په یو ډول له دنیا نه تېره کړم).

شاوخوا نیم ساعت به یې مجلس کړی وي، وروسته یې غږونه ورو- ورو لېرې کېدل تر هغو چې بیخي پسې ورک شول.

* * * * *

عقل او فکر مې دواړه ستړي کړل، خو هېڅ د خلاسون کومه لاره مې ونه موندله، تردې چې سپوږمۍ د همغې کوچنۍ کرکۍ له لارې خپله رڼا راولوروله، د خونې منځ یې څه ناڅه رڼا کړ، په خونه کې یو ټوټه ټوټه پوزی هم خورو، ښه و تر سمتو بیا هم بلا پسې و. دا وخت مې ناڅاپه د خونې په کونج کې پر دوو تنو سترگې ولگېدلې، ورنږدې شوم، هغوی له خوځېدو لوېدلې ول، خو ساه لا پکې غږېدله، تبیت مې ډېر ورته وړان شو، لکه ما غوندې هغوی ته به هم مور او پلار په تمه ول، چې زامن به یې مزدوري کوي او څه پیسې به وروړي. خودوی کمبختانو د ژوند وروستی شېبې دلته د تور منېجر په تور زندان کې تېرولې، هغوی دواړه هم پښتانه ول، نور یې د ډېرو خبرو کولو توان نه درلود او نه هم ماته لازمه وه چې ټکي په ټکي مې بیان ترې اخیستی وای.

بلاخره مې هوډ وکړ، چې همدا نن شپه که په غاښونو هم وي باید د وتلو لاره وباسم، کنه نو داسې به شم لکه دا دوه نور چې رڼې رڼې گوري او هېڅ یې په وس نه دي پوره. د دروازې له ماتولو څخه مې تمه وشلېدله، د اوسپنې پخه دروازه وه، ډېر زور مې پرې وواهه خو بلا هم ونه وهله.

وروسته مې په دیوال کې یو تور چاک تر سترگو شو، خو هغه د مېړیانو کتارو چې پر دېوال یې توره لیکه جوړه کړې وه، د هغوی چورت هم نه و خراب چې دا زندان دی او که لاره؟

زما خیال لکه د ماشوم غوندې ورسره اخته شو د ځان سره مې وویل: (که مېرېانو بهر ته لاره کړې وي، زه به هم ورسره ووځم) خو بېرته په خپلې خبرې پورې خندا راغله: (لکه چې لیونی شوم که څنگه؟).

په سرد هغې مې بیا هم سترگی ورپسې څار کړلې، هغوی یو تر بله تېراو بېر کېدل، څوک له چته غولې ته را بنکته کېدل او څوک پورته چت ته ختل. ما ویل چې مېرېانو مړه نشي ډېر په احتیاط مې یوه ټوټه پوزی راواړاوه، ورپسې مې بله ټوټه پوزی هم پر دا بله راواړاوه، دا وخت یو موږک را پیدا شو، په منډه خپلې سوږې ته ننوت. اوس مې نو د موږک سوږه هم وموندله، دا ځل بیا لکه لیونی د ځان سره په خبرو اخته شوم: (کاشکې د موږک سوږه د مېرېانو د ځالی پر ځای وای، لږ خو به مې د دروازې غورځولو لپاره یوه چوله موندلې وه، ځان ته مې غوصه راغله چې: (هلکه ننگیاله! ورځ دې وگرځېدله). په رښتیا هم انسان ډېر حریص وي، لومړی مې د مېرېانو ځاله لټوله، وروسته چې د موږک هغه را پیدا شوه، غوښتل مې چې د دواړو ځالو ځایونه سره بدل شوي وای، لایم د موږک سوږې ته کښېناستم، په فکر کې ډوب شوم چې: (یاره، دا انسان هم هسې خوشې غټ دی، ده ته به په هر ځای کې لویې او لوړې دروازې له کومه کېږي، اوس که د موږک په شان بې قده بې قامته وای، له دې سوږې به مې خامخا اوس ځان ویستلی و).

بیخي مې د لیوننتوب چورتونه وهل، آخر لکه څوک چې راته ووايي: (پاخېږه! په چورتونو خو نه کېږي، هغه دی مرگ په خپلو سترگو وینې که د موږک په څېره نشي کېدلی د هغه سوږه خو د ځان لپاره لویولای شي، پاخېږه! لاس په کار شه!)، ماسره هېڅ شی نه و، موبایل او پیسې خو تور منېجر را څخه اخستي ول، په موبایل سوږه نه لوېدله خو د یو چاسره مې اړیکه پری ټینګولای شوله، خو د انسان خپل همت او حوصله تر ډېرو وسلو غوره دي، هغه هم که په رښتیني ډول ترې گټه واخستل شي، نو هېڅ څیز یې مخه نشي نیولی.

د خوني غولې سمټي و، څو ځایه مې د هغې سوږې شا اوخوا په سوک ووهله، څه نا څه تشه راته وایسېدله، لاس مې ورننویست، لومړی زما دوه گوتې پکې ځایېدلې، ورو- ورو مې ټولې منگولې ته پکې ځای جوړ کړ، وروسته مې ښه په کلکه دوه درې ټکانونه ورکړل چې له وروستي ټکان سره سلامت تېنګی (چمله) راواوښت.

د موږک سوږه په دېوال کې بهر ته وتلې وه، څه به اوس د لپې لپې خاورې کيسه کوم، شا اوخوا نيم متر مربع ځمکه مې د ټوټه شويو سمتيو په وسيله ژوره کړله ديوال پاس د ځمکې پر سر ولاړ پاتې شو، دومره خوشاله شوم لکه ماشوم چې اختر ته خوشاليري.

زه ورته لومړی د افغانستان د دېوالونو په فکر کې تللی وم، ما ويل دا به هم چې کم وي نيم متر خو به په ځمکه کې ښخ وي، خو فضل د خدای (ج) و، نه په هغه ډول سورور او نه هم په ځمکه کې ښخ و، که څه هم دېوال يوه خښته و، خو زه يې ډېر ستړی کړم، ايله مې د سهار تر لمانځه مهاله ديوال سوری کړ، د رڼا په ليدلو مې دمه جوړه شوله، غټه ساه مې واخيسته، وروسته مې د ځان په اندازه سوږه لويه کړله او بهر ته ترې ووتم.

د لاسونو گوتو ته مې ايله بهر پام شو، سرې وينې ترې بهېدلې، دننه خو مې ځکه باک نه پرې راوړ، چې مرگ ساعت په ساعت را لنډېده، دا ښه وه چې د موږک سوږه د دېوال خواته را پيدا شوه کنه په تشو لاسونو مې چېرته دومره توره کولای شوله، هغه ښوی دېوال او سميتي غولي ته به لاس تر زني ناست وم.

اوس نو لمر راختلی و، باغ ته مې کتل چې نه يې سر ښکارېده او نه يې بر، ټولې ونې پکې د آمونو ولاړې وې، د سوږې له لارې مې هغه دوه تنه نه شوای راوېستلای، په منډه تر دروازي راتاو شوم، دروازي ته غټ کولپ پروت و، خو ما يې نور هېڅ غم نه کاوه، تش لاس نه وم چې ليوني چورتونه مې ورته وهلي وای، کولپ ته مې غټ کانی وويست، څلورم و که پنځم گوزار سره مې لاندې په ځمکه راوغورځاوه، دروازه مې پرانستله، هغوی دواړه مې يو يو پر شا باندې د باغ تر دروازي راوړل، اوس حيران پاتې وم چې د باغ دروازه په څه ډول پرانيزم؟ ځکه! هغه هم له بهره را پسې تړل شوې وه.

کله کله د وېرې او يا غوصې له امله سړی داسې کارونو ته اړ شي چې وروسته يې بيا خپله هم په ليدلو حيرانېږي. د دېوال په خواکې لوړ لوړ چنارونه ولاړ ول، پر يوه چنار مې ځان وروښلاوه او ورو- ورو پرې وروختم، وروسته ډېر ښه په اسانۍ د ديوال پر سر ورواوښتم، که څه هم دېوال لوړ و، خو بې اختياره مې لاندې ځان وغورځاوه. يوه پښه مې ډېره وخوړېدل، خو د وېرې له امله مې هېڅ باک پرې رانه ووړ او روان شوم.

که د غسې چاراته ويلي وای چې ورشه! د هغې خونې ديوال په لاسونو سوری کړه او بيا له دغه لوړ ديواله لاندې ځان راوغورځوه، منل خو يې پر ځای پرېږده، څومره به مې ورپورې خندلي ول، چې داليوني گوره! دا څه وايي؟

خير خود باغ دروازه مې هم پرانستله، دواړه انډيوالان مې يو، يو له دغه ځايه پر شا باندې
ډېر لېرې يووړل. لکه مار خوړلی چې له پرې ډارېږي، د لېرې به مې له خلکو څخه لاره چپه
کړله، ځکه! ماته دا وخت هر پاکستانی تور منېجر بریښېده او له هر يوه څخه وېرېدل.

* * * * *

د شپې ناوخته اسلم په خپلو پښو راودرېد او سورگل خو آن مازيگر لا د خپلو پښو شوی و،
هغوی دواړه د سوات ول او په سوات کې هم په يوه کلي کې اوسېدل، دوی هم صایمې لکه
ما غوندې دواړه يو ځای تور منېجر ته سپارلي ول، د اسلم د واده درې میاشتې وتلې وې،
هغه د پلار او مور يو زوی و، خو سورگل بيا په ورونو کې پټ و، ټول پنځه ورونه ول او تر
اوسه يې لا دوه ورونه ترده مشران بې واده گرځېدل.

تر نیمې شپې موښه د زړونو خواله سره وکړل، ډوډۍ نه وه خو د باغونو په میوو مې چې
هغوی دواړه راوړغول، همغسې مو ځانونه هم ورباندې ماړه کړل، وروسته مو په کراره یوې
خواته مخه وکړه، تر یوه ځايه پورې نور هم باغونه په مخه راتلل، نوره بيا اواره دښته وه،
هر لوری راته څرگندېده.

سورگل يو ناڅاپه غږ وکړ:

- هاغه دی سړک! موټرو ته گورئ چې ښکته پورته کېږي.

دا وخت اسلم تر موږ دواړو مخکې شوو يې ويل:

- هو ولا، ياره سورگل! زما خو نور له پنجابه توبه ده، زه خو په همدې شپه کور ته راوانېږم.
سورگل وخنډل:

- څه مړه! جېب کې دې د موږک لکۍ نه سپېره کېږي، ته بيا کور ته ځي.

- ولې ياره! ټول خو به داسې نه وي لکه دا کافر چې و.

خو ما هېڅ ونه ويل، په پټه خوله ورسره روان وم، يو وخت يوې کچه لويې لارې ته ووتلو، د
موټرو هم ورباندې تگ راتگ شوی و، همدا لاره مو ونيوله تر هغو چې پاڅه سړک ته ووتو.
ماشوم چې نوی په لوستلو راځي، نو هغه ډېر په اسانه کولی شي چې الف، ب، ت، ث له
يوې مخې ولولي، که چېرې په منځ کې د يو توري پوښتنه ترې وشي بيا به رڼي رڼي گوري
او لوستلی به يې نشي. موږ هم چې کله د لارې سرته ووتلو، ايله مې وپېژندله چې څو ورځې
مخکې د هغو څلورو پوليسانو تر وژلو وروسته زه پرې راغلی او بېرته تللی وم، هملته مې
سردار را په ياد شو چې سړيه دا لاره خو د هغه حجرې ته ورغلې ده.

اسلم او سورگل ته مې د سردار د حجرې وويل، چې شپه به يو ځای هملته تېره کړو. خو دا ځل سورگل هم د اسلم سره په يوه خوله شو، هغه سر بنکته نيولی و، غږ ترې راوخوت: - ننګياله وروره! تا پر موږ ډېر غټ احسان وکړ، خدای دې مه خواروه، که ته نه خپه کېږې، موږ به کور ته لاړ شو.

که څه هم د انډيوالۍ په دود مې ډېر ورته وويل چې پاتې شي، خو ويې نه منله، هغوی له سړکې بلې خوا ته يو قدم هم نه تلل، هملته د موټر په تمه ودریدل، زه هم تر هغو ورسره و درېدم تر څو د يو موټروان په زړه کې خدای پاک د رحم او به توی کړې او موټر يې ودراره، په موټر کې ګڼ شمېر سپرلۍ ناسته وه، دواړه ښه په جرأت وروختل او د يوې خدای پامانۍ په ويلو سره رانه پنا شول.

البتۀ د هغوی به همدومره په وس پوره وه چې به تلو کې يې راته وويل: (خدای دې مه خواروه)

ما د هغوی په همدې خبره زړه ډاډه کړ او د سردار حجرې ته وخوځېدم، تر هغو مې بلې خواته مخ هم ونه ګرځاوه تر څو مې د حجرې دروازه وروټکوله، سردار خو زما له کارو باره خبر و، هغه زما په ليدلو ډېر وار خطا شو، تر هر څه د مخه يې وپوښتل: - پوليس خو به نه وي درېسي؟

و مې ويل:

- اوس هغه سړی نه يم، پوليس ما څه کوي.

خو سردار زما په خبره باور ونکړ، خپل زوی يې له خوبه راويښ کړ، ورته ويې ويل:

- زمانه! ته ورشه بهر وګوره، چې پوليس نه ښکاري، هله بچيه!

د سردار زوی مې تر لاسه ونيو او راومې ګرځاوه، نوره حوصله مې نه وه چې خبره اوږده کړم خو چاره مې هم نه درلودله، اړ شوم چې بايد قناعت ورکړم، ورته و مې ويل:

- سرداره! کيسه اوږده ده، خو اوس دا ومنه! نه قاچا قبريم او نه هم پوليس راپسې دي.

ايله چې سردار په کرار شو، نور يې څه ونه ويل، سمدستي يې پر يوه کټ توشکه خوره کړه ويې ويل:

- ته اوس آرام وکړه، سبا به د خيرۀ غږېږو.

ما خو خپل ځان نه و ليدلی، خدای خبر زه به په څه حال وم، بدن مې وار په وار را باندې درنېده، لکه ټول ځان مې چې ټوک-ټوک وي، هېڅ مې نور خپل غږي نه شوای راټولولای. وروسته مې پر هډونو خوږ راولګېد، داسې سخته تبه مې شوه ما ويل هډوکي مې ټول

مات دي، سردار يوه د ځان خوږي گولۍ راکړه، تر يوه وخته پورې لا وينس وم، نور بيا پر ځان نه يم پوهېدلی او همغسې خوب وړی وم.

يو وخت مې چې سترگې رڼې کړې، په سپېره چت مې سترگې ولگېدلې، داسې راته وېرېښېد، لکه د تور منېجر تور زندان، اوچته را پاڅېدم، گورم چې سردار د کت پر ژۍ راته ناست دی او د قرآن کریم تلاوت کوي، زړه مې بېرته پر ځای شو، غټه ساه مې واخسته، زما نور بدن ښه و، يوازې د لاسونو گوتې مې خوږېدلې، کتل مې چې ټولې په سپين ململ باندې پيچل شوې وې، حيران شوم چې سردار زما د خوږ احساس څنگه کړی دی؟ دا وخت سردار قرآن کریم ښکل کړ، پاس پر پکي يې کېښود، وروسته يې زوی ته وويل:

- زمانه! هله بچيه- تشناب ته اوبه په منډه يوسه!

بيا يې تر شا غږ وروکړ:

- گوره! هغه زما سپينې جامې هم هلته ورته ځوړند کړه!

ما نو داسې فکر کاوه چې البته يو ساعت يا دوه ساعته به مې خوب کړی وي، ځکه لا همغسې توره شپه وه، خبر نه وم چې پوره ورځ تېره شوې ده او د بلې شپې ما خوستن دی.

* * * * *

د ځان وينځلو سره زما د بدن ټول هډونه سپک شول، سردار دا وخت تر موره هم راته مهربان ښکاره شو، حجرې ته د ورننوتو سره سم يې د شيدو ډکه پيالې راته ونيوله، ما چې له دوه شپو او دوه ورځو راهيسې ډوډۍ په ژبه نه وه ايښې، په رښتيا هم ډېر وړې شوی وم، د تېرې شپې ميوې همدومره وکړل چې موږ يې له مرگه وژغورلو، کنه په مېوه کله څوک مريږي.

يخني شوروا يې ځانگړې ماته پخه کړې وه، ما هم ښه په ماږه نس وخورله، زه له خداي پاکه ډېر خوښ وم چې همت يې راکړ، له هغسې خونړي ځايه راووتم او هغه دوه نور مې هم د ځان سره راووستل، زه دانه وایم چې اسلم او سورگل ته ما ژوند ورکړ او هغوی مې له مرگه راوژغورل. دا د الله پاک (ج) اراده وه کنه زه هم د هغوی په شان يو انسان يم، خو ددې سره بيا همت او غيرت هم ښه شوی دی، که چېرې هغوی دواړه مې په هغسې حالت کې هلته پريښي وای، شايد د ژوند تر پايه پورې زه د خپلې بې ننگۍ له امله خپل وجدان ته خجالت وای.

هر انسان د خپل ژوندانه هر تړون پخپله نيسي، دا چې هغه هر څه کوي، مختار يې هم پخپله همغه انسان دی، خو زه هسې لکه لیونی د هغوی دواړو ناخوانۍ ته ځورېدلېم. خیر، تر هغې خبرې راتېرېږم، د سردار ډېره راته تلوسه وه، هغه ته مې خپله کیسه ټوله تېره کړله، په پای کې مې د صایمې په اړه ترې وپوښتل چې هغه ملامته ده او که زه؟ هغه لږ موسکې شو په ځواب کې یې وویل:

- دا موږ افغانان ټول همداسې کبرجن یو، زما دا د ځمکې څښتن نه دی! دا ډېر ښه سړی دی، کله، کله زه هم ترې خپه کېږم خو په سرد هغې بیا هم هغه ما را پخلا کوي. ما ورته وویل:

- یعنې ملامت زه یم؟

- نو ستا زړه دی چې هغه ملامته ده!

ما سربښکته ونيو، هغه زیاته کړه:

- د هغې مېړه مړه، او تا ورته د محرم او نامحرم کیسه را اخیستې وه، ورورکه! دا خبرې په موږ افغانانو کې دي په بل هیچا کې نشته.

د سردار خبرو ته مې هېڅ دلیل نه درلود، وروسته، وروسته یې تاثیر زما په عقل منگولې رابښخولې، خوب مې وتښتېده او د صایمې اندیښنه راولوېدله، چې هغه به اوس څنگه وي؟ زه به یې یادېږم کنه؟ دا خو رښتیا هم زه ملامت یم، هغه مې یوازې پرېښودله، یا الله! تور منېجر لا وژلې نه وي، پرون شپه خو ډېر ورته وگواښېد، تور مخی ډېر بد سړی دی.

همدا چورتونه ول چې زه یې تر سهاره خوب ته پرې نه ښودم، په ځای کې پروت وم، سترگې مې پټې نیولې وې خو د خوب مازې پرېښانې هم را باندې را نغله.

* * * * *

لنډه پردې څلورمه ورځ بېرته لاهور ته د راتلو په تکل کې شوم، هلته مې نور صبر نه کېده، که څه هم سردار نه پرېښودم، خو پر ما باندې پرته له صایمې څخه نوره یوه دقیقه هم ډېره غمېدله، ددې پروا نه راتله چې تور منېجر به مې ووژني، ما سره د صایمې غم و او په هغې پسې مې زړه ورختلی و.

آخر سردار هم راسره را رهي شو، پر لاره یې دوه بنډه له پیسې راته ونيولې، ویې ویل:

- هه ننگياله! دا درسره واخله، همغه ستا پيسې دي، تراوسه مې لانه دي خرڅې کړي. د سردار دا نرتوب به مې تر مرگه پورې هېر نشي، دا ځل يې هغه د چا خبره په پوره معنا وگتلم. د لاهور ښار ته راوړسېدلو، لومړی مو د صايمې د کور دروازي ته سرورښکاره کړ، دروازه يې کولپ وه، هلته مې هېڅ داسې څوک ونه ليدل چې ما ترې پوښتنه کړې وي، بېرته راوگرځېدلو، د کوڅې په سر کې يو دوکان و، تېرو څو ورځو کې به مې کله کله سودا ترې وړله، دوکاندار سره نوی اشنا شوی وم، هغه ښه پرهېزگاره برېښېده، د لويې گيرې او طريقوي وينستانو خاوند و. نور کله به چې دوکان ته ورننوتم د عليکم سلام نه به يې وروسته ډېر په مينه غږ وکړ:

- خان صاحب په خير راغی.

خو نن يې هغه خبره پر ځای پرېږده، زما سلام ته يې عليک هم ونه وايه او ټنډه يې هم ډېره تروه نيولې وه. حيران پاتې شوم، چې ده ته خو ما هېڅ نه دي ويلې، دا نو ولې په ډډه اوښتی دی؟ د نورو ځوانانو په خوله به ما هم هغه ته چاچا (ماما) ويل بې ځنډه مې غږ پرې وکړ:

- چاچا! خیرت خودی؟

په غوصه يې شونډې و خوځېدې:

- پټان! آخر دې گوره نمک حرامي وکړه!

چاچا په گوليو ويشتلی وای خو چې دا خبره يې نه وای راته کړې، په سرد هغې مې ټنډه هم ورته گونځې نه کړله په نرمه مې ورته وويل:

- تراوسه خو مې ستا نمک نه دی خوړلی، نو نمک حرام په څه شوم؟

- زما نمک دې تاته زهر وگرځي، ته ځان ته پښتون هم وايي.

فکر مې وکړ چې که اوس دليل ورسره وایم نو کيسه اوږدېږي، راځه په يو چل ځان ورڅخه خلاص کړم، ما لا بهانه را لټوله چې د هغه شونډې بيا و خوځېدلې:

- گوره خانه! دا شکر باسه چې مېلېم صايمه ژوندی ده، کنه په هېڅ ډول ته د بښنې وړ نه وي. اوس زه پوه شوم چې تورمنېجر رښتياني خپل کار کړی دی، پر صايمې يې هم هغه ده ايله ونه کړله خو چاچا بيا پر ما دا گمان کړی و، چې گوا کې مايې د وژلو هڅه کړې، آخر مې هغه را کښېناوه، لنډ-لنډ مې د تورمنېجر په اصلیت و پوهاوه، ايله چې سپی را نرم شو.

وروسته مې د صايمې پټه ترې وغوښتله، هغه وويل:

- پرون مې له هغه پوليس نه پوښتنه وکړه، هغه راته وويل چې په شاليمار روغتون کې بستر

ده.

دا ښه شوه چې دوکاندار چاچا مې په خپله بېگناهي قانع کړ، کنه يوه بلا خو هغه هم راته کتوله. غرمه مهال د شاليمار روغتون ته ښه په ډاډه زړه ورننوتلو، ما ويل څه خو ناز هلته شته، خامخا راسره مرسته کوي.

سردار بهر په انگرې کې پاتې شو او زه دننه ورغلم، د معلوماتو په دفتر کې د مېز تر شا يوه نازکه نجلۍ ولاړه وه، هغې سره مې د سلام په ويلو خبرې پيل شوې، همدا چې د صايمې په اړه مې ترې پوښتنه کوله، تر شا يو آشنا غبر را باندې وشو:

- سلام عليکم، ښاغلی خان!

کتل مې چې ناز خپل لاسونه په تخرگونو منډلي او غنم رنگه ليچې يې پر سينه باندې سر پر سر ايښي دي، زما شا ته ولاړه ده. ډېر خوښ شوم، داسې لکه صايمه مې چې موندلې وي او همدا اوس مې لاس نيولی ورولي.

هغې دوهم ځل بيا غبر وکړ:

- ښاغلی خان سترې مشې!

- اوه، ډېره ښښه غواړم؛ تاسو د ورځې هم؟

- هو، کله د شپې او کله د ورځې.

روغبر نه وروسته مې صايمه ورته را ياده کړله، هغې خپلې شونډې وچيچلې، ويې ويل:

- ما پسې راځه!

بهر مې د ځان سره سردار هم جوړه کړ او ورپسې روان شولو، هغه د يوه شين سوزو کي موټر شترنگ ته کښېناستله.

سردار راته وويل:

- ننګياله! نه به څو ورسره، ښځه- ښځه نه ده، په کومه بلا مو ککړ نه کړي؟

- نه وروره! نازله هغو ښځو څخه نه ده! ماته معلومه ده.

لنډه دا چې لومړی موټر ته زه وروختلم او بيا راپسې سردار راوخوت، ناز ته د سردار په اړه پوښتنه پيدا شوې وه، ډېر يې ورته کتل آخري يې له مانه پوښتنه وکړه:

- ښاغلی خان! دا صوفي خو ما ونه پېژانده؟

ورته ومې ويل:

- دا زما ورور دی، سردار.

- مگر خبرې مويو بل ته نه دي ورته.

ورغبرګه مې کړله:

- زموږ وروري په خپرو کې نه، په زړونو کې ده.
 زما له دې خبرې سره يې نور هېڅ غږ ونکړ، خو داخل ما ترې وپوښتل:
 - زه نه پوهېږم، موږ چېرته څو؟
 - زما کور ته.
 - د څه لپاره؟
 - دا به هلته بيا درته ووايم، د راز خبره ده.
 نور مې نو کړس ور سره جوړ شو:
 - زما له رازونو سره هېڅ کار نشته، زه صايمه لټوم.
 هغې په لوړ غږ وويل:
 - خو ته يې يوازې نشي موندلای.
 دا وخت سردار ورنسکور شو غږ يې پرې وکړ:
 - موټر ودر وه! ښکته کېږو موږ، همدلته، همدلته موږ ښکته کېږو.
 ناز سمدستي خپل موټر د سړک يوې غاړې ته بريک کړ، وروسته يې مخ رواړاوه:
 - د صايمې په اړه يوازې زه در سره مرسته کولای شم، نوره ستا خوښه.
 زه نه پوهېدم هغې څه غوښتل، چې دا ډول خبرې يې کولې. سردار د موټر دروازه پرانستله
 او په ښکته کېدو کې يې غږ وکړ:
 - تنگياله! هوښيار سړی يې، دا د دوه پيسو ښځه ده گوره، ودې نه غولوي!
 سردار له موټره ښکته شو، ناز مخ رواړاوه او ويې ويل:
 - خان! سبا هم ما په روغتون کې موندلی شې.
 نور نو هغه په خپله مخه لاړه او موږ هم کرار-کرار بېرته شاليمار روغتون ته راوخوځېدلو.
 سردار چې شونډې يې په موسکا سره بېلې شوې ويې ويل:
 - ياره تنگياله! ټول سروکار دې له ښځو سره دی.
 ما ته خدا راغله ورته ومې ويل:
 - ولا خو چې نارينه نه وي، سړی ښځو ته خامخا اړکېږي او رښتيا هم! دا وطن لکه يوازې د
 ښځو چې وي.
 - ياره خو؛ هملته مې درته وويل، دا ښځه-ښځه نه ده، ته هسې ورسره روان وې.
 - راځه په همدې کې به مو خپرو.

دا ځل مې سردار هم د ځان سره ملگری کړې، روغتون ته دننه ورننوتلو، د معلوماتو په دفتر کې لا هماغه نازکه نجلی ولاړه وه، د سلام نه وروسته مې پوښتنه ترې وکړه:

- وښه! آیا صایمه قریشي همدلته ده؟

هغې یو ځل ماته وکتل، بیا یې سردار ته، وروسته یې وپوښتل:

- تاسو؟

سردار یې په ځواب کې وویل:

- دا هم تا پورې اړه لري؟

- حتماً، که درته ووايم، تر څلورو بجو پورې روغتون بند دی، دا هم، ما پورې اړه لري. هغه رښتیا هم چې دا وخت دوه تنو پولیسانو ډله خلک را په مخه کړي او له دهلېزه راووتل، پولیسو پر موټر هم غږ وکړ:

- هله-هله! بهر وځی، تر څلورو بجو پورې روغتون بند دی، هیچا ته اجازه نشته.

* * * * *

سبا سهار زه یوازې روغتون ته وخوځېدم، په مېلمستون کې مو خونه نېولې وه، غریبانه مېلمستون و، په شپه یې درې سوه کلداری کرایه اخیسته، هغسې خو نور هوټلونه ډېر ول، خو همدغه د شان په نوم هوټل مو خوښ کړ، چې پر (سو وادي) سړک باندې و. زه هم ولاکه په دې اړه دومره هوښیار وم، دا ټول د سردار برکت و، کله ټولې پیسې به مې بې ځایه خرڅې کړې وې. بله دا چې د هغه مهاجر کارت هم سره طلا وگرځېد، که هغه مو نه درلودلای، بیا نو چا خونه هم نه را کوله.

خیر خو په دغه سهار مې سردار ته بهانه وکړله، چې یو ځل بیا د صایمې کور ته ورځم، کیدای شي دا ځل یې نوکره یا څوکیدار راغلي وي، له هغوی څخه به پوره احوال واخلم. خو په اصل کې داسې نه و، زه د ناز پروني سلوک اندېښمن کړی وم، پوهېدم چې د سردار پر وړاندې یې نه راته یادوي، نو ځکه مې هغه دا ځل هوټل کې پرېښود او زه یو ځل بیا شالیمار روغتون ته ورغلم.

البته هغې نازکې نجلی د ورځې دنده تر سره کوله، بیا د هماغه اوږده مېز تر شا ولاړه وه، دا ځل مې دریم سلام هم ډېر په مینه وړدالی کړ، وروسته مې د صایمې په اړه ترې پوښتنه وکړه، هغې شونډې سره وښلولې، لاس یې وروځاوه او د تلیفون غوږی یې را پورته کړ، لږ ځنډ پس په خبرو شوه:

- هلو؛ سلام عليكم صاحب- يو تن د صايمې قريشي پوښتنې ته درځي! هو- همدا اوس؟
سمه ده؛ بيخي بېغمه اوسه- هو؛ هو، ډېره ښه ده- وروسته يې د تليفون غوږۍ كېښود او
مخ يې راواړاوه:

- ښاغليه هغه همدلته راځي، د هغه سره بيا كولى شې چې ورشې، زه په تمه وم چې دا (هغه)
به لا څوك وي؟ دقيقه نه وه وتلې چې يو پوليس راته ودرېد، ويې پوښتل:
- ښاغليه! د صايمې قريشي ليدو ته ورځي؟

زما هم لكه د نورو مهاجرو په شان د پوليس په ليدلو مې رنگ تګ سپين واوښت، خو
اوس چوپ نه شوای پاتې كيدلای، له مجبورۍ مې د هو ځواب وركې، هغه سمدستي
شناخت كارت رانه وغوښت، همدا و، چې هك پاتې شوم، نه مې د هو ځواب وركړ او نه د
نه.

پوليس دا ځل په ترڅه لهجه وپوښتل:

- د كوم ځاى يې؟

ما د افغانستان نوم ورته واخيست، هغه نور صبر و نه كړ، بې ځنډه يې زما گريوان ته لاس
راواچاوه او په چتيا توپي پيل وكړ. زړه مې نور پر ځاى نه و پاتې، همدا مې له ځان سره ويل
چې د كوم زندان له تمبو به مې ورواړوي، اوس مې د تنبېدلو امكان هم نه و، دوهم پوليس
د ټوپك سره مخامخ راته ودرېد، په آرامه ورسره روان شوم، دا وخت خداى خبر ناز له
كومې خوا راغله او زموږ مخې ته په انگړ كې ودرېدله، ويې پوښتل:

- دا مو چېرته خوځولى دى؟

پوليس ډېر په پټكه وويل:

- دا په تا پورې اړه نه لري!

ناز دوهمې خبرې ته خوله هم چوله نكله، بې ځنډه يې خپل كارت وروښوده، پوليس د
كارت په ليدلو سمدستي زما مټه پرېښودله او د ناز احترام يې پيل كړ.
ناز ښه په آمرنه ډول ورته وويل:

- همدا اوس يې خوشې كړئ! دا زه پېژنم، ډېر شريف سړى دى.

- مگر دا خو پټان دى، دده له صايمې سره څه كار؟

ناز وخنډل:

- ښښه غواړم، هغه يوه بله صايمه ده- دا غريب د هغې نوكر دى، كله- كله د ضرورت لپاره
ورته راځي.

آخر پوليس خپلې لاسکړې (ولچک) زما له لاسونو څخه لېرې کړلې او وروسته يې د ناز په خاطر زما څخه هم بېننه و غوښتله.

* * * * *

ناز ډېره غټه ځواني را سره وکړله، کله خدای خبر هغوی به زه په کومه خوا بوولی وم؟ خو دا ځل مې تېره اندېښنه پر ځای پاتې شوه، ددې ننۍ څېرې ته تعجب يووړم، چې يوه معمولي د روغتون کارکوونکې او دومره لوی اختيار؟ آخر څه کاره ده؟ چې زه يې په مازې خبره د پوليسانو له منگولو خوشې کړم، ډېرې پوښتنې مې په مغزو کې د ناز تر کوره پورې راوگرځېدلې، خو ځواب مې نه شوای ورته ځانگړی کولای.

ناز مو تر کور ته ننويست، وروسته دواړه يو ځای له موټره ښکته شولو، دا تر مخه او زه ور پسې يوې ښکلې خونې ته يې بوتلم، پوه شوم چې د هغې خپله وه، ځکه خو يې خپل تصويرونه پکې لگولي ول، دواړه يو بل ته مخامخ کښېناستلو، خو زه اوس هغه ننګيال نه وم پاتې، هغې پر ما غټ احسان کړی و، په غغرده ويل خو پريږده چې کتلای مې نه شوای ورته.

هغې غږ وکړ:

- ښاغلی!

ژرمې خپل نوم وروښود:

- ننګيال!

- هو رښتيا؛ بېننه غواړم ننګيال خان! زه په کور کې يوازې يوه بوډۍ مور لرم، هغه هم له ځايه نشي خوځېدلې، د کور ټول کارونه زه پخپله کوم.

پوه شوم چې چای هم خدايزده که راته راوړي، ورته ومې ويل:

- له نن نه پس د صايمې دا نوکر در سره مرسته کولی شي!

هغې وخنډل:

- نو څه مې کړي وای، گوره خان! ته نه يې خبر، ستا په شان ډېر بې گناه دا اوس هم په زندانونو کې له کلونو را هيسې شپې او ورځې تېروي، همدا غوره بهانه وه چې راخوشې

مې کړلې.

ومې ويل:

- هسې ما ټوکه وکړه، ډېره مننه درنه کوم، تا پر ما غټ احسان وکړ.

هغې نور هېڅ ونه ويل، د لږ ځنډ لپاره چوپتيا خوره شوه، کله به ما هغې ته کتل او کله به هغې ماته، همدا ډول کتلو مې په زړه کې شیطانت را وپاراوه، شايد هغه تر ما هم اوښتې وه، ځکه؛ د کتلو ډول يې وار په وار بدلېده، خو بيا هم په هوډ يې پوره نه پوهېدل، که چېرې نيت يې د شیطاني او مستي کولو وای؛ دومره صبر يې نه کاوه، هرو مرو يې زه پوهولم، خو زه د هغې دا ډول نيت ته نه وم په تمه، ما غوښتل د هغې په هدف ځان وپوهوم، خو دا چوپتيا چې تر څو غځېدلې، هومره يې پايله ښه نه برېښېده. په درواغو مې دوه درې ځله وپوځل، وروسته مې سمدستي د صايمې خبره منع ته راواچوله:

- ښه نو؛ صايمه به چېرته ووينم؟

ناز په شونډو کې موسکې شوه ويې ويل:

- ډېر ژر دې پوښتنه وکړه.

ما وځنډل خو ځواب مې ورنکړ، هغې زياته کړله:

- په يو شرط يې ليدلی شې!

- په کوم شرط؟

- دا چې ته به زما يو کار کوې!

ومې ويل:

- نو ستا دا ننی مرسته، ستا د خپلې موخې لپاره وه؟

ناز اوچته ودرېدلې او غږ يې لوړ شو:

- آيا دا مرسته ستا په تاوان وه که څه؟

- مگر ته خو اوس سودا راسره کوې.

دا وخت د هغې سترگې له اوښکورا ډکې شوې، ويې ويل:

- هو؛ ته يې سودا وگڼه.

نوره مې ورسره ونه غځوله، ما ويل راځه که اوس هر څه وي، دا قمار به هم ووهم، اوس خو

يې پور ورې يم.

ورته ومې ويل:

- ښه؛ وايه! څه ډول شرط دی؟

د هغې پر شونډو موسکا را خوره شوه، بېرته پر خپل ځای کښېناستله، ويې ويل:

- مننه خان؛ دا به ستا ډېر غټ احسان وي پر ما باندې.

هغې يوه لنډه ساه واخيستله، وروسته يې زياته کړه:

- البته ته به ما يوازې د روغتون د کارکوونکي په حيث پېژنې؟

ما د هو په موخه سر و خوځاوه، هغې وويل:

- مگر زه د آی ایس آی غړې هم یم، هه دا وگوره! دا مې کارې.

د ناز دې اصلي خبرې زه لا پسې و وپرولم، خو هېڅ مې ونه ويل، هغې زیاته کړه:

- بناغلی خان! زه یو بل تصویر هم لرم.

- څه ډول تصویر؟

- ډېر خچن تصویر، باور وکړه ډېره مجبوره یم، کنه تر اوسه مې خپل احسان پر چانه دی بار

کړی.

زه یې ډیرې اندېښنې ته پرې نښودم او خپله خبره وغځوله:

- څه به یې اوس ټکي په ټکي درته وایم، زه د یو زلمي هلک د مینې په دام کې راگېره وم، یو

تر بله ډېر خواږه وو.

هغه لږ څه غلې شوه وروسته یې زیاته کړه:

- دا د تېرې ورځې کیسه ده، ماسپښین درې بجې وې، همدا هلک چې زه یې یادوم شاهد

نومېږي، هغه ما پسې راغی او زه یې له کوره بوتلم، موږ خو یو بل ته زړونه ورکړي ول،

میننه مو کوله، زه څه خبره وم چې سړی حرامي دی. تر ماښامه مو په صدر کې ښه چکر

وواهه، دوه جوړه جامې یې هم راته واخستلې، وروسته زه خپل کور ته راتلم، خو د ډیر

ټینگار له امله یې اړ وېستم چې د هغه کور ته ورسره لاړه شم.

ناز ساه واخستله، وروسته یې کیسه اوږده کړه:

- خان! د هغه کور ته ورته زما لومړی ځل نه و، له پنځو میاشتو را هیسې مو د یو بل کور

ته تګ راتګ کاوه، هغه داسې نه دی لکه ما غوندې؛ هغه د لویې کورنۍ څښتن دی، پلار

مور، خویندې، او وروڼه ټول لري. هغه ډېر شتمن دی، په نشاط کالونی کې یې ځانگړی یو

کور زما لپاره اخستی و، تل به زه هملته ورسره تلم، په دغه ماښام د کور دننه د موزیک

آواز زما تر غوږه شو.

ترې ومې پوښتل:

- شاهده! دا موزیک پېریان غږوي که څنگه؟

ځواب یې را کړ:

- البته ټلويزيون چالان پاتې دی.

ما ويل څه خورښتيا به وايي، لومړی زه خونې ته ورننوتم.

ناز په ژړا شوه، خو زه همغسې غلی ورته ناست وم، کیسه یې وار په وار جالبه کېدله، هغې سترگې وموښلې وروسته یې خپله کیسه وغځوله:

- خان صاحب! دننه په خونه کې مې ناخاپه یوه پردې سړي باندې سترگې ولگېدلې، تر دغه وخته مې هغه په هېڅ ځای کې نه ولیدلې، وار خطا بېرته راوگرځېدم، شاهد په دروازه کې ولاړ و، هغه موسکې - موسکې کېده، ما داسې فکر وکړ چې البته رښتیا هم هغه پیری دی او یوازې ماته یې ځان را څرگند کړی، حتماً شاهد یې نه ویني چې هغسې خاندې، په منډه مې د شاهد غېږه کې ځان وروغورځاوه، چیغه مې کړله:

- هغه دی؛ رښتیا هم پیری ناست دی، ته وگوره ورته!

دا وخت پر ناز باندې ژړا ډېره زوروره شوه، ښه په زوره - زوره یې وژړل. خو زه لا همغسې لاس تر زنې ورته ناست وم، لږ شېبه یې اوبښکې توی کړې، وروسته یې پاتې کیسه راواخستله:

- تنگیال خان! شاهد نامرده زما له دې خبرې سره پر مخ یوه کلکه خپېره راکړه او زه یې د خونې منځ ته ور وغورځولم. له دې وروسته یې نوره په ویلو شرمېږم، خان! هغه پردې سړي زما عزت لوټ کړ، زما عزت یې لوټ کړ او نامرده شاهد راته کتل، یوازې کتل څه! کمره یې راته نیولې وه، زموږ دواړو لوڅ فلم یې ډک کړ. خو هغه حرامي لا تر اوسه نه دی خبر چې زه د آی ایس آی غړې یم، کله دومره جرات یې نه کاوه.

ناز خپله کیسه همدلته پای ته ورسوله، په رښتیا هم د هغې په خوله ډیره دردوونکې وه.

ما ورته وویل:

- زه اوس څه کولی شم؟

- زه هغه فلم بېرته غواړم، او دا کار یوازې ته کولی شې!

- نه - نه؛ زما په وس نه ده پوره.

هغې چیغې کړلې:

- د خدای په خاطر! زه به تبا شم، زه به رسوا شم.

و مې ویل:

- گوره ناز! د آی ایس آی زور ستا سره دی، ته یې چې نه شې کولی. نو زه یې څنگه کولی شم؟

- نه خان! زه نه غواړم چې زما اداره را باندې خبره شي، آخر زما د عزت خبره ده.

- او که هغه فلم اوس په بازار کې خپور شوی وي، بیا؟

د هغې شونډې و خو ځېدې:

- نه؛ دومره ژر يې نه شي خپرولى، خو كه نن شپه تېره شوه بيا به نو هر څه له لاسه ووځي.

- خو هغوى به اوس تېنډېلي وي؟

- هو، خو زما څخه نه دي ورك، هغوى پروڼ شپه په الفلاح مېلمستون كې تېره كړې ده او نن

سهار صفا پالس مېلمستون ته كډه شويدي، د سرويس ټكټ يې هم كړى دى، د شپې پر

لسو بجو كراچۍ ته روانېږي.

ورته ومې ويل:

- هغوى دواړه به په يوه خونه كې وي؟

- هو، په ديارلسمه خونه كې.

لږ څه غلې شوه، وروسته يې زياته كړه:

- خو ته به خپل كار له نهو بجو څخه مخكې كوي، كيدى شي هغوى تر لسو وړاندې له هوتېله

ووځي.

په آخر كې ناز يوه تومانيچه او د شاهد يو تصوير راكړل، د راوتلو پر مهال يې تر شا غږ

راوكړ:

- نهه بجې به د هوتېل لاندې زه درته انتظار كوم.

* * * * *

زه خو هسې هم په غمونو او جنجالونو كې لړلې وم، خو سردار خواركي ته گوره چې په لوى

لاس يې ځان را سره ككړ كړ. همدا چې له ټكسي څخه ښكته شوم، سردار زما مخې ته

ودرېد وار له واره يې غږ وكړ:

- ننگياله! نور چې هر چېرته ځې، زه به هم درسره ځم، پوهېږې! دا نيمه ورځ مې ټوله

همدلته د سړك پر غاړه تېره كړې ده، ډېر درته اندېښمن وم.

- لكه چې ډوډۍ دې هم نه ده خوړلې؟

- نه كنه؛ بيخي مې هېره وه.

په اوږه مې لاس وركېښود، ومې ويل:

- ښه نو، راځه لومړۍ ډوډۍ وخوړو.

سردار ته مې د ډوډۍ په سر خپله كيسه تېره كړه، هغه بيا خپل سر وخواوه، ويې ويل:

- ته ولې ساده كېږې! هغه چې د آى ايس آى غړې ده، نو ولې يې په خپله نه نيسي؟

ورته ومې ويل:

- زه د هغې پوروي يم، هغې پرما غټ احسان وکړ، ته ووايه! ما څه کړي وای؟
 - يانې تا ورسره په کلکه منلې ده؟
 - هو، خو ستا په ډاډه!
 سردار د او بوگيلاس خولې ته پورته کړ، وروسته يې سترگې راکې ښخې کړلې وې وېل:
 - سمه ده، زما غم مه کوه، زه د همدې لپاره درسره راغلی يم، خو که خپل کار پسې وگرځي
 دا به ښه وي.
 ډوډۍ نه پس خپلې خونې ته راوخوځېدو، د ماسپښين لمنځونه مو په خونه کې وکړل.
 يوه نيمه بجه وه، سردار ته مې وويل:
 - سرداره! ما خو ډېر چورت وواهه، خودا کار په زور نه کېږي.
 سردار وخنډل:
 - نو څه کوي مرکه ورلېږي؟
 - نه سرداره! ما يوه ډچل لاره سنجولي ده- او بايد ترمانښامه يې پلې کړو.
 سردار لا پر مصله ناست و، وېل وويل:
 - پنجابيانو سره چل! نه- نه ننګياله! يوه بله لاره راولټوه.
 - ته خو يې يو ځل واوره!
 هغه وخنډل:
 - ښه ده؛ ووايه! څه ډول لاره ده؟
 و مې وويل:
 - زه بايد هغه هوټل ته د پوليسۍ په جامو کې ورشم، هغه وخت په ډاډه زړه هر څه کولی شم،
 که اړتيا شوه وژلی يې هم شم.
 سردار راته غوږ و، ما ورزياته کړه:
 - اوله هوټله بېرته په راوتلو کې بيا د يو پوليس مخه هم کله څوک نيولی شي.
 سردار د خپل عادت له مخې بيا خپل سرو خوځاوه، وېل وويل:
 - خود پوليس جامې به دې هم له نازه اخستې وې.
 - نه سرداره! هيڅوک بايد زموږ په پلان و نه پوهېږي، جامې به په بازار کې را پيدا کړو.
 سردار وويل:
 - سمه ده، جامې به زه درته را پيدا کړم، همدا اوس به ورپسې ووځم، خو ته نور هم غور پرې
 وکړه.

* * * * *

ايله د مازيگر پر څلورو بجو سردار د يوې پلاستيکي کڅوړې سره خونې ته راننوت، غريب ډير سترې شوی و، د ده له خپلې خولې چې د بازار کوڅه پر کوڅه پلې گرځېدلې، تر څو يې پوليسي جامې موندلې وې، دغه يې لا څه کوي لومړی يې له کڅوړې څخه پوليسي ډنډه راوويستله، له خدا ډک-ډک کېده ويې ويل:

- هه! يوازې دا سوغات يې په دوه سوه روپۍ شوه، پوهېږې جامې په څو شوې؟

- لکه چې گراني وې که څنگه؟

موسکي شو ويې ويل:

- ياره! زه خو يې په لس روپۍ هم ناخلم، خو څنگه يې کوي اوس، منې يې! اووه نيم سوه کلدارې مې پرې وروشمېرلې.

د پوليسۍ جامې مې واغوستلې، خولۍ مې هم لکه د هغوی په شان کرېه پر سر کېښوده، وروسته مې پر سردار غږ وکړ:

- څنگه ده! رښتياني پوليس شوم کنه؟

هغه وويل:

- ورځه وروره! له رښتياني دې هم ورپسې واړوله، زه خو واييم- تريو څو ورځو که څو څوک په تانه (حوزه) کې هم درباندي وپوهېږي.

دواړو کټ-کټ وخنډل، وروسته د پلان مطابق سردار تر ما مخکې له هوټله ووت. شل دقيقې مو تر منځ ووتلې، زه هم ورپسې ووتم، تورې سترگۍ مې پر سترگو کړې وې، سردار مې وليد، هغه د صفا پالس مېلمستون مخې ته پر سرک ولاړ و، ښه ډاډه ورروان شوم، ما ويل څه خورا په څنگ به شي، ناگاهه ترې تېر شوم، خو هغه خدای خبر په کوم چورت کې تللی و، رڼې رڼې يې را ته کتل ويې نه پېژندم، غوښتل مې بېرته وروگرځم، چې په همدې کې سردار را په څنگ شو ويې ويل:

- نولسمې ته مخامخ ديارلسمه!

ما او سردار خودا پتېلې وه چې کله خونه ونيسي، بيا به نو د هوټل د باندې راته درېږي او د خونې پته به راکوي، خودا چې اوس هغه داسې په سختۍ وپېژندلم، بل څوک خو مې بيخي نه شي پېژندلای، اوس مې نو پوره باور پر ځان راغی چې اصلي پوليس يم.

سردار هملته بهر پاتې شو، زه دننه هوټل ته ننوتم، مخکې تردې چې زه سلام پرې واچوم، د مېز تر شا یو ځوان راته ودرېد، د (اسلام علیکم) ویلو سره یې زما هر کلی هم وکړ، د کښېناستو بلنه یې راکړه، وروسته یې غږ وکړ:

- هلکه ادریسه! هلته ځوان صاحب ته چای راوړه!

ورته ومې ویل:

- نه- نه، د چای وخت نه دی، مننه.

- څه خیر دی رابه یې وړي، ښه خیریت خو و؟

ما دواړه څنگلې پر مېز ورکښودلې ومې ویل:

- نن ستاسو هوټل ته څو تنه مسافر راغلي او تللي دي؟

هغه وار خطا شو، شونډې یې وڅوڅېدلې:

- هسې اوس څه ووايم، که غواړې چې کتاب پسې وگورم؟

- نه- نه، هغه ته ضرورت نشته.

سمد ستي مې هغه تصویر وروښود، ترې ومې پوښتل:

- دا خو به پېژنې؟

هوټلي د تصویر په لیدلو بې ځنډه دروازې ته لاس ونيو، ویې ویل:

- هو- هو، دا سړی همدلته دی، هغه ملگری یې همدا اوس بهر ووت.

زه اوس بیخي ډاډه شوم، تر اوسه څو ناز پوره رښتینې وه، د هغې د دهوکې هېڅ ښه نه را څرگندېدل، بیغمه کښېناستم، د سردار راتگ ته لا وخت پاتې و، شاوخوا پنځه دقیقې مې نورې هم هوټلي په خبرو بوخت وساته.

کاته مې چې سردار د پلان مطابق هوټل ته راننوت او برابر خپلې خونې ته لاړ، دا وخت ماته چای کښودل شو، دا ښه وه چې د چای پیاله خټینه وه، چای پکې یخ شوی و او ژر ژر مې وڅښه، وروسته دیارلسمې خونې ته د ورتلو په هوډ پاڅېدم. هوټلي غوښتل زما سره یو څوک واستوي خو ما یې په خوله کې خبره وروچه کړله، ومې ویل:

- آخره پولیس یم، نولسمې خونې ته مخامخ دیارلسمه خونه کې اوسېږي.

د هغه شونډې په یوه جېراندونکې خندا بېلې شولې، نور ما هم تر شا بېرته راونه کتل، پاس دوهم چت ته وختم، ښي لاس ته دریمه د پای خونه دیارلسمه وه، نولسمه ورته مخامخ وه خو دروازې بیا د ټولو خونو یوه تر بلې تېرې بېرې وې، لومړی سردار ته ورننوتم، هغه ته مې وویل:

- زما له اټکله په خونه کې اوس یو تن پاتې دی، هوټلي راته وویل چې یو تن یې بهر وتلی.

- نو بیا خو لاس ته ده، تر هغو چې ملگری یې راځي، دده به کار وروکړو.

- نه سرداره! زه یوازې ورننوخم، هه! دا توما نچه ته درسره واخله.

هغه وویل:

- مگر تر ما خو تا سره ښه ده کنه!

- نه، نه، تا سره ښه ده، هغه تر هغو په دې پوهېږي چې زه پولیس نه یم، ما به خپل کار کړی

وي، زه یوازې له بهره وېرېږم.

- څه ورځه! له بهره بېغمه اوسېږه.

د دیار لسمې خونې دروازه مې وروټکوله او ورننوتم، خونه کې هېڅوک تر سترگو نه شول

یو دوه ځله مې وټوخل، ما ویل که په تشناب کې څوک وي؛ خامخا اوس راوځي، خو بیا هم

د چا څرک ونه لگېد. تشناب ته نږدې ورغلم، دروازه یې د خونې په کونج کې وه، په تشناب

کې د نل اوبه شوړېدلې، هیچا ځواب رانه کړ، زړه نا زړه مې د تشناب دروازه ورتپلوهله،

ناڅاپه دومره ووېرېدم چې آن د سروینستان مې رازېږ شول. همغه سړی چې تصویر یې ناز

راته را کړی و، په تشناب کې مې پروت و، په غاړه کې یې سره رسۍ پرته وه او هغه د چا

خبره یو گز ژبه یې تر خولې راوتلې وه.

بېرته راوگرځېدم، خونه کې یوازې یو بیگ د کټ پر سر پروت و، هغه مې راواخیست او په

منډه بېرته راووتم، دهلېز کې لا همغسې کراري وه، بیگ مې سردار ته ورکړ، ورته ومې

ویل:

- څه، همدا اوس له هوټله ځان باسه، زه درپسې یم.

سردار زینو ته نه ورسېدلې، بیا مې غږ پسې وکړ:

- سرداره!

هغه هملته ځای پر ځای ودرېد، زه ورغلم په خپل بدل کړي پلان مې وپوهاوه، وروسته مې

ټینګ تر مټي ونيو او د ځان سره مې وخوځاوه. هوټلي د سردار په لیدلو خپلې سترګې را

پورې وښلولې وې ویل:

- حولدار صاحب! دغه سړی خو په نولسمه خونه کې و.

بې ځنډه مې ځواب ورکړ:

- دیارلسمه او نولسمه زه څه کوم، زما سړی په کار دی.

هوټلي د سردار په نيولو ډېر خواشینی شو، خو څه يې کړي وای، پولیس سره د چا زور برابر دی، رڼې رڼې يې راته کتل، ما سردار ترې وويست. بهر مې سمدستي ټکسي ودراره او دواړه پکې وختلو. په شان هوټل کې زموږ هېڅ نه و پاتې، هلته ورنگ بڼه نه راته برېښېده، ځکه ناز هم اوس زما تر پامه بده شوې وه، ترې ووېرېدم، د هغه سړي وژنه اټکلي نه وه، هرومرو د ناز هم پکې لاس و. خو دا چې په خیر بېرته راووتلو، لامل يې د ټاکلي وخت څخه ډېر مخکې زموږ لاس په کار کېدل و، کنه دا ځل مو د خلاصون امکان هم نه و. خو ولې هغې داسې وکړل؟ يو ځل يې د پوليسو له منگولو آزاد کړم او اوس يې بېرته تر هغه بدتره په دام کې راگيرولم؟ ډېر چورتونه مې ووهل خو هېڅ نه ورته پوهېدم. ټکسيوان به د هر واک په پای کې پوښتنه کوله:

- حوالدار صاحب! کومې خواته؟

ماته خو يوه خوا هم نه وه څرگنده، اټکلي به مې يوې خواته لاس ونيو، يو ځای کې د بازار بڼه گڼه گڼه پر مخه راغله، غږ مې پرې وکړ:

- استاذه! همدلته ښکته کېږو.

سردار د پوښتنې په موخه راوکتل خو ما ناځوابه پريښود، ټکسيوان ته مې يو پنځوسۍ ورکړ هملته ترې ښکته شول.

سردار تر شا غږ را پسې وکړ:

- تنگياله! چېرته روان يې؟

ما ورته وويل:

- راځه يوه يوه جوړه جامې به واخلو!

- ولې څه خبره ده؟ سبا به يې په کراره واخلو، درځه اوس خونې ته!

بېرته وروگرځېدم:

- سرداره! نور هغې خونې ته نه شو ورتلی.

- ولې؟

- دا ځل مې ځای زندان دی او ته به هم راسره يې!

هغه زما په مطلب پوره ونه پوهېد، ما ورزياته کړه:

- دا بيگ وينې! دا د همغه سړي دی چې ما په صفا پالس کې مړ وليد.

سردار زما له دې خبرې سره سمدستي شاته وکتل، ما ورته وويل:

- بېغمه او سپړه! تر اوسه لا ما ښام هم نه دی شوی، هېڅ خبره نشته.

سردار په لومړي ځل راته په غوصه شو:

- لږ لږ زما هم منه! ما هغه پخوا پېژندلې وه، خو ته هسې سرتمبه کېږې.

- راځه اوس دا ځای د دغو خبرو نه دی، خدای به خیر کړي.

لومړی مو په یوه دوکان کې دوه جوړه گنډل شوې جامې واخستلې، وروسته مو یو غټ بیگ هم واخست او هغه د مړي بیگ مو پکې ورکېښود. هملته مو حمام هم وکړ، جامې مو په حمام کې بدلې کړلې، ما بنام تیاره د یوې خونې په لټه کې شولو، بلآخره مو پر سالار سرک په مهران هوټل کې یوه خونه ونیوله، دا هوټل هم یوازې مېلمستون و، ډوډۍ مو له بازاره راوړله، خوزه تر هر څه بیگ ته ډېر اندېښمن وم، سردار ته مې وویل:

- ته دې خپله ډوډۍ وخوره! زه به دا بیگ وگورم.

په هغه باندې زما خبره ښه ونه لگېدله، په لوړ غږ یې وویل:

- ولې وار خطا یې، راځه کښېښه! شپه خو لویه ده.

نور نو د سردار له خبرې نه تېرېدم، ډوډۍ مې تر پایه ورسره وخوړله، وروسته مې بیگ راواخست او ټول هر څه مې پر ځمکه ترې وغورځول، ښه مې لټ په لټ کړ، پرته له دوه جوړه یخنکاغونو، یو ټلیفون، دوه لکه کلداری او دوه غټو کتابونو څخه چې په هندي ژبه لیکل شوي ول، نور مې هېڅ شی پکې ونه موندل.

زه نور هېڅ نه پوهېدم، کله به چورت راولوېد چې ناز په دې پېښه کې غټ لاس لري، خو کله به ووېرېدم چې که هغه سړی خپل ملگري وژلی وي؛ دا هم امکان لرلی شي. زه به نو ناز ته هغه فلم له کومه کوم؟

لس کمې نهه بجې وې سردار ته مې وویل:

- سرداره صفا پالس ته یو ځل نه ورځو!

هغه په یوه څنگ ډډه وهلې وه او چته را کښېناست ویې پوښتل:

- ولې بیا څه چورت درولوېد؟

- ورځم، گورمه چې ناز رښتیاڼی هلته راځي او کنه؟

سردار د یوه کتاب تصویرونه کتل، کتاب یې پر ځمکه وغورځاوه، ویې ویل:

- راځه چې څو، خو له موټره به نه ښکته کېږې.

ورسره ومې منله، پنځه باندې نهه بجې وې، چې صفا پالس ته مخامخ د سرک له پورې غاړې څخه مو د ټکسي له منځه ننداره کوله، ټوله ودانۍ کې تپه تیاره وه، آن هغه شاوخوا

بي نږدې دوکانونه هم تړلي ول، سترگې مې شاوخوا ډېرې واړولې، خو نه مې ناز تر سترگو شوه او نه د هغې موټر، لس باندې نهه بجې شوې، سردار بي صبره شو، ويې ويل:
- څو به کنه؟ هغه خو نشته.

ټکسيوان ته مو په سر کې دا بهانه کړې وه چې دلته زموږ ملگري راځي، هغه د ځان سره بيايو، رښتيا هم نور هلته زموږ پاتې کېدل ښه پايله نه درلودله، ټکسيوان ته مې وويل:
- درځه استاذه! هغه رانغی.

بېرته خپلې خونې ته راغلو، خو زما اندېښنې وار په وار ډېرېدلې، يوه شېبه مې هم نوره په کراره نه تېرېده، د صايمې بېلتانه بې سکروټو نينې کولم، خپل نصيب ته مې غوصه راتله چې دوه ورځې مې د مينې نه وې وتلې، بيا بېلتون راوړسېد، زه يې تر کړولو په غغلولو سترې کړم، دا نو ولې؟ ما خو کومه گناه هم نه وه کړې.

پرته له دې چې ځان مې په شاليمار روغتون کې بستر کړی وای، بله چاره مې نه درلوده، هسې هم هغومره ناروغي راکې وه چې يوه دوه ورځې مې هلته د بستر کېدو په بهانه تېرې کړې وې.

شپه نه را باندې سبا کېدله وار په وار مې د زړه نارامۍ زور اخيست، د شپې يوولس بجې وې، په ځای کې را کښېناستم، په سردار مې غږ وکړ:
- سرداره! و سرداره!

هغه خوار کې له خوبه راويښ شو وار خطا يې وويل:

- آآ، څه وايي؟

د سردار په راويښولو خپل ځان بد راته ښکاره شو، ډېر پښېمانه شوم، د ځان سره مې وويل:
(آخر ولې؟) هره ستونزه چې را پېښېږي بايد يوازې زه يې وگالم، سردار بايد بېرته خپل زوی، خپل کاروبار ته ورشي، هغه ولې را سره په عذابوم.
سردار بيا غږ وکړ:

- ننګياله خیرت خو دی؟

زما څخه ځواب ورک و، ورته ومې ويل:

- زه نورد اور منځ ته وردانگم، همدا نن شپه

- دا څه ليونی- ليونی خبرې کوې، ليونی شوې که څنگه؟

- کاشکې ليونی وای، ما به دا دومره غمونه څه کول.

سردار غلی شو ما ورزياته کړه:

- سرداره! تا ته هم نور زحمت نه در کوم، زه خوشالېږم چې ته دې خپل زوی ته ورشي، ته هسې را سره په عذابېږې.
بې ځنده يې وپوښتل:
- ته نوڅه کوي؟

- زه ناروغ یم، په شالیمار روغتون کې ځان بستروم.
- نه وروړه! د غسې يې نه منم، زه به هم درسره یم.
هغه ډیر ټینګار وکړ چې ما به یوازې نه پرېږدي، خو زه په دې وېرېدم چې هغه را سره هسې په بلا ککړيږي، باید خپل زوی ته ورشي، هغه هم هلته یوازې دی.
لنډه پردې سردار مې راضي کړ.
هغه ترسره ووت، غوښتل یې تر روغتون پورې را سره لاړ شي خو ما هملته غېږه ورکړله او په ټکسي کې ترې وختم، سترګې مې له ژړا راډکې شوې، د سردار غوندې ملګري څخه هم آخر له مجبوریته بېل شوم، کنه د بېلېدو سړی خونه و.
هورښتیا! زه لا ټکسي ته نه وم ختلی، سردار هغه دوه لکه کلداری راته ونيولې، ډېر مې ورته وویل چې دومره پیسې زه څه کوم، ستا پیسې هم ډېرې را سره پاتې دي.
خو په سرد هغې سرزوري یې وکړله، پنځوس زره یې په جیب کې را کښنودلې.

* * * * *

د روغتون مامورینو را سره نه منله چې زه دې هلته بستر شم، خو ما هوښیاري وکړه، لس زره کلداری مې ورکړې او ځان مې ورته مسافر وښود. وروسته یې یوازې همدا پاتې شپه تر سبا نهو بجو پورې د یوې خونې بسترزما په نوم کړ.
پنځه زره کلداری مې بیا هم په رسمي ډول په خونې تحویل کړلې، وروسته یوې نرسې زما بستر راوښود او کرار مې پرې واړول، هغې نرسې د دوهم ځل لپاره زما احوال واخیست، ډېره خوږه- خوږه کېدله، خدای خبر چې هغې له انسانیته را سره اخلاق کول، که بل څه مطلب یې درلود، خو زه اوس ډېر ځیرک وم، فکر مې وکړ چې په ښه کار باید تلوار وشي، دا چې هر څه پېښېږي هغه به پېښېږي، کیدای شي همدا نرسه را سره مرسته وکړي. د نرسې سترگو ته مې کتل، ښه په ډاډه زړه مې دوه پنځه سوېزه په موټي کې ورکښنودل.
هغه د پیسو په لیدلو موسکۍ شوه، ویې پوښتل:
- ښاغلیه دا د څه لپاره؟

زما شونډې هم په خدا ورتنه بېلې شوې:

- دا ستاد انسانيت او خواخواري لپاره.

هغې هېڅ ونه ويل، همغسې په خوشحالي لاره ووتله زه خو د شنو افغانيو په خرڅولو عادت وم، کلداري هم همغسې راته ښکارېدلې. لږ ځنډ وروسته نرسه بيا راننوتله، دا ځل مې دوه زره کلداري ورکړلې، زه اوس و پوهېدم چې نرسه زما خبره په ځمکه نه غورځوي، رايحه د صايمې په اړه ورته ووايم، بې باکې مې غږ پرې وکړ:

- نرس!

هغې مخ راواړوه- ويې ويل:

- ښاغليه! څه دې ويل؟

- هو، مگر دې وېرېږم.

- له څه شي نه؟

- همدا چې درته ووايم، کنه؟

هغه په خندا شوه شونډې يې وخوځېدې:

- البته په خپله خبره باور نه لرې!

زما دا زړه کې راوگرځېدل چې ولا ښځه لکه چې غلطه پوهه شوه، په ځغرده مې ورته وويل:

- بې باوره خبرې زه بلکل نه کوم، خو که ته يوه ژمنه را سره وکړې احسان به دې وي.

د نرسې تنډه په گونځو راټوله شوه، ويې ويل:

- ته څوک يې چې زه ژمنه در سره وکړم؟

ځواب مې ورکړ:

- يو عادي انسان! مرستې ته اړيم.

- مگر زما ژمنې ته ضرورت څه دی؟ مرسته خو بايد هر څوک پرته له ژمنې وکړي.

زه چوپ پاتې وم، هغه زما د کټ بلې غاړې ته راوگرځېدله زياته يې کړه:

- ښاغليه! له دوستۍ درته وايم، دا پنجاب دی- د خپلو پيسو خرڅولو نه مخکې خپله

ستونزه حل کوه!

نرسې ډېره پر ځای خبره وکړه، زما يې عقل راوښکړ، اوس نو په شپه کې هم نور څه نه و

پاتې، پاو کم درې بجې وې، خدای خبر که دا ډول چانس مې بيا تر لاسه کړی وای، ومې

ويل:

- ناروغ يم خو دومره نه! چې زه دې بايد بستر شم.

هغه زما په خبره کې راولوېده:

- نو بيا؟

- زه غواړم صايمه قريشي ووينم.

- هغه څوک ده؟

ومي ويل:

- همغه ناروغه؛ چې د پوليسانو تر څارنې لاندې ده.

تر لږ ځنډ چوپتيا وروسته يې شونډې وخوځېدې:

- بڼه- بڼه، هغه په گوليو چې لگېدلې!

- هو، همغه.

هغې وويل:

- هغه څه پېژنې؟

ماته خندا راغله:

- ولې يې نه پېژنم، موږ دواړه يو د بل په زړونو کې اوسېږو، هغې له پسڅنده خپلې شونډې

کېرې کړې، ويې ويل:

- مگر ته خو مسافر يې!

- هو، زه مسافر يم، خو صايمې ته نه يم پردی.

- دومره پر ځان باور لرې؟

ومي ويل:

- هيله کوم؛ شپه سبا کېږي، دا هر څه له هغې نه وپوښته هغه به درته ووايي.

نرسه او چته پاڅېدل، تر شا مې غږ پسې وکړ:

- زما نوم دې هېر نشي! ننګيال

هغې وخنډل او همغسې لاړه ووتله.

بنايسته شېبه ووته، وروسته مې کتل چې بېرته په بېړه را ننوتله، غږ يې را باندې وکړ:

- را پاڅېږه! هله ژر شه.

يوه سپينه چپنه يې هم د ځانه سره راوړې وه، هغه مې واغوستله او ورسره روان شوم.

په هغه دهلېز کې د دروازې نه بهر يو تن پوليس پر څوکۍ ناست و، البته پرته له ډاکټرانو

يې بل څوک نه ورپرېښودل، ځکه خو نرسې سپينه چپنه مخکې تر مخکې راته راوړې وه.

خو پوليس ځواکي پر خپله څوکۍ په ناستې ويده و، بوی يې هم يونوور، نرسه تر مخ او زه

ور پسې خونې ته ننوتلو، زما خو هېڅ باور نه کېده چې صايمه دې خدای پاک همغسې

ساتلې وي، لکه چې وه. هغې په خپلو ښکلو سترگو زه وليدم، په خپلو نازکو شونډو راته موسکۍ شوه او په خپل جذابه غړيې وار له واره په کراره وويل:
-الله! زما ځان، زما ژوند.

هغه ډېره خوشاله شوه، خو له ځايه نه شوای راپورته کېدلای. يوه گولۍ يې په کيڼ تشي او بله يې پر کيڼه اوږه باندې لگېدلې وې، ډېره ډنگره شوې وه، تکه ژيره تنبېدلې او سترگې پکې بوتې را ختلې وې. له ډېرې غوصې مې زړه راوپر سپد، ما ويل همدا اوس مې تورمنېجر چېرته موندلی وای، او دا سر مې ترې غوڅ کړی وای. توبه خدايه! په دې به څه حال تېر شوی وي، څومره زاری به يې ورته کړې وي. په خوا کې يې د کټ پرژۍ ورسره کښېناستم، هغې خپل ښی لاس زما په لاس کې راکښود ويې ويل:

-گوره! دا ستا د بېلتانه پايله ده.

ما هېڅ ونه ويل، دا وخت د گيلو نه و، چې ما اوس ريښتنۍ ورسره پيل کړې وای، هغه خوارکۍ له ما نه څه خبره وه؟ کله تورمنېجر خو زما د وژلو هوډ تردې مخکې کړی و. د صايمې په سترگو کې اوښکې را پيدا شوې، په ژرغوني غړيې شونډې و خوځېدې:
-ننگياله! هغه زما په مرگ پسې راغلی و، زه يې وژلم، غټه چاره ورسره وه. اوښکې يې د سترگو له کونجونو څخه ښکته راوبهېدلې زياته يې کړه:
-زه د کړکۍ له لارې برنډې ته ترې ووتم او له وېرې مې انگړ ته ځان وغورځاوه، هغه وخت پر ځان نه پوهېدم، زما پښه ماته شوې وه، مگر بيا مې هم منډه واخسته، خو هغه تور مخي سره تومانه وه، تر شا يې راپسې ډزونه وکړل او زه يې ځای پر ځای هملته وغورځولم. دا وخت نرسه د هغې په خبرو کې راولوبدل:

-ښاغليه! کيسې اوږدېږي، راځه چې څو! زه بايد د نورو ناروغانو احوال واخلم. صايمې د پوښتنې په موخه نرسې ته وکتل، خو ما پرې نه ښودله چې هغې ته څه ووايي، ومې ويل:

-هغه رښتيا وايي، زه په غلا درته راغلی يم، کله ته هم پوهېږې چې زه ډاکټر نه يم. صايمې ژر زما چينې ته وکتل، پوښتنه يې وکړه:

-دا د څه لپاره؟

نرسې بيا غږ وکړ:

- بناغليه! همدا اوس هم يو څوک راننوتلای شي، بيا هېڅ بهانه گټه نه لري، همدومره بس ده - ما مه رسوا کوه.

نور به مې څه ورسره سرتمبه کاوه، هغې رښتيا ويل، يوه شېبه هم باور نه و. صاييمې ته مې وويل:

- سبا تر نهو بجو پورې زه په روغتون کې يم، ته کولی شې سبا ته ما وغواړې، اوس درنه ځم.

* * * * *

سهار په تمه وم چې صاييمه به مې اوس وبولي، دروازې ته مې سترگې پاتې وې، کتل مې چې همغه نرسه او ناز دا ځل دواړه غبرگې راننوتلې، هک پاتې شوم، ما ويل څه نو خامخا به اوس پوليسان هم ورپسې وي، دواړو په خندا کې زما د ناروغۍ پوښتنه وکړله، خو دقيقې نورې هم واوښتې خو پوليسان راڅرگند نه شول. نرسې وويل:

- دا زما ملگرې تانيا ده، همدلته په روغتون کې کار کوي، ډېره زړه خوږې ده. ومې خندل:

- هو رښتيا هم، له څپرې څخه ډېره مهربانه بريښي، خو تر تا پورې به ونشي رسېدلې. دريوارو وخنډل، وروسته نرسې شا اوخوا سترگې واړولې، هغې د فشار آله بل ځای پرېښې وه، بېرته ووتله. اوس نو يوازې ناز راته پاتې شوه، ځنډ مې ونه ويست، ورته ومې ويل:

- اغلې تانيا! کښېنه کنه؛ بېگانۍ لوبه خو دې بده نه وه.

هغې سترگې راپورې وگنډلې او غبر ترې راپورته شو:

- خان! پر ځای غبرېږه، دا ځای د دغو خبرو نه دی.

- مگر ما خو تر اوسه څه نه دي ويلې.

هغې وويل:

- دا ووايه! تردې ځايه څنگه راوړسېدلې؟

دا وخت د ناز ځواب پاتې شو، نرسه راننوتله، د فشار کتلو وروسته يې ډاډينه راکړه چې فشار مې سم دی، د هغې د دندې وخت پوره شوی و، بيا نه راتله - ځکه يې خداي پاماني واخسته. ناز هم ورسره ووتله، خو لږ ځنډ وروسته مې کتل چې ناز بېرته راننوته او وار له واره يې غږ وکړ:

- خان صاحب! هغه ستا ملگری!

که څه هم هغې اعتبار راته خوړلی و، خو په سر د هغې يې بيا هم وارخطا کړم، ترې ومې پوښتل:

- ولې زما ملگری؟

هغې وويل:

- بيگنا شپه دولس بجې وې، په سالار سرک باندې تېرېدم، د مهران هوټل په مخکې مې ستا ملگری وليد، هغه درې کسانو ټينگ نيولی و او موټر ته يې ورپورته کړ.

ما خو نه منله، خو هغې چې د مهران نوم واخست، زه پوه شوم چې خامخا څه خبره شته، ترې ومې پوښتل:

- تا هلته څه کول!

- دا پر تا پورې اړه نه لري، نوره ستا خوښه، خو هغوی خدای خبر که ستا ملگری بې مرگه پرېږدي.

ناز نوره يوه شېبه هم په خونه کې تم نه شوه، لاړه ووتله، زما چورت يې راخټه کړ، فکر يووړم چې د صايمې تر احواله انتظار وباسم او که په منډه يو ځل تر خپلې خونې ورشم. وار په وار مې زړه نا آرامه کېده، ما ويل هسې نه چې رښتيا وي، راځه يو ځل ورشم، خدای خودې وکړي چې دروغ وي. روغتون مې مهران هوټل ته د ورتلو په هوډ پريښود.

* * * * *

هلته هوټل په همغه خپل عادي حالت کې و، داسې نه برېښېده چې دلته دې هم بيگنا شپه کومه پېښه شوې وي، بيخي عادي حالت و. لومړی خپلې خونې ته وروختم، د هغې دراوزه کولپ وه، بېرته هوټلي ته راغلم، هغه ته مې وويل:

- زما ملگری نشته، خونه هم کولپ ده.

هغه هېڅ ونه ويل، سمدستي يې بله کيلي راته ونيوله.

ما بيا ترې پوښتنه وکړه!

- زما ملگری څه شو؟

هوټلي بيخي خپل ځان نا خبره کړ، ويې ويل:

- زه نه يم خبر چېرته به تللی وي.

بېرته خونې ته لاړم، هلته هر څه پخپل ځای ول، کتابونه، د هغه مړي جامې او دواړه بيگونه دا هر څه همغسې چې زه ترې وتلی وم پراته ول. لومړی مې د کټ د سر توشکه راواړوله،

تومانچه همغسې چې ما ايښې وه، په همغه ځای کې پرته وه، توشکه مې لېرې گوزار کړله، کاته مې چې د بالښت سره پيسې هم لېرې وغورځېدلې، همغه د مړي پيسې! شنه پنځسويږ.

تومانچه مې پرگنده ووهله او پيسې مې هم په جېبونو کې واچولې، بېرته له هوټل څخه راووتم، بهر ډېر لږ کسان په دې پېښه خبر ول، هغوی همدا يو نوم (کاليابهايي) ياد او، ويل يې چې دا د ښار نوی ډاکو دی. نور مې نو بيخي له غمه زړه خولې ته راغی، له ډېرو نه مې د کاليابهايي د ځای پوښتنه وکړه، ټولو له پسڅنده را پورې وځنډل يوازې دوه کسانو راته وويل چې: (هغه يو بې ځالې زمری دی، څوک يې نشي نيولی، ډېر خطرناکه دی).

څه به يې اوږدوم، تر ما ښامه ور پيسې وگرځېدم، کړۍ ورځ مې د کاليابهايي په لټه کې تېره کړله، د ښار ډيری غله او ډاکوان مې راوکتل، ځينو کاليابهايي نه پېژانده او ځينو يې هم يوازې نوم اورېدلی و، هغوی په دې اند پېښه کې ول چې څنگه يې وويني، د هغوی له خولې چې هغه د شپې لخوا ښار ته راوځي او د خپلو ملگرو سره يې توپير هم نه کېږي، ټول په تورو جامو کې دي، يوازې سترگې يې ښکاري او بس.

بېرته نا هيلی راوگرځېدم، شپه شوه، يو يو ستوری په اسمان کې راوځلېد او څراغونو د ښار ښايست ته يوه بله خبره ورواغوسته.

د ټکسي موټروان ډېرې خبرې کولې، خو زما چې تبیت وړان و، د هغه خبرې وار په وار را باندې وغمېدلې، تر ډېره مې حوصله وکړه، نور مې طاقت ونه شو، غږ مې پرې وکړ: - استاذه! همدلته زه ښکته کېږم.

ټکسي يې يوې غاړې ته ودر او، وروسته يې شاته راوکتل.

- ښاغلیه! ته خو سالار سرک ته تللې!

- هو، خو ته به مې تر هغه ځايه ليونی کړې.

ټکسي وان په خپل عيب وپوهېد، لومړی يې بښنه وغوښته، وروسته يې وويل:

- نور نه غږېږم، ډېر وېښه، زما پام نه و.

نور يې نو غږ تر خولې را ونه ووت، هغه په خپله موټروانۍ بوخت شو او زه د خپل لاله هانده نصيب په فکر کې لاړم، ماته دا کار پرته له نازه د بل هيچا نه ښکارېده، خو آخر ولې؟ سردار خو هغې ته هېڅ نه دي ويلې، ما خو هم څه نه دي ورته ويلې، هغې نو ولې په موږ پسې راخستې ده؟ خو زه پوهېږم؛ ناز يوازې نه ده، خامخا يو څوک يې شاته شته چې هغه خامخا زموږ دښمن دی.

ډېر مې پر خپل فکر غور وکړ، خو پرته له تور منېجر څخه ما د بل هيچا سره څه نه درلودل، هرومرو هماغه دی، اوس غواړي د کاليابهايي په وسيله ما له منځه يوسي، دا چې يوازې سردار په لاس ورغلی، علت يې هماغه زما د نيمې شپې تگ وروغتون ته، کنه دا ځل يې هم پلان پوره بريالی و. اوس يې هم سردار شايد زما لپاره ژوندی پريښی وي، هغه بې گناه دی، که وژني نو ما وژني، سردار خوارکي خو تر اوسه ليدلی هم نه دی.

يو وخت گورم چې ټکسيوان زما پر زنگانه لاس را ايښی دی - خوځوي مې، زه چې په وينښه وېده وم، په رڼو سترگو مې خوبونه ليدل، ټکسيوان لکه له خبرو څخه چې قسمي شوی وي، په پټه خوله يې مهران هوټل ته گوته ونيوله. ماته خدا راغله او همغسې مې په شونډو کې پټه کړه، د هغه دوه سوه روپۍ کرايه کېدله، ددې لپاره چې زما تر بېرته راتگه انتظار وباسي، يو سلگون مې بل ورزيات کړ، هوټل ته ښه په بېره ورننوتم، مخامخ د سور بخوني مېز تر شا يو برېتور سړی ناست و، له هغه مې وپوښتل:

- کاليابهايي څوک دی؟

هغه راولاړ شو، سگريټ يې په دوو گوتو کې تر شونډو يووړ او يو لوگی يې تر خولې راووست، وروسته يې وپوښتل:

- ما ونه پېژندې؟

- ولې! زه په همدغه هوټل کې اوسېږم، ته خپل ميلمه هم نه پېژني!

هغه سره مې کړس جوړ شو، کتل مې چې هماغه سهارنی سړی هم راغی او د برېتور په خوا کې ودرېد، ويې پوښتل:

- څه شور ما شور دې جوړ کړی؟ څه خبره ده؟

ما هم پرته له دې چې ځواب ورکړم د هغه گريوان ته مې لاس ورواچاوه، ښه ټينگ مې راوښو، ورته ومې ويل:

- همدا ته مې په کار وي، زما ملگري چا بوولی؟

هغه او ملگري يې دواړو هڅه وکړه چې د هغه گريوان زما له منگولو خوشې کړي، خو ما نور پرې نه ښودل، لومړی مې هغه بریتور تر وينستانو راوښو، ډېر په ځغرده مې په خپل لوري راکش کړ او په نسکورې مې د هغه مخ له مېز سره وجنگاوه، دوهم ځل ته بيا اړتيا هم نه شوه، لکه مړی د مېز تر شا پريووت. دا بل هم لا زما تر منگولو نه ووتلی، هغه د خپل ملگري په دې حالت ډېر وارخطار شو، چيغې يې کړلې:

- سليم، کامران! هله! د خداي لپاره، ما وژني؟

خو نور يې تر خولې بيا غږ راونه خوت، خوله يې همغسې وازه پاتې شوه، ځكه چې ما
تومانچه پرسینه ورکېښوده، په بیره مې ترې وپوښتل:

-زما ملگری څه شو؟

سړي نور په عذر پیل وکړ:

-زما گناه نه وه، کالیا بهایي ډېر زورور سړی دی، د هغه مخه هیڅوک نشي نیولی، پروڼ
شپه یې په صفا پالس کې هم یو سړی وواژه.

ما ورته وویل:

-مگر کالیا څه خبر و چې موږ دلته اوسېږو؟

-زه هم نه پوهېږم، څه کم دولس بجې وې چې هغوی رانوتل - اوستا ملگری یې وویست.

-هغوی! یعنې نور هم څوک ورسره ول؟

د هغه خوله له وېرې وچه شوې وه، ویې ویل:

-هو؛ ټول څلور تنه ول، یوه پکې ښځه وه، خوله څېرې نه یو هم نه پېژندل کېده.

اوس زما په نوم له هر پاکستانی څخه کرکه کېدله، هر یو دروغجن، د هوکه باز او نا ځوانه
را سره مخ کېدل، غوصې دومره را وپارولم چې نږدې مې د هغه پر سینه ټوله تومانچه
ورتنه کړې وه، خو په سر د هغې مې هم روغ پرې نه ښود، همغسې د هغه بل غونډې مې
شونډې او پوزه پرې وروپرسول او شا پر تخته مې ټپله کړ.

هلته نور زما ځنډېدل خطر راته پېښاوه، په منډه بېرته راووتم، باور مې نه کېده چې هغه
ټکسي دې د سړک پر غاړه راته ولاړ وي، توره شپه وه، ما به نو په څه ډول هغه ټکسي
لیدلای وای. لږ ځنډ وروسته مې کتل چې یو ټکسي راته ودرېد، کاته مې چې همغه
ټکسيوان و، بې پوښتنې وروختلم.

ټکسيوان وویل:

-ښاغلیه! زه هلته ولاړم، همدا چې سړک ته راووتلې، ما ولېدې.

ما نور غږ ورته ونکړ، وېرېدم چې لکه ماته ژرنده اوس بیا پیل کوي، یوازې د حرکت کولو
مې غږ پرې وکړ.

هغه وپوښتل:

-چېرته؟

-صدر، سیتی ستورته.

هغه بېرته خپل ټکسي هملته ځای پر ځای گوښه کړ، وروسته یې وویل:

- هېرويين خو به نه وي درسره؟

زه يې حيران کړم چې دا څه وايي، په لوړ غږ مې ورته وويل:

- د څه شي هېرويين؟

ټکسيوان وخنډل:

- وېښه ښاغليه! مگر هغه ډېر حرامي سړی و، څېره يې د ملنګۍ وه خو په حراميتوب کې يې پر سر بل نه درلود.

ټکسيوان لږ څه غلی شو، موټر يې روان کړ او وروسته يې زياته کړه:

- ياره! ډېره ترڅه خاطره لرم، هغه سړي هم لکه تا غوندې د سیتي ستور راته وويل، کيسه درته کوم؛ يوه شپه د اکبر پاچا کلا سره را روان وم، يو سړي لاس را کړ، هغه سره يوه کڅوړه هم وه، هغه موټر ته راوخت او د هماغه ځای پته يې را کړه چې همدا اوس ور روان يو، د شپې يوه بجه به وه، ډېر ښه په تبیت روان وم، زما خو همدغه عادت دی، خبرې ډېرې کوم او د هغه هم خبرې خوبېدلې، هغه ځان د سیتي ستور منېجر ښوده، ژمنه يې راسره وکړه چې هلته به مې په يوه ښه دنده بوختوي، خو دومره ژر يې څېره بدله شوه چې زه يې حيران کړم. هغه يو ناڅاپه پر ما چيغه راو کړه:

- موټر ورته ونه دروي! ورځه! ورځه پرې!

خو ما دا جرات ونشوای کړلای چې پوليسو ته موټر ونه دروم، هغه د شاله خوا زما پر خټ تومانه را کښوده، خو په سرد هغې هم ما موټر ودراره، کاته مې چې دروازه يې پرانسته او منډه يې واخسته، ټولو پوليسانو په هغه پسې واچولې، يوازې يو مشر يې سره د يو بل پوليسه ما ته پاتې شول.

ټکسيوان په خپله کيسه سور راغلی و، همدا وخت يې پام شو چې پر بله روان دی، موټر يې ژر راوگرځاوه، خو تر هغه وخته غلی و، تر څو د سیتي ستور لارې ته بېرته سم شو، وروسته يې زياته کړه:

- پوه شوې وروړه! د هغه په کڅوړه کې هېرويين ول، د خره بچي ماته په موټر کې پرېښې وه، زه څه خبر وم، کنه ولا که مې را پورته کړی وای.

زه بې گناه زندان ته لاړم، پوره پنځه مياشتې وروسته ايله را خوشې شوم، ما غوښتل هغه را پيدا کړم او پوليسو ته يې په لاس ورکړم، خو زما له وس څخه وتلې خبره وه، زه يو غريب سړی دیو قاچاقبر سره څنگه ځان برابرولای شم؟ هغه چې دا کار کوي حتماً زور هم لري.

ټكسيوان خپله كيسه د يوه سگريټ په لگولو تمامه كړه او د هغه د لوگيو سره يې ځان بوخت كړ، زړه كې مې ويل؛ آفرين پنجايبه! زه په پرديو غمونو نږدې دى چې ځان تبا كړم او تا سره د خپل غم پروا هم نشته.

يوه شېبه چوپتيا خوره شوه او زه يو ځل بيا په چورتونو كې ډوب شوم. د هغه هوټل د كاركوونكي هغه خبره را په ياد شوه: (كاليا بهايي په شاليمار هوټل كې هم يو سړى وواژه). زه حيران په دې وم چې آخر دا كاليا بهايي دى څوك؟ زه يې تر اوسه پورې پېژنم نه او هغه زما په مرگ پسې را اخيستې ده، عجيبه ده! د شاهد او هغه بل په اړه خويوازي زما او د ناز ترمنځ خبره شوې وه، دا كاليا بهايي بيا له كومه پكې راگه شو.

دا وخت ټكسي د سיתי ستور مخې ته ودرېد، د فکرونو سفر مې هم همدلته پای ته ورسېد. مغازې ته خلک تلل راتلل، زما هېڅ گومان نه راته چې تورمنېجر به همدلته وي، هسې اټكلي راخوځېدلى وم.

ټكسيوان ته مې وويل:

- استاذه! هغسې پر كين لاس راوگرځه، شاته يو گدام دى، زه هملته ورځم. موټروان خپل سر و خوځاوه خو څه يې ونه ويل. د كوڅې په نيمايي كې يې موټر زما په ويلو ودراره، زه ترې بنكته شوم، وروسته مې له جبهه يو زرگون راوويست او ورته ومې نيوه. ټكسيوان كله پيسو ته وگوري او كله ماته، وروسته يې شونډې و خوځېدې:

- بناغليه! ماتې نه لرې؟

په خدا كې مې ورته وويل:

- ماتې څه كوي؛ همدا ټولې درواخله!

- دا خو بيخي ډېرې دي.

- پروا نه لري، ټولې ستا شوې! مگر هو؛ زه بېرته راځم گوره!

ټكسيوان ډېر خوشحاله شو، زه ترې روان شوم، تر شا يې په ډېرې خوښۍ غږ راپسې وکړ: هر وخت دې چې زړه وغوښتل راوځه، زه درته ولاړ یم.

خو زه نه پوهېدم چې څومره به ځنډېږم؟ هغه ته خو مې ځكه زر روپۍ ورکړلې؛ چې كيداى شي له دې ځايه بل ځاى ته لاړ شم، او له هغه ځايه بل ځاى ته، ما تورمنېجر لټاوه كه هغه د لاهور په هر گوټ كې واى، ور پسې ورتلم او دا مې هم چورت وهلى و، چې كيداى شي ټكسيوان راته ونه درېږي، خو غم يې نه راته اوس زما هر كار د قمار غوندې شوى و، مجبور وم چې همدا سې مې كړي واى، بله هېڅ لاره مې نه درلودله.

ٽڪسي له گدامه بنايسته ٿو ته لڀري پاتي شو، تر هغه ڇايه په پنبو ورغلم، د گدام د دروازي زنگ مٿي وواهه، لڀ ځنڊ وروسته څو کيدار دروازه راته پرانستله، پر ځاي ددي چي زه ترې پوښتنه وکړم، هغه راته وويل:

- منبجر صاحب خو نشته!

د څو کيدار په دي خبره شڪمن شوم، په زړه کي مٿي راوگرځيدل چي هغه البته همدلته دي، ځکه يي مخکي تر مخکي داسي خبره وکړه. دا وخت يو بل څو کيدار هم مخامخ راته ودرېد، په خبره کي تر هغه بل پوخ و، ټوپک يي پر غاړه ډېر په ځير يي راته کتل، مانه غوښتل چي له ده سره په خبرو بوخت شم، هغه بل ته مٿي مخ ورواړاوه، ومي ويل:

- سمه ده؛ خو چي کله هغه راغي ورته ووايه؛ چي خان پيسي راوړي وي، خو ته نه وي.

زه ترې روان شوم، څو کيدار تر شا غږ را پسې وکړ:

- بناغليه! ته صبر وکړه زه بېرته راځم.

دروازه يي همغسې د دغه بل څو کيدار په ډاډ پرانستي پرېښوده او په منډه دننه لاړ، نور نو ما هم ځنډ ونکړ، ټوپک والا څو کيدار چي خوله په خوله را سره ولاړ و، يو ناڅاپه مٿي پر مخ يو کلک سوک ورپورې کړ، بيا مٿي پر سترگو وواهه، تر هغو يي چي ځان خوځاوه، تر وينستانو مٿي ټينگ ونيو او ښه په زوره مٿي دوه درې ځله د هغه سر له ديوال سره وجنگاوه او همغسې يي حاله نسکور پر يووت.

ما ددي لپاره بېړه وکړه چي که رښتيا هم تور منبجر په گدام کي وي، نو بايد څو کيدار تر هغه وروڼه رسېږي په منډه دننه ورننوتم.

کتل مٿي چي رښتيا هم هغه د تور منبجر له دفتر څخه بېرته په راوتلو کي و، ما نو داسي گمان وکړ، چي البته هغه سره يي ليدلي دي، د ديوال خواته ودرېدم او کتل مٿي ورته چي څه کېږي؟ خوله دفتره هېڅوک راونه وتل او څو کيدار هم پر بله روان شو.

زړه ناز په مٿي غږ وروکړ:

- اي وروره! خبره واوره.

څو کيدار چي زه دننه وليدم، بېرته يي په منډه تر ما پورې ځان راوړسايوه، هغه ډېر پنبه سړي و، پوهېدم چي مړوندو ته مٿي نه راځي، کنه کله مٿي دومره ورته کتل.

يو بنډل پيسي مٿي چي مخکي تر مخکي په لاس کي ورته نيولې وي هغه مٿي ورکړلې، وروسته مٿي گنډې ته لاس کړ، ورته ومي ويل:

- هه؛ دا نورې پيسي هم درواخله، ته يي ورکړه زه ځمه چي کار لرم.

زه خو پوهېدم چې ډېری پاکستاني په پرتوگ کې هم يو جېب جوړوي، ځکه مې داسې ورته وويل، خو چې کله يې په تومانچه سترگې ولگېدلې، خوله يې وازه پاتې شوه او هغه زما پيسې يې هم بېرته تر لاسه وغورځېدلې. څوکيدار که هر څومره پند و، خو اوس يې زما د تومانچې له وېرې هېڅ نه شوای کولی، بې ځنډه مې غږ پرې وکړ:

- خوله ونه خوځوي، اوار پر ځمکه پرېوځه!

نور نو دوهم ځل ته اړتيا هم نه شوه، هغه همغسې په پټه خوله پرېوت، همدا چې سر يې ځمکې ته ورنږدې شو، بې دريغې مې يوه لټه پر څپر غوږي ورپورې کړله، بيا مې ووايه- ورپسې مې بيا ووايه او پرې مې نه ښود چه له ځايه را پورته شي، هلته يوه ډبله اوږده اوسپنه پرته وه، په هغې مې د سر پر کاسه ووايه چې همغه گوزار و او بس، څوکيدار نور شخ پخ وغځېد.

د تور منېجر دفتر تش تور و، له هغه ځايه بېرته راووتم، مخامخ کونج کې د يوې خونې خراغ بلېده، کړکۍ ته يې شنې بخونې پردې څرېدلې وې، منع يې نه را څرگندېده خو گمان مې کېده چې هرومرو به څوک پکې وي.

ورو- ورو د ديواله خواته وروان شوم، هلته د جنراتور په ځواکې دوه بېلره تېل ايښي ول، زړه مې غوښتل چې راځه دا ټول گدام ته اور ورواچوم، هسې هم د قاچاقو لوی مرکز دی، خو اوس يې وخت نه و او ترې تېر شوم. خونې ته وررسيډلی نه وم چې په هغې پرده کې مې د يوې ښځې سيوري د تېرېدو په حال کې وليد. دوه زړی شوم، چې دا ښځه بيا دلته له کومه شوه؟ دا لکه چې د تور منېجر ښځه ده که څنگه؟ خو ډير چورت ته مې وخت ورنکړ، د کړکۍ تر شامې غوږ ونيو يو نارينه غږ زما تر غوږه شو، چې ويل يې:

- نيم ساعت وروسته درځم، زما امانت بايد ټول راته وسپاري، نه نه؛ همدا نن شپه، ياره نور به پاکستان ته رانشم، ځه هغه نورې معاملې دې وي اوس، هو ورووه؛ زه ډېره بېرته لرم، هو بلکل، دا دی زه درغلم.

لږ ځنډ چوپتيا خوره شوه، وروسته بيا همدغه غږ چې د تور منېجر و، را اوچت شو:

- اشفاقه څه کوي؟ څه فيل خونه دی، ياره خو! ښه- ښه! شاباس؛ خو خيال کوي گوره، څوک مو ونه ويني، ښه- ښه د ريونډ سپک شاته په هغو ونو کې، ځه سمه ده، ژر راځۍ چې هغه بل حرامي به خامخا اوس هوټل ته راغلی وي.

ماته هم نوره حوصله را پاتې نه شوه، دروازه مې د تومانچې په ميل وروټکوله.

تور منېجر غږ وکړ:

- څوک؟

په ځواب کې مې بيا دروازه وروټکوله، دا ځل د دروازې کرپا شوه، ځان مې ورته چمتو کړ، مخامخ ورته ودرېدم. همدا چې دروازه په خلاصېدو شوه، ښه په زوره مې په اوږه ووهله، ورننوتم. تورمنېجر شا په تخته د خونې منځ ته ورولوېد، دننه د ناز په ليدلو چې نيمه بر بنډه د کټ په خوا کې ولاړه وه، بيخي حيران شوم.

دا وخت تورمنېجر ديواله ته ودرېد، دواړه سترگې يې زما تومانيچې ته نيولې وې، خو هېڅ يې له وسې نه کېدل، زړه کې خوبه يې هم ويلي وې چې دا د بلا بچۍ گوره په هېڅ ډول هم مړ نه شو.

ترې ومې پوښتل:

- زما ملگرۍ دې څه کړ؟

هغه هېڅ ځواب رانه کړ، بيا مې په لوړ غږ ورته وويل:

- حرامي! تا ته وايم، زما ملگرۍ دې څه کړ؟

دا ځل يې شونډې و خوځېدې، خو زه ور باندې ونه پوهېدم، د هغه خوله ډکه ډکه کېدله، پان(يوډول سپکه نشه ده) يې په خوله کې و، لومړۍ مې هغه ور باندې له خولې ترې وغورځاوه، وروسته مې بيا په لوړ غږ ورته وويل:

- ووايه! څه شو زما ملگرۍ؟ بل ځل بيا پوښتنه نه کوم، بيا ته پوهېږې او دا تومانيچه.

په کراره يې وويل:

- ماته نه دی څرگند.

نور مې ځنډ ونه ويست، پر ماشه مې گوته کېکاږله، چې له همدې سره زه هم وار خطا شوم، زما تومانيچه بنده شوه.

دا وخت ناز په زوره چيغه کړه:

- کاليا! مه يې پرېږده.

اوس نو چې کاليا هم تورمنېجر وخوت، زما په ټوله کيسه باندې سر خلاص شو، او د انتقام اور مې په زړه کې لا ورته را وکتېد، تورمنېجر دا فکر وکړ چې راځه اوس ور باندې برشوم، ښه په زړورتيا يې پر ما را منډه کړله، خو ما هم سمدلاسه مړوند ورکړ او نور مې پرې نه ښود چې پښې يې پر ځمکه ولگېږي. داسې ټينگ مې پر ځمکه وويشت، چې آن متيازې يې لارلې. ناز هڅه کوله چې وتبستي، خو هغه مې هم تروښتانو را ونيوله او دومره مې وډوله چې تر تورمنېجر هغه بدتره شوه. تورمنېجر بل ډول خوله نه چوله کوله، اخري يې

د وهلو له زوره اقرار وکړ؛ چې سردار يې د ريوند سپرک شاته په ونو کې وژلی دی. غوصې بيخي بې صبره کړم، دا چې هغوی دواړه مې شاپه شاپو تر بله تړلي ول، د دواړو لاسونه او پښې مې هم په داسې ډول ورمات کړل چې له هر گوزار سره به له ما څخه هم يوه چيغه وختله، سم ليو تنوب مې کاوه.

له خونې راووتم، ما خو يوازې د بېلرونو تېل ليدلي ول، چې هغه هم زما په گمان ډېر ول، غوښتل مې همغه پرې وروشيندم او اور ورته واچوم، کاته مې چې هلته گوښه درې بوشکې نورې هم ايښې وې، هغه د پتېرولو څخه ډکې وې، نور مې نو هېڅ چورت پکې ونه واهه، يوه مې راواخستله، لومړۍ مې پر ناز او تور منېجر وروشيندل، وروسته مې خونه هم پرې ولړله او همغسې مې پر ځمکه تويول ترې راووتم، د دواړو بېلرونو خولې مې هم ورپرانستلې او پر ځمکه مې ځملول. څه به يې اوږدوم، ټول گدام کې مې همغه دريواره بوشکې پتېرول وشيندل. خو پرته د څوکيدار له خونې څخه چې هغوی دواړه څوکيداران لا ژوندي ول د وژلو زړه مې پرې ونه کړ. هغوی دواړه مې د همدوی خپلې خونې ته راوړل، همغسې لکه تور منېجر او ناز مې چې تړلي ول، له دوی څخه مې هم ځان بېغمه کړ، يو څوکيدار چې لږ په حال راغلی و؛ يوه يوه چيغه يې کوله، د هغه مې خوله په يو دسمال ښه کلکه وروترله، وروسته کرار هملته کښېناستم.

اورلگيت مې په لاس کې و، په تمه وم چې هغه نور انډيوالان خو يې هم راغوښتي دي، شايد په همدغو څو دقيقو کې را ورسېږي، بيا به نو د ټولو چاره په گډه وروکړم. پوره پنځلس دقيقې کښېناستم، هغوی رانغلل، ځمکې هم نور هېڅ ځای نه راکاوه، کله به مې دروازې ته سر ورنېکاره کړ او کله به په خونه کې ښکته او پورته گرځېدم، پنځه دقيقې نورې هم اوښتې وې چې بهر د موټر آرنگونه شول، دوهم ځل آرنگ سره وروتم، ما پخپله دروازه ورته پرانستله، دروازه خو مې لومړۍ ليدلې وه چې د بېلرنگ په وسيله د ديواله يوې خواته راکشکېدله، ما د دروازې شاته ځان نيولی و، زه يې هېڅ ونه ليدم او بل هغوی څه خبر ول، چې زه دلته راغلی يم؟.

موټر دننه د گدام منځ ته تېر شو، نور نو ما هم صبر ونه کړ، دروازه مې همغسې پرانستې پرېښوده، همدا چې هغوی د موټر دروازې پرانستلې، ما ټول اورلگيت ته اور واچاوه او بې ځنډه مې د پتېرولو ککړ ځای ته وروغورځاوه.

نور نو په منډه له گدامه راووتم- ډېر په منډه، چې له يوې سرې لمبې سره يو غږ راپورته شو، زه يې په کوڅه کې وويرولم، داسې اور ما تر اوسه يوازې په فلمونو کې ليدلی و،

خدای خبر که هغه دواړه څوکیداران هم ژوندي پاتې شوي وي، د وېرې منډه وه، هغه د چا خبره: د سترگو په رپ کې مې ټکسي ته ځان ورساوه او پکې وختم. د خدای فضل و، چې ټکسيوان خوب وړی و کنه وختي به د اور له وېرې هغه هم تنبېدلی و.

هغه لا خوبلنې سترگې موبلې چې ما غږ پرې وکړ:
- استاذه ځان باسه!

ټکسيوان چې تر شا د اور لمبو ته وکتل، وارخطا یې موټر چالانه کړ او روان شو، په عمومي سړک تر یوه ځایه لاړ، وروسته یې ټکسي یوې خوا ته گوبښه کړ، ویې ویل:
- د تېلو بوی درنه ځي، هغه اور لکه چې تا اچولی.

زه یې په څنگ کې ورسره ناست وم، پوه شوم چې سړی را باندې غل شو، ورته ومې ویل:
- درځه استاذه! زما له اور سره څه دي، درځه زه کار لرم.

خو چې هر څومره مې ورته وویل، هغه همغسې په خپل خره سپور و، البته را څخه ووېرېده، ځکه خو په یوه ساه راته لگیا و چې (ښکته شه- ښکته شه! کنه نو پولیسو ته دې په لاس ورکوم).

رښتیا هم د پولیسانو ډیر بد حال و، له هرې خوا څخه اېمرجنسي (بېرني) آرنگونه را پورته کېدل، پر دغه سړک هم د پولیسانو موټرونو بد حال جوړ کړی و، فکر مې وکړ چې که چېرې همداسې ترې ښکته کېږم، نو هېڅ شک نشته چې سمدستي مې پولیسو ته په لاس ورکړي راځه لومړی باید د همدې کار وروکړم.

یو ناڅاپه مې په یو لاس تر ستوني ونيو او په بل لاس مې د سوکانو پیل پرې وکړ، داسې نه چې د هغه پر مخ ما وینې راوبهولې، هغه هم لکه روی داسې و، زما د مخ او غاړې پوټکي یې په خپلو شوکارو راواړول، خو هغه مې هم داسې کړ چې نه د پېژندو او نه هم د خوځېدو شو، ښه مې وپرساوه.

اوس نو په بیغمه زړه له ټکسي څخه ښکته شوم، او کرار کرار د سړک پر غاړه روان شوم.

* * * * *

زه د سردار خوارکي په غم کې ورک وم، په زړه کې مې همدا دعاگانې کولې چې: خدایه پاکه! کاشکې هغه ژوندی پاتې وي، ته د تور منېجر خبره دروغ کړې! ته یې ژوند ولرې! خو زما دعاگانې ډېرې ناوخته وې، شاید ملایکو د آمین ویلو پر ځای ښه راپورې خندلي وي.

بنايسته ډېر مزل مې کړی و، يو بل لوی سړک ته وتلی وم، اوس هم د اطفائیو آوازونه په
 ښار کې خورېدل، اور دومره زور اخیستی و چې د اسمان مخ یې بیخي په لوگیو پنا کړی و.
 زه په دې چورت کې وم چې اوس په کومه لار شم؟ کاشکې چې ریونډ سړک مې لیدلی وای،
 ولا چې پلی خو ورغلی وای، هملته د سړک پر غاړه ولاړ وم، یو ریکشا راته ودرېد،
 ریکشاوان ته البته لیونی ښکاره شوم، ځکه زما گریوان خیرې او په بد حالت کې وم هغه
 بېرته مخ رانه واړاوه او روان شو.

دا وخت سمدستي ورپسې یو ټکسي ودرېد، ټکسيوان هم چې راته وکتل، د ځان سره یې
 په پښتو ژبه وویل:

- اوه؛ دا خو لیونی دی.

بې ځنډه مې ور غبرگه کړله:

- لیونی پسې مه گرځه! پیسې درکوم.

سړي زما له دې خبرې سره سترگې راکې ښخې کړلې، په دې حیران شو چې روغ سړي ته یې
 لیونی وویل، اوس نه له شرمه تللی شي او نه هم راته وایي چې موټر ته وروخېژم.
 ما ورزیاته کړه:

- ریونډ سړک ته ځم.

هغه موسکې شو ویې ویل:

- راحه کښېنه.

ټکسيوان پر لاره ډېر خوږ - خوږ کېده، داسې برېښېده چې پښتنولی - پاللو ته ژمن و، خوزه
 چې د سردار په اندېښنه کې وم د ده یوې خبرې ته مې هم پام نه و.
 بیخي ډېر مزل مو وکړ، له ښاره ووتلو، ټکسيوان غږ وکړ:
 - وروره! دا ریونډ سړک دی.

ما چې یوې خوا او بلې خواته وکتل، یوازې کورونه ښکارېدل ورته ومې ویل:

- کومه دي؟ دلته خو ونې نشته.

هغه بیا په حیرانۍ راته وویل:

- د څه شي ونې؟

- نه یم خبر؛ خو وایي چې د همدغه سړک پر غاړه گڼې ونې ولاړې دي.

ټکسيوان سر و خوځاوه:

- ښه - ښه؛ هغه ځای خو مخکې دی.

په غُرده مې ورته وويل:

- درځه هملته مې ښکته کړه!

رښتيا هم تر هغه ځايه ډېره لاره وه، لېرې لېرې خراغونه بلېدل، خو هلته نږدې کومه ودانۍ نه سترگو کېدله. خدای خبر چې ټکسيوان د پښتنولۍ په خاطر را سره راغی او که هسې خدای پاک را باندې مهربان کړ، کله دومره ناوخته کې خو که هيچا هم راوستلای وای.

ټکسيوان ته مې يو زرگون ورکړ، هغه هم نرغوندي په جېب کې واچاوه، داېې ونه ويل چې لږ دي يا ډېرې، يوې خوا او بلې خوا ته يې سترگې واړولې، وروسته يې وپوښتل:

- ته خولونۍ هم نه يې، دلته نو دا وخت څه کوي؟

په ځواب کې مې ورغبرگه کړه:

- دا پرتاړه نه لري، ته کولی شې چې لاړشي.

هغه خپل سر په يوه خوا کوږ کړ او هغمسې يې ټکسي پونده کړ، لاړ په يوه دقيقه کې پنا شو. ما هم سرک نور پرېښود او پر ځنگله ورننوتم، ځنگله کې شور ماشور پيل شو، مارغان والوتل، په هوا يې چيغې بوغاري جوړې کړلې، يوازې همدا مارغان نه ول چې له خواږه خوبه ووتل، زما هر دوهم او دريم قدم سره به د مارغانو يوه ډله پورته کېدله، شر او شور به يې جوړ کړ. د ځنگله منځ کې د اوبو لويه وياله غځېدلې وه، اوبه داسې نرمې پکې بهېدلې چې هېڅ غږ يې نه درلود، سور به يې دوه متره کم او زيات کېده، هغې بلې غاړې ته يې نه شوای پورې وتلای. بلاخره مې د ځنگله په ښکته خوا کې د ويالې پر سريو پل وليد، پورې خواته واوښتم، خو ها خواته مې هم سردار ونه موند، ناهيلي بېرته راوگرځېدم. زړه مې خولې ته راغلی و، ژړا مې بيخي تنښتېدلې وه، داسې وم لکه په ستوني کې مې چې کانهې بند وي. له ويالې څخه بېرته را پورې وتلی وم، چې پر بوت پورې مې لکه خټه چې ونښلې او لږ څه ور باندې وښویدم، حال دا چې ځمکه وچه کلکه وه، ژر مې ښکته ځمکې ته وکتل، ما ويل هسې نه چې پر چټليو ختلی يم، ځای پر ځای هملته د پښو پر سر کښېناستم، خو نه چټلي وه او نه خټه، همغه يوه ټوټه ځای په تازه وينو لړلې و او يوه غټه چاره هم هلته پرته وه، د هغه ځای شاوخوا مې راوکتلې، خو بيا مې هم سردار ونه موند، فکر مې وکړ چې يا خو ترې تنښتېدلې دی او يا يې هم بل ځای ته وړی دی، که څه هم د سپوږمۍ رڼا خوره وه، خو ونې ډېرې گڼې وې، رڼا يې نه پرېښودله چې پر ځمکه را پريوځي.

اړ شوم چې په خاپوړو وينه وڅارم، خو دوه قدمه وړاندې وينه هم سمه نه برېښېدله، له هغې وروسته مې پر يوه څرښندۍ سترگې ولگېدلې، داسې لکه څوک چې کش کړ شوی وي، د

ځان سره وانگېرله چې خامخا هغه ژوندی دی، په پښو يې چې وسه نه ده شوې، هرومرو يې هڅه کړې ترڅو يوه څرگند ځای ته پر سينه ځان وباسي. څرښندی د ځنگله تربره سره بوتلم، اوس مې داسې اټکل وکړ چې هغه به ترسره هم ځان رسولی وي، خو افسوس چې هغسې نه و، له ځنگله څخه په وتلو کې څرښندی ښی خواته گرځېدلې وه، همدا چې زه وروگرځېدم، په سردار مې سترگې ولگېدلې، هغه يوې ونې ته تکیه کړې وه، سربې ښکته خوړند و او پښې يې اوږدې غځولې وې.

خدای مني دا زړه مې اوچته بېرته را پر ځای شو، غږ مې ورباندې وکړ:

- سرداره! سرداره!

خو هغه خوراکی نور ځواب ورکولو ته نه و پاتې، په خټو ککړې سينې څخه يې وينې راخوټېدلې، که څه هم هغه د ژوندي پاتې کېدو ډېره هڅه کړې وه، خو ما ناوخته کړله او پر وخت ورته راونه رسېدم. يا پاکه خدايه! په څه ناتارو به يې وژلی وي، سينه يې ټوله سورۍ سورۍ وه، څومره به يې د ځان سره ويلې وي چې: (بی غیر ته ننګیاله! ته خو هم ښه خبر يې، راشه وگوره پر ما څه تېرېږي).

د چا به زړه طاقت وکړي؟ زوی به يې هلته لاره څاري چې پلار به يې د سوغات سره سبا يا بل سبا ورځي، خو خبر نه دی چې دا بې گناه زما په خاطر په خپلو وينو کې لت پت شو او کورنۍ خويي پر ځای پرېږده! که هغوی راته ووايي چې دا ولې؟ زه به يې بيا په ځواب کې څه وایم؟

په هغې توره شپه کې پرته له خدايه بل هيڅوک زما د ژړا اوږدلو نه و، هلته يوازې زه او زما ژړا ژوندي وو، نور هر څه مړه ول هر څه.

* * * * *

رڼا را خوره شوه، د ځمکې مخ روښانه شو خو لمر لانه و راختلی چې مخامخ يو ځوان راته کښېناست، د هغه له سترگو هم اوبښکې وبهېدلې، ويې پوښتل:

- وروره! دا ولې؟

زه ورته ژر غونۍ شوم:

- دا وگوره! په چرو يې سوری سوری کړی.

ځوان د سردار پر تتر لاس ورکېښود ويې ويل:

- زه هم دا وایم؛ دا چا داسې کړ؟

- زه يې څه پېژنم، هغوی موږ له ښاره دلته راوستلو، ډېر وحشتناکه خلک ول، زه ترې په تېښته بريالی شوم، کله زه يې چېرته داسې پريښودم.
 ځوان له خبرو څخه ډېر خواخوږی انسان بربښېده، ويې ويل:
 - دلته مه کښېنه، رايه زه درسره مرسته کوم، که پوليسان راغلل بيا به يې له غمه نه شې خلاصېدی.

په لوړ غږ مې وويل:

- نو څه وکړم؟ چېرته يې يو سم؟

ويې پوښتل:

- ولې؟ ستاسو کور چېرته دی؟

- په افغانستان کې.

ځوان اوچته پاڅېد، سوزوکی موټر يې چې د سړک پر غاړه ولاړ و، هغه يې ښه نږدې راووست وروسته يې غږ راوکړ:

- ما خپل ورور وگڼه! زه درسره مرسته کوم بيغمه او سپره.

ما هېڅ ونه ويل هغه زياته کړه:

- ای وروره! د پوليسو ځواب بيا زه نشم ویلی، را پاڅېره ژر شه!

سردار شهيد مو په دواړو د هغه موټر ته ورپورته کړ، جنازه مو د هغه کور ته يووړه، هلته مو کفن ورکړ او وروسته مو په تابوت کې کېښود. ځوان د يو حاجی زوی و، ډېره بشردوسته کورنۍ يې وه، په هغوی کې د انسان دوستۍ احساس و، داسې يې نه گڼله چې زه د بل هېواد یم. هر يوه به بېلابېل تسليت راکاوه، ډېر خواخوږي خلک ول.

هر څه تيار شول، وروسته حاجي صاحب خپل زوی ته وويل:

- دانيال بچیه! ورشه د کاکا پلاینکوچ دې راوله په هغه کې يې یوسی.

همغسې وشول، جنازه مو پلاینکوچ کې کېښوده، وروسته ځوان پخپله شترنگ ته کښېناست او حرکت مو وکړ.

که خدای پاک دا ځوان پر ما نه وای را پېښ کړی، بيا به هم حيران پاتې وم چې څه مې کړي وای؟ رښتيا هم که پوليسان هغه وخت هلته راغلي وای، بيا نو چا دا ورسره سپېڼوله؛ چې سردار چا وژلی دی؟ زه به په زندان کې پروت وم او د سردار بدن به د پنجاب خاورو خوړلی و.

لنډه پردې د سردار زوی زمان مو هم له اوکاړې څخه راواخيست او د تورخم پر لوري را رهي شو. تر نيمايي لارې پورې زمان بيا ډېر وژړولم، هغه خوار کي ډېرې سوې سوې چينغي وکړې، کله به د خپل پلار پر تابوت ورنسکور شو او کله به يې زما په غاړه کې لاسونه راواچول، راته ويل به يې:

- کاکا؛ دا ولې؟ دا چا داسې کړ؟

خو ما هېڅ ځواب نه شوای ورکولی، په پټه خوله مې له سترگو څخه اوښکې را بهېدلې. تر هغو چې لږ څه آرامه شو او وروسته مې بيا لنډ- لنډ په کيسه وپوهاوه.

* * * * *

ماخوستن تورخم ته راوړسېدلو، که څه هم د انيال ته ما ډېر وويل چې د تورخم له دروازي څخه دېخوا ته يو قدم هم نور زحمت نه درکوم، خو هغه لکه پښتون؛ ډېر سرزوری و، زما خبرې ته يې هېڅ غوږ نه نيوه، همدا يې ويل چې: (نه! تر کوره مو خامخا رسوم). ما هم نوره ورسره ونه غځوله، لارم د دوه ورځو د دخول پاڼه مې راواخستله او افغانستان ته را دننه شولو، سردار خو د خپل اصلي ځای په اړه راته ويلې ول، هغه په ننګرهار کې د خوګيانو ولسوالۍ و، خو دا يو کال کېده چې کور يې د جلال آباد ښار ته راوستلی و، نور نه وم خبر، چې د ښار په کوم ځای کې اوسېده.

د شپې لس نيمايي بجې وې، د جلال آباد ښار ته راوړسېدلو. زړه مې ډېر نا ارامه و، همدا اندېښنه را سره وه چې څه به اوس پښېږي؟ داسې يو دم جنازه د چا په کور ورننوتل! ډېره سخته خبره ده. اوس نو د انيال ته زمان لاره ورنښودله، څو ځله په کوڅو کې له زمان څخه هم لاره ورکه شوه، په يوه او په بله؛ چې يو وخت يې په يوه کوڅه کې د لېرې نه يوې دروازي ته گوته ونيوله او غږ يې وکړ:

- هاغه دی، هاغه دی زموږ کور!

باور دې وشه، ټول بدن مې په رېږدېدو شو، حيران پاتې شوم چې کورنۍ ته به يې اوس څه وایم؟ ډېر وېرېدم.

د سردار جنازه مو د کور پر وره ورننويستله، د هغه کور چوپتيا په داسې غږونو بدله شوه، چې پر هغې ټوله سيمه يې ویر ګډ کړ، داسې څوک نه و چې هغه وخت يې د هغوی په کړس ژړا ته طاقت کړی وای، يوه له غم او درده ډکه کړنګېدلې شپه جوړه شوه، له هرې خوا څخه

خلک رامات شول، کوڅه خلکو پر سر واخيسته، هر چا سره همدغه پوښتنه وه: (دا چا وژلی؟ ولې په څه خبره باندې؟)

خو د ځواب سړی يې يوازې د سردار زوی و، هغه هم دننه د پلار پر مړي يې چيغې او بوغاري وهلې، زه لکه ترهېدلی څاروی کرار د يوه دېواله خواته غلی ولاړ وم هيچا نه پېژندلم، او نه هم ما د چا سره په دې اړه خواله کول.

ډېر ځنډ وروسته يو ډاډسن موټر، چې هغه وخت خلکو د بايفور په نوم ياداوه، د سردار د کور دروازې ته مخامخ ودرېد، درې کسان چې تور پگړي يې پر سر تړلي ول، ترې راښکته شول. هغوی ما څه پېژندل؟ خو خلکو ويل چې د سردار د تره زوی ملا درویش اخند دی او هغه دوه نور د هغه انډيوالان دي.

يوازې ملا درویش اخند دننه کور ته ورننوت او انډيوالان يې هملته د خلکو سره په خبرو بوخت شول، زه چې له ډېره وخته ولاړ وم، هسې هم ډېر سترې شوی وم اوس مې بيخي پښې شخې شوې، هملته مې ځای پر ځای ديواله ته ډډه ووهله، کښيناستم. شاوخوا پنځلس دقيقې به وتلې وې چې ملا درویش په منډه له دروازې راووت، غږ يې وکړ: - سردار له پاکستانه چا راوړ؟

زه څه خبر وم چې دا ډېر ناځوانه سړی دی، او چته ورپاڅېدم په ځواب کې مې وويل: - ما راوړ.

له همدې سره يې تومانچه راته ونيوله، خو دانسه و چې انډيوال يې په څنگ کې ورسره ولاړ و، هغه لاس ورواچاوه او د تومانچې خوله يې د ځمکې خواته ټيټه کړله، کڼه له نامه پورته يې غلبلولم، په سر د هغې بيا هم هملته ځای پر ځای پريوتم، خلک را باندې را ټول شول، ما داسې فکر کاوه چې البته پر دواړو پښو لگېدلی يم، ځکه دواړه پښې مې راپسې مړې شوې وې، وروسته مې د خلکو له خولې اورېدل چې ژغورل شوی يم، يوازې د يوې پښې پر ورانه مې گولۍ لگېدلې وه. کاته مې چې زمان هم په منډه راوړسېد، هغه له يوه او بل څخه پوښتنه کوله:

- دا چا وويشته؟ دا ولې...؟

خلکو چې د ملا درویش نوم ورته واخيست، زمان سمدلاسه په ښکښلو پيل وکړ او په همغه کوچني ځان يې په ملا درویش منډه ورواخيسته.

متل دی چې (د هلک تر منډې زده او تر پروته نه) دا رښتيا هم! لومړی يې زه په هغه نامرده پر ځمکه را نسکور کړم او اوس دادی په دوه دوه نه ورته درېده، چې ولې يې زه وويستم؟

* * * * *

خو بيا هم هماغسي لکه پلار يې چې له غيرته ډک و، زوی يې هم په هلکتوب کې چې لا د شپاړسو کالونو نه و شوی، د اندېوالۍ او ميلمه پالنې (*) پاس يې درلود.

هغه د خپل پلار مړی په کور کې همغسې پرېښود او زما سره روغتون ته لاړ.

د شپې يوولس نيمې بجې وې چې زه را په حال شوم، زمان پوره دوه ساعته راسره تېر کړي ول، کله يې چې زه په هوبن وليدم، په شونډو کې موسکې او له سترگو يې اوښکې راروانې شوې، ويې ويل:

- کاکا! ما وېښه؛ ټوله گناه زما ده.

- نه زمانه! دا هر څه د خدای له لوري دي.

- نه کاکا؛ زه رښتيا وایم، ماکه هغه ته ستا کيسه نه وای کړې هغه به ته ولې ویشتلې، هغه ډېر بد انسان دی.

ما يې پر اوږه لاس ورکېښود ورته ومې ويل:

- گوره زمانه! گناه ټوله زما ده چې زه بيا هم مړ نه شوم، زه بايد مړ وای، زه بايد تر سرداره مخکې مړ وای.

زمان ژر غونی شو:

- خدای دې نه کوي، داسې مه وایه!

زما هم له ژړا نه سترگې راډکې شو، دواړو ښه وژړل، وروسته زمان په ژړا وويل:

- کاکا! ته بايد بېرته پاکستان ته لاړ شې، دا ډاکټران ستا علاج نشي کولی، نه چې پښه دې پرې شي.

د زمان هوبنياری ته بيخي حيران پاتې شوم، د پلار مړی يې په کور کې پروت و او ده دلته زما د پښې

(*) پاس: احترام

غم کاوه، وروسته يې له خپلو جېبونو پيسې راويستلې او شونډې يې وخوځېدې:

- هه کاکا! دا پيسې دې واخله؛ زه به نور درنه لاړ شم.

زه پوه شوم چې د بې هوښۍ پر مهال يې را څخه اخیستې وې، ټولې پیسې مې بېرته ورته ونيولې، په غوصه شوم ورته:

- واخله بې عقله! دا ټولې ستا د پلار دي، هسې مې هم ټولې تاته درکولې؟

د هغه پر سرو باړخوگانو بیا اوښکې را ماتې شوې، ما ورزیاته کړه:

- واخله! دا ستا د پلار حق دی، د همدې لپاره مې د ځان سره را اخیستې وې.

خو بیا هم د پلار په هغویو لکو روپیو چې خبر و، همغه یې واخیستلې او په ژړا ژړا یې خدای پاماني وکړله.

زمان خپل کور ته لاړ او موږ بېرته پاکستان ته رهي شولو، دا هر څه خو په تقدیر کې لیکلي ول، خو نه به مې د زمان همت او غیرت هېر شي او نه هم د سردار مرگ.

خومره چې زه د سردار مرگ ودرېدل، که خو په ټول ژوند کې درېدلې یم، د هغه سوری سوری سینه او هغې ونې ته یې ناستی، ډېره سخته شېبه وه، خو بیا هم پر ما هېڅ ونه شول، هغه وخت هم را باندې تېر شو چې سردار مې په هغسې تریخ حالت کې وموند.

* * * * *

څه به یې اوږدوم، دوه اوونۍ وروسته مې په (مایو) روغتون کې د لکړو سره پښه پر ځمکه ولگوله، اوس نو د دانیال کورنۍ زما کورنۍ ګرځېدلې وه، هغوی زه ډېر نازولم هره ورځ به زما پوښتنې ته راتلل، پلار- مور او درې خویندې به یې داسې راته خوشاله- خوشاله کېدل، لکه یوه سکني ته کله کله به د ځان سره فکر یو وړم چې: پنجابیان هم عجیب خلک دي، څوک مې له ډېرې مینې په زړونو کې ځایوي او څوک مې هم له ډېرې کرکې د مرگ خولې ته ورکوي.

خو دوی بیخي ښه خلک ول، ډېر پاک او صادق خلک. هغوی زما د نوم جوړښت (ننگیال له دانیال) سره یو الهی پیوستون باله او ویل به یې: (تاسو دواړه خدای پاک یو د بل سره یو ځای کړي یاستی، کنه ننگیال چېرته او دانیال چېرته).

د روغتون په انګرې کې به دانیال ښکته او پورته ګرځولم، دا د هغه برکت و چې پښه مې ورو- ورو په رارغېدو شوه او ورځ تر بلې پیاوړې کېدم. دانیال ته مې د صایمې په اړه هر څه وویل، آن ټوله کیسه مې ورته تېره کړله، خو دا مې ونه ویل چې تورمنېجر ما له دنیا نه تېر کړ او نه هم دانیال دا گمان پر ما کاوه چې زه دې هغومره غټ کار وکړای شم.

* * * * *

د څلورمې اوونۍ د پنجشنبې ورځ وه، چې زه له روغتون څخه رخصت شوم، او په ډېر عزت يې بيا هم زه خپل کور ته بوتلم. هلته په کور کې يې په سبا شپه زما لپاره يوه په زړه پورې مېله جوړه کړله، مېلمانه يې رابللي ول، مخکې تر مخکې يې ټول بندوبست نيولی و، په ډول ډول طبيعي او مصنوعي گلونو يې انگرې پوره سنگار کړی و، سرې څوکۍ او په سپين ټوکر کې پېچلي مېزونه، پکې کتار کتار ايښي ول، رنگارنگ گروپونه پکې را څرېدل بيخي شانداره شپه وه، حاجي بابا هر مېلمه ته بېل بېل ور پېژندلم، چې زه د دانيال ورور تنگيال يم، زه تر ډېره پورې د حاجي بابا سره په خوا کې د مېلمنو هر کلي ته ولاړ وم، زياتي مې پښه و خوږېدله، پوه شوم چې نوره مې له روانه ووت، معذرت مې وغوښت او ورو- ورو د خونې پر لور وخوځېدم، د دهلېز دروازې ته نږدې شوی وم چې دانيال غږ را پسې وکړ: - تنگياله!

ما بېرته مخ وړ واراوه، خو هغه لا لېرې و، تر څو را نږدې کېده په خپلو لکړو مې ځان تکیه کړ، هغه له خندا نه شين- شين کېده د رانږدې کېدو سره سم يې وويل: - ولې وروره! لکه چې زړه دې په تنگ شو. ما ورغبرگه کړله:

- خامخا! ته د مازيگرا هيسې چېرته وې؟

هغه موسکې شو ځواب يې را کړ:

- گوره وروره! دا د مينې تار نه دی، دا ډېر نازک دی، زه خو پخپله ډېر احتياط کوم. ما هېڅ ونه ويل هغه زياته کړه:

- دا هم ښه نه ده- چې زما وريندار په خپله کوژده کې نه وي.

ما بې اختياره سترگې پرې وړبرگې کړلې، خو سمدستي يې بښنه راڅخه وغوښتله او په خدا کې يې وويل:

- ټوکه مې وکړه، راځه چې ورشو بابا دې غواړي.

- مگر زه خو همدا اوس ترې راغلم.

دانيال لاس را اوږد کړ تر مټې يې ونيولم.

- وساده! ستا لپاره له ډېر لېرې ځايه يو مېلمه راغلی، راځه يو ځل خو ورشه بيا به بېرته راشې.

آخو ورسره وخوځېدم، خو چې کله د محفل منځ ته ورننوتلو؛ مخامخ مې پر صايمې سترگې ولگېدلې، هغه د حاجي بابا په خوا کې ولاړه وه، بلکل همغه صايمه وه.

نور زه هملته پر خپل ځای وچ کلک پاتې شوم، دانیال ته مې وکتل، هغه خپل سر په یوه خوا کوږ کړو یې ویل:

- هو وروه! ما دا هوډ کړی و چې زه به تاسو دواړه هرو مرو همدا نن سره یو ځای کوم، ته زما ورور یې او د ورور لپاره ډېر څه کول په کار دي.

دا وخت حاجي بابا او صایمه د سترگو وړاندې راته ودرېدل، حاجي بابا غږ وکړ:

- زویه! ولې گوري؟

بیا یې صایمې ته گوته ونيوله او زیاته یې کړه:

- دا مېلمنه لکه چې ښه در باندې ونه لگېدله؟

زما چې له ډېرې خوښۍ څخه په ستوني کې غږ بند شوی و، بیا مې هم هېڅ ونه شوای ویلی. د دانیال اخلاص ته فکر وړی وم، هغه چې پرون په روغتون کې د صایمې د کور پټه را څخه واخستله، ما ویل څه خو دواړه به یو ځای یوه ورځ ورشو، خبر نه وم چې دوی دومره تیاری نیولی دی او صایمه به تردې ځایه راولي، دا وخت د صایمې له سترگو څخه اوښکې را ماتې شوې، بې اختیاره زما غږې ته را جوخته شوه او په لوی کومي یې په ژړا پیل وکړ.

زما نو چېرته زړه د تېرې و، زه هم ډېر دردېدلی وم، اوښکې مې را څخه بې واکه شوې او همغسې مې پرېښودلې چې مړې، مړې وبهیري.

د ټولو مېلمنو سترگې موږ دواړو ته را پاتې وې، پر هغوی ټولو باندې د خپګان پرده را خوره شوې وه، آن ځینو یې راته ژړل هم، خو وروسته چې حاجي بابا حاضر مجلس ته زما او د صایمې د کوژدې نوم ورکړ، یو ځل بیا د مېلمنو پر شونډو خندا را خوره شوه، لاسونه یې ښه په کړس وپړ کول او د محفل رنگ او خوند یې بېرته را پر ځای کړ.

همغه و چې بیا مو درې نیمې میاشتې وروسته د زمان په گډون، واده هم د حاجي بابا په کور کې وکړ، الله دې حاجی بابا او د هغه کورنۍ تل خوشاله لري.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library